

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

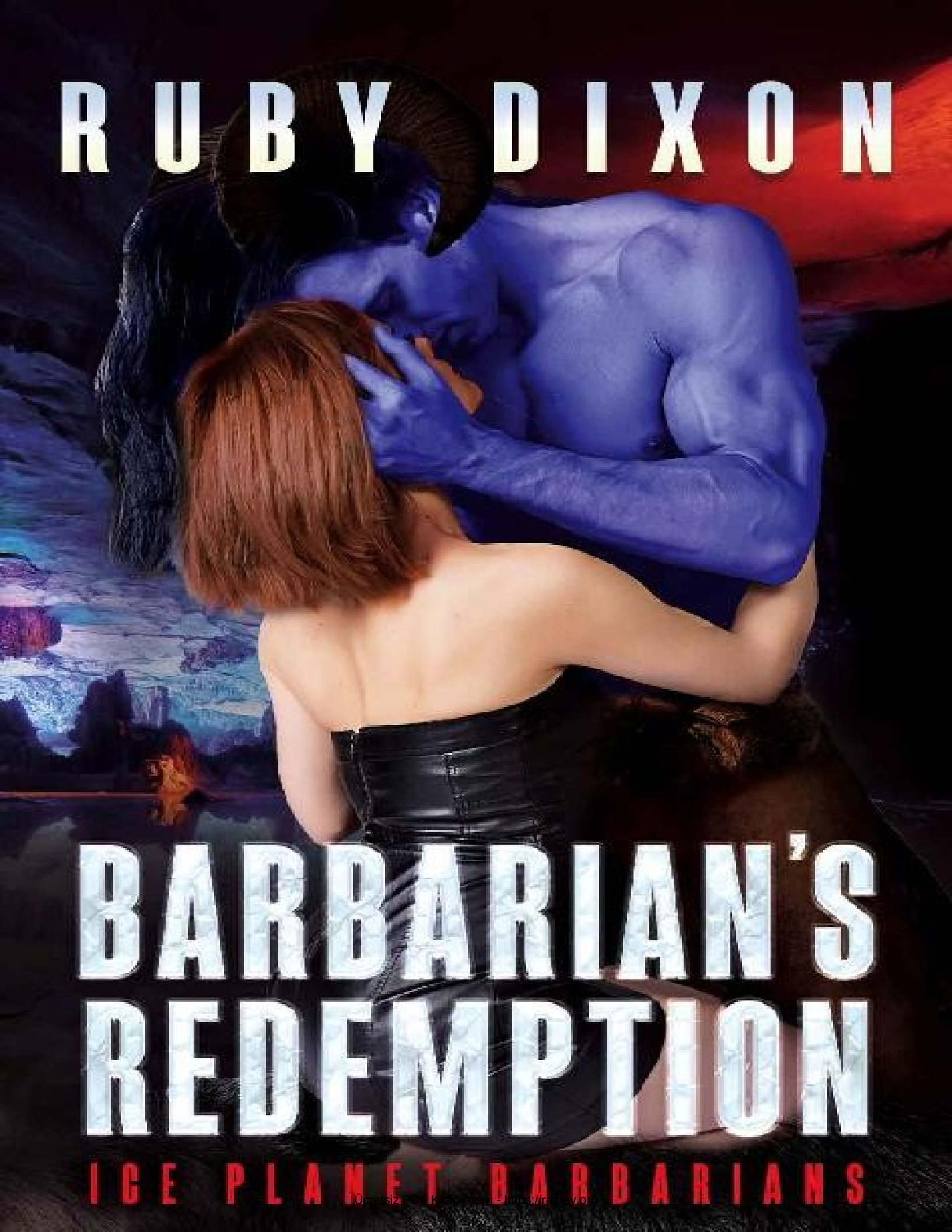
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A movie poster for 'Barbarian's Redemption'. The central image shows a woman with short brown hair, seen from the back, wearing a black strapless corset. She is holding a blue-skinned, muscular alien man. The alien has a large, dark, feathered headdress and is looking down at her. The background is a dark, rocky landscape with a red, glowing sky. The title 'RUBY DIXON' is at the top in large, white, blocky letters. The title 'BARBARIAN'S REDEMPTION' is in the middle in large, white, blocky letters. At the bottom, 'ICE PLANET BARBARIANS' is written in red, blocky letters.

RUBY DIXON

**BARBARIAN'S
REDEMPTION**

ICE PLANET BARBARIANS

Ücretsiz PDF Kitapları - <https://radyo.onl>

BARBARIN KURTULUŐU

RUBY DIXON

RUBY DIXON

İÇİNDEKİLER

Barbarın Kefareti Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11 Bölüm

12 Bölüm 13

Bölüm 14 Bölüm

15

Sonsöz

YAZARIN NOTU

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI - KABİLE

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI OKUMA

LİSTESİ KANINDAKİ ATEŞ

DAHA FAZLASINI İSTER MİSİNİZ?

SIKICI TELİF HAKLARI

BARBARIN KURTULUŐU

MEVSİMLER BOYUNCA ONU BEKLEDİM - MÜKEMMEL EŞİMİ.

MUTLU ÇİFTLERLE DOLU BİR KABİLEDE YALNIZIM. AMA BU ŞEKİLDE KALMAKTAN MEMNUN DEĞİLİM. ÇİFTLEŞMEMİŞ UYGUN DIŞI KALMADI, BU YÜZDEN DIŐILERI KABİLEMİZE GERİ GETİRMEK İÇİN NE GEREKİYORSA YAPACAĞIM... YANLIŞ BİR ŞEY YAPMAK ANLAMINA GELSE BİLE. BU, EŞİMİ GALAKSİLER ARASI KARABORSADAN SATIN ALMAM ANLAMINA GELSE BİLE. ONA SAHIP OLMAK, KENDİMİN OLDUĞUNU İDDİA ETMEK İÇİN HER ŞEYİ YAPARIM.

AMA ACIMASIZ HAMLEM DIŐIMI DAHA TANIŞMADAN BANA DÜŞMAN EDECEK Mİ? ÖZGÜRLÜĞÜNÜ SATIN ALAN BİR ERKEĞİ AFFEDEBİLİR Mİ?

ELLY

“**L** Canlanın hanımlar," diyor Gail hücresinin köşesinden
usulca. "Misafirimiz var."

Diğer insan köleler küçük hücrelerinde duruyor, görmek için ön parmaklıklara doğru ilerliyorlar. Ben daha iyi biliyorum. Uzun zamandır köleyim ve alıcılar asla dört gözle beklenecek bir şey değil. Kabul ediyorum, bir köle gemisinde tutulmak da aynı derecede kötü ama en azından tanıdık bir tür 'kötü'. Tanıdık kötülüklerle başa çıkabilirim. Beni korkutan bilmediğim kötülükler. Ama köle olarak geçirdiğim on yılda çok şey öğrendim. Ayağa kalkmıyorum. Kirli, keçeleşmiş saçlarımı yüzümü örtecek şekilde öne doğru itiyorum, sadece dışarıyı görebileceğim kadar ama onlar yüzümü göremeyecek. Omuzlarımı kamburlaştırıp hafifçe öne doğru yuvarlıyorum, böylece göğüslerim daha küçük ve köprücük kemiklerim daha belirgin görünüyor.

Kimse beni satın almasın diye olabildiğince berbat görünmek istiyorum. Özellikle de kimse beni oyun arkadaşı olarak almasın diye.

"Ne görüyorsun, Gail?" Uzun boylu sarışın parmaklıklara tutunuyor ve yüzünü parmaklıkların arasına bastırıyor.
"Nerede?"

"Koridorun en sonunda," diye mırıldanıyor Gail, sesi alçak ve sakın. Gail bizim gayri resmi bekçi köpeğimiz, çünkü onun hücresi uzun koridorun ön tarafına yakın ve küçük pencerelerden birinden yan odayı görebiliyor. Gail neredeyse benim kadar uzun süredir burada ve arkadaşına en yakın olduğum kişi o - ya da en azından biriyle konuşsaydım öyle olurdu. "Büyük Peynir'le konuşuyorlar," diyor Gail bize.

Birkaç hücre aşağıda, pembe boyalı saçlı kız hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor. Henüz yeni ve duygularını saklamayı öğrenememiştir. "Bizi satacaklar mı?"

"Belki," diyor Gail. Ellerini küçük hücresinin parmaklıklarına koyuyor ve parmak uçlarında durarak dışarı bakmaya çalışıyor. "Hepiniz sessiz olun ki dinleyebileyim."

İnsanların kafesleri sessizleşiyor. Hepimiz Gail'in ne duyduğunu bilmek istiyoruz, ben bile.

Gail başını eğmiş, dinliyor. Uzaylı dilini son efendisinden öğrenmiş, bir keresinde bana onları anlayabildiğini fark ettiğimde söylemişti. Ne istediğini bilsin diye onu eğitmiş. İfadesine bakılırsa, iyi bir şey istememiş. Şaşırmadım. Bu noktada, kötü muameleye alışkınım. Sahiplerine göre, bu köle tacirleri o kadar da kötü değil. Günde en az bir kez besleniyoruz, bazen kendilerini cömert hissettiklerinde iki kez. Kafesimde ayağa kalkabiliyorum ama yanımdaki uzun boylu sarışın kalkamıyor. Ve şimdiye kadar kimse benimle seks yapmaya çalışmadı. Sonuç olarak, daha kötülerini de yaşadım.

Bu yüzden burada alıcıların olmasından tedirginim. Burası harika değil ama dışarıda daha kötülerini de var. Diğerlerinin kaçmak istediğini biliyorum... ama daha çok yeniler. Dışarının ne kadar kötü olabileceğini bilmiyorlar. On yılda üç sahibim oldu. Ne kadar kötü olabileceğini biliyorum.

Gail bir süre sonra, "İnsan satın almak için buradalar," diyor. Küçük elleri parmaklıkların üzerinde sıkıca duruyor ve biraz daha yukarı tırmanmaya çalışıyor. "Başka bir şey de söylüyorlar ama anlayamıyorum. Bildiğim hiçbir dili konuşmuyorlar."

"Neye benziyorlar?" diye soruyor sıranın ilerisindeki biri. Kate olabilir. "Güzel görünüyorlar mı?"

"Maviler," diyor Gail. "Ve gerçekten çok uzunlar. Boynuzlarını da görüyorum."

"Boynuzlar mı? Şeytanlar gibi mi?" diye soruyor yanımdaki sarışın.

Gail geri çekilip elini sallayarak hepimizin sessiz olması gerektiğini işaret etti. "Geliyorlar!"

Hemen herkes kafeslerinin arkasına kaçar. Sarışın, sıkı kıvrıcık saçlarıyla göğüslerini örtmeye çalışıyor ama yeterince uzun değil. Gail'in küçücük bedenini katlayarak bacaklarını altına sıkıştırmasını ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmasını izliyorum. Muhtemelen benim iki katım yaşında, ama esnek ve kıvrak, koyu teni hücre bloğunun alçak ışığında parlıyor. Herkes sessiz, bekliyor.

Bir hava tıslaması olur ve sonra kapı açılır.

İlk fark ettiğim şey, içeri girerken maske takmadıkları ya da atmosferdeki toksinleri filtreleyen burun klipsleri takmadıkları. İlk ustam bana bunlardan birini taktırmıştı çünkü tercih ettiği atmosfer insanlar için zehirliydi. Ve insanlara aval aval bakmak için gelen 'müşterilerin' çoğu da aynı nedenle nefes alma deliklerine maske takıyor. Ayrıca genellikle satın almazlar, bu da bu müşterilerin sadece göz atmaktan daha fazlası olabileceği anlamına gelir.

Bu beni endişelendiriyor.

Kirli saçlarımın perdesi altından onları izliyorum. Gail haklı; son derece uzunlar ve sadece Gail çok küçük olduğu için öyle görünmüyorlar. İnsanlardan en az bir karış daha uzunlar ve boynuzları onları daha da heybetli gösteriyor. Vücutları büyük ve kaslı, derileri mavinin kot tonunda. Güçlüler. Korkmaya başlıyorum. Çaresiz görünmek için elimden geleni yaparak omuzlarımı biraz daha kamburlaştırıyorum. Kaçınma konusunda uzmanım. Neredeyse bir yıldır burada olmayı başardım, bu yüzden diğer kızlardan birinin benden biraz daha çekici görünmesini umuyorum. Böyle düşünmek korkunç ama başka seçeneğim yok.

Köle yöneticisinin arkasında yürüyen iki adam kafes sıralarına bakıyor. Köle tüccarı ana dilinde yumuşak bir şekilde konuşuyor ve insan kafeslerinin dizilişini işaret ediyor. Satış kokusu alıyor olmalı, çünkü bugün özellikle yağlı, büyük el hareketleri ve dilini bilmeseniz bile belli olan popo öpme hareketleri yapıyor. Büyük mavi adamlar bizi görünce pek de heyecanlanmışa benzemiyorlar. İçlerinden biri diğerinden daha yaşlı görünüyor, yüzü çizgili ve koyu renk saçları Gail'inki gibi kırışmış. Kafesime bakıyor ve sonra beni görünce geri çekilip bir şeyler söylüyor. Muhtemelen ne kadar sağlıksız görüldüğüm konusunda endişeliydi. Köle sahibi özür dileyen bir şeyler mırıldanıyor ve ne dediğini tahmin edebiliyorum. 'O kötü' lafını 'çok ateşli' ya da 'evcilleştirilmeye ihtiyacı var' gibi bir şeye çeviriyor. Bu adamlar her şeyi çevirebilir. Daha sonra Gail'e ne dediklerini sorabilirim, eğer hala buradaysa. Eğer hala buradaysam.

Genç olan diğerine bir şey söylüyor ve tartışıyor gibi görünüyorlar. Eliyle işaret ediyor, parmaklarını kaldırıyor. Beş. Sonra kafeslerimizi işaret ediyor ve bir el hareketi daha yapıyor. Olamaz. Beşimizi de satın almak için mi buradalar? Kilitli beş insan var ve hiç kimsenin birden fazla kızla ayrıldığını görmedim. Eski ustalarımın biri

pahalı evcil hayvanlar olduğumuzu söyledi ve sanırım öyleyiz. Bu yüzden köle sahibi bu konuşmadan çok memnun görünüyor.

Gerçekten ama gerçekten hepimizi satın almak istiyor.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Burada güvendedim. Bu iki mavi uzaylıyla gidersem güvende olmayacağım. Bu adamlar acımasız görünüyor, Gail'i ya da beni, hatta kafesimin diğer tarafındaki iri yarı sarışını bile ikiye bölebilecek kadar güçlüler. Eğer acımasızlarsa, bizim için gerçekten kötü olacak. Köle satın aldıklarında ne beklediklerine dair yanlış bir fikrim yok, bu yüzden koruyucu pislik tabakam var.

Normalde, cılız, yetersiz beslenmiş ve pis olduğum gerçeğiyle bir satın alma turundan sıyrılıyorum. Yakınımda daha dolgun, daha çekici bir kadın varken kimse bana ikinci kez bakmıyor. Bu benim savunma mekanizmam. Ama hepimizi satın alırlarsa... ne kadar kirli ya da zayıf olduğum umurlarında değil demektir. Sadece çok sayıda insana ihtiyaçları var ve nasıl göründüğümüz umurlarında değil.

Düşüncesi bile ürkütücü. Bazı uzaylı ırkların 'yemek' partileri düzenleyip insanları yediklerine dair hikayeler duymuştum. Hepimiz bunun için mi satın alınıyoruz? Bir ziyafet mi?

Bir kafeste yaşamak pek iyi bir hayat değil ama ölmek de istemiyorum.

"Hepimizi yanlarında götürmek istiyorlar gibi görünüyor," diye fısıldıyor Gail kafesindeki yerinden. "Sadece fiyat konusunda pazarlık yapıyorlar. Senin için daha az ödemek istiyorlar, Elly. Sağlıklı olmadığını söylüyorlar."

Bunun üzerine küçük bir umut dalgası hissettim. Eğer çok hasta görünürsem, belki beni geride bırakabilirler.

Adamlar tartışmaya devam ediyor ve yaşlı olan sürekli benim hücreme bakıyor. Genç olan tartışıyor ve

bir çanta çıkarıyor ve galaksiler arası bir tür para birimi olduğunu bildiğim küçük kareleri sayıyor.

"Büyük olan senden ayrılmak istiyor ama küçük olan anlaşmalarının beş olduğunu söylüyor. Neden beşe ihtiyaç duyduklarını bilmiyorum, bunu tekrar tekrar söyleyip duruyorlar." Gail kendi kendine kaşlarını çatıyor. "Bek diye bir şey vaat ettiklerini söylüyor. Bunun hangi uzaylı ırkı olduğunu biliyor musun?" Bana bakıyor, gözleri kararmış, yüzünde endişe var.

Başımı yavaşça sallıyorum ve adamların parayı saymasını izliyorum.

"Bunu öğreneceğiz gibi görünüyor."

Adamlar duraklar ve yaşlı olan Gail'e eliyle işaret ederek bir şeyler söyler.

"Oh, hayır, az önce bana yaşlı demedin," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Sen ve ben için lanet bir indirim almaya çalışıyor. Ucuzcu piç."

Zavallı Gail. Alınmış gibi görünüyor. Alınmadım. Bir fiyatta anlaşılamamalarını istiyorum. Beni arkalarında bırakmalarını istiyorum.

Adamlar bir süre daha konuşmaya devam ediyor ve sonra genç olan öfkeli bir ses çıkararak elindeki tüm kredi çantasını köle sahibine uzatıyor, o da hemen cebe indiriyor. Yaşlı olan sadece başını sallıyor, ağzı sert bir çizgi halinde düzleşiyor ve birkaç kelime tükürüyor. Dişleri gözümün önüne geliyor. Tanrım, dişleri de mi var? Hissettiğim panikle savaşıyorum, çünkü bu gerçekleşiyor olamaz. Bu kadar büyük ve korkutucu birine satılamam. Satılamam.

Köle sahibi birkaç memnun edici söz söyledikten sonra kafesler koridorunun en ucuna giderek ilk olarak Gail'in kilidini açıyor. Bir yandan konuşuyor, bir yandan da duvardan birkaç tasma çekip ikisinden daha yaşlı olana uzatıyor

Alıcılar. Biri Gail'e bir şey söylüyor ve o da kulağındaki çevirmene dokunuyor.

"Gayet iyi duyabiliyorum ve ne dediğinizi duydum. Ama diğer kızlar senin dilini konuşmuyor."

Parmağını kulağına götürüyor ve genç erkeğe bir şeyler söylüyor. Bir dakika sonra tekrar konuşur. "Beni anlayabiliyor musun?" İngilizcesi kalın ve ağır aksanlı ama anlaşılabilir.

Kafeslerdeki başka birinin soluğunu duyuyorum. Gail yavaşça başını sallıyor.

"Evet. Teşekkür ederim."

"Tasmalara gerek kalmayacak, değil mi? Halkınızın geri kalanı kadar medeni olduğunuzu varsayıyorum?"

"Eğer kaçacak mıyız diye soruyorsanız, diğerleri adına konuşamam ama kaçmayacağım. Bizi nereye götürüyorsunuz?" Kollarını küçük göğüslerinin altında kavuşturuyor, kısa boyuna rağmen dik ve gururlu duruyor.

"Bizi eve götürebilir misin?" Kate haykırıyor, sesinde umut var. Diğer kızlar mırıldanıyor ve karnıma bir heyecan saplandığını hissediyorum.

Yaşlı olan başını sallar. "Gezegentiniz yasak bölge. Sizi satın almak bile tabu. Seni bu et tüccarından satın alarak yeterince riske girdim." Yüzü gülen ve ona onaylayan bakışlar atan köle sahibine bakıyor. "Seni bir arkadaşım için satın alıyorum."

Kulağa çok mantıklı geliyor ama ben soğuyorum. İlk sahibim, beni özel hayvanat bahçesinde tutan kişi, beni 'arkadaşına' verdi. Bizi kendisi için istemediğini söylemesi tehlikede olmadığımız anlamına gelmiyor.

Hâlâ köleyiz. Hâlâ özgür değiliz.

"Gel," diyor yaşı olan. "Burada boş durduğumuz her an yakıtımızı boşa harcıyoruz. Paranızı yatırmak istiyorum ve sonra bu işi bitirebilirim."

Genç olan başını sallıyor, yüzünde gergin bir ifade var. "Kimse gemimizin burada olduğunu kaydetmeden önce buradan gitmek istiyorum. Hayatımın geri kalanını bir Ktharian hapishanesinde geçirme düşüncesi hoşuma gitmiyor."

Yaşı olan homurdanıyor. "Gidelim o zaman." Köle yöneticisine başıyla işaret ediyor ve Gail'in hücresi açılıyor. Sakince dışarı çıkıp bekliyor ve bana bakıyor.

Her şey yoluna girecek, diyor ve bana küçük bir başparmak işareti yapıyor. Kendinden çok emin. Gerçi bilmiyor. Hiçbiri bilmiyor. Bizi nelerin beklediğine dair hiçbir fikrimiz yok. Tam bir kabus olabilir.

Yine de savaşmadan ölmeyeceğim. Bu yüzden kafesimi açtıklarında geri çekilip köşeye büzülüyorum. Hırlamanın işe yarayacağını düşünseydim, onu da denerdim. Köle sahibi iç geçiriyor ve diğerlerine garip dilinde bir şeyler söylüyor.

"Çık artık buradan," diyor genç olan, sabırsızlığı yüzüne vurmuş bir halde. "Beni anlayabildiğini biliyorum. Hadi ama. Fazla vaktimiz yok."

Onunla isteyerek gideceğimi mi sanıyor? Gördüklerimden ve yaşadıklarımın sonra? O sadece benim en yeni tutsağım. Asla kolayca gitmeyeceğim, çünkü bunun bir önemi yok. Dünyadaki en istekli köle olabilirsiniz ve birileri her zaman sırf mal olduğunuz için size zarar vermek isteyecektir. Bu yüzden duvara yaslanıp onu görmezden geliyorum, saçlarım yüzümdeki korkuyu gizleyebilsin diye yüzümü aşağı doğru eğiyorum. Korktuğumu görmelerine izin vermekten nefret ediyorum.

Köle sahibi bir tasma öneriyor ama yaşlı olan reddediyor. Şimdi hepsi bana kaşlarını çatıyor. Sanki sorun benmişim gibi.

Kollarımı göğsüme sımsıkı sarıyorum, duvara yaslanıyorum. Ve büyük olan içeri girdiğinde, korkum ve içgüdülerim devreye giriyor. Büyük bir eliyle bana uzandı.

Ben de ısırdım.

Sarsılarak uzaklaştı ve bunu yaparken beni geriye doğru savurdu. Başım duvara çarpıyor ve sersemliyorum. Kulaklarım çınlıyor, köle yöneticisi içeri girip şok sopasıyla bana bir darbe indirirken gözlerim kamaşarak onlara bakıyorum. Damarlarımdan elektrik fışkırıyor ve nefes alamıyorum, vücudumdaki her kas durmak için çığlık atıyor. Titriyorum ve yere yığılırken ağzım gevşiyor. Salyamın yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissedebiliyorum ama ağzımı kapatamıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum.

Sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi, köle sahibi yere düşmüş bedenimin yanına geliyor ve sakın bir şekilde boynumdaki tasmayı çıkarıyor, sonra da yanağımla okşuyor. İyi köpek.

Ondan nefret ediyorum. Hem de çok.

"Oh, Elly. Dikkatli ol," diyor Gail yumuşak bir sesle. "Yanlış bir başlangıç yapma, tatlım." Sonra daha yüksek sesle, "Elly'nin geçmişte bazı kötü sahipleri oldu. Pek güvenmez."

"Beni ısırdı," diyor yaşlı olan, sesi öfkeden kaskatı kesilmiş. Sanki gerçekten zarar vermişim gibi kocaman elini kavıyor. Lütfen.

İçimde küçük bir korku damlası hissediyorum. Gail muhtemelen haklı. Sakinleşmem gerek. Sessizce gitmeliyim. Ama vücudumdaki her kemik pes etmeme izin vermiyor. Bunu yapamam. Mal olmaktan mutluymuşum gibi onlarla gidemem.

İyi bir köpek olmak için. Sikerim böyle işi.

Köle efendisi 'kalk' anlamına geldiğini bildiğim o kelimeyi havladığında kaslarımı test ediyorum. Tekrar çalışıyorlar ve yavaşça ayaklarıma doğru sürünüyorlar. Beni izliyorlar, köle sahibinin yüzünde yardımsever ama sinirli bir ifade var ve bu beni çaresiz bir öfkeyle dolduruyor. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum, öne atılıyorum ve onu ısırıyorum. Çünkü asla onun iyi köpeği olamayacağım.

Şok tasmaının patlaması beni bayılttı.

Kısa bir süre sonra tekrar uyandığımda, garip, iyi aydınlatılmış bir yerdeyim. Aklıma hemen eski hayvanat bahçesi geliyor, sürekli tepeden aydınlatması ve birkaç kafes öteden gelen egzotik kuş sesleri. Gözlerimi kırıştırıp etrafıma bakıyorum ve boynuzlu mavi bir dişinin üzerimde bir tarayıcı salladığını görünce şaşıyorum.

Kuru bir sesle, "Beni ısırmaya kalkarsan seni tekrar ameliyata alırım ve tüm dişlerini sökerim," diyor. Elleri kırıkmış, yüzü çizgilerle kaplı ve hiç dostça görünmüyor. "Anladın mı?"

Bacaklarımı vücuduma doğru çekiyorum ve oturduğum masanın üzerinde toplanıyorum. Tanıdık birilerini aramak için odaya bakıyorum ama burada yalnızım. Diğer insanlar hiçbir yerde yok ve ben de burayı tanımıyorum.

Mavi kadın üzerimdeki taramayı bitirdi. "Susuz kalmışsın ve yetersiz beslenmişsin. Eksik elektrolitlerin bir kısmını tamamlayacak ve bazı vitaminler sağlayacak bir iğne yapacağım ama yeterince yediğinden emin olmalısın."

Dizlerime daha sıkı sarılarak ona bakıyorum.

"Doğru. Senin konuşkan biri olmadığını söylediler. Bu işimi çok eğlenceli hale getiriyor, değil mi?" Başını sallıyor ve gözlerini

elektronik bir deftere komutlar yazıyor. "Bağırsak parazitleriniz de var. Onları öldürmek için bir şey verebilir miyim, yoksa kalsınlar mı?"

Onları tutmak mı? Kim bir parazit besler ki? Ona bakıyorum.

Omuz silkiyor. "Daha gariplerini duymuştum. Tamam, sana onları öldürecek bir hap vereceğim. Almayı ya da almamayı seçebilirsin." Başka bir duvar paneline doğru ilerliyor ve birkaç düğmeye dokunuyor. Birkaç hap küçük bir metal bardağın içine kayıyor, kayarken de tıngırıyor. "Ayrıca oldukça kirli olduğunuz için iyi bir kese ve köpük giderici de tavsiye ederim, ama bu sadece benim." Kadın dönüp bardağı bana uzatıyor ve bekliyor.

Elinden almak istiyorum ama... bağırsak kurdu da istemiyorum. Tereddüt ediyorum ve sonra hapları alıp ağzıma atıyorum ve hızla yutuyorum.

"Pekâlâ. O kadar da zor değilmiş." Bana sert bir bakış atıyor ve not defterini kaldırıyor. Bileğine dokunuyor ve dil değiştirerek konuşuyor. Ne dediğini anlayamıyorum ama bir an sonra içinde bulunduğum çıplak, tuhaf odanın kapısı açılıyor ve gelen genç mavi adam oluyor.

Bana el sallıyor. "Takip edin lütfen."

O ve kadın arasında bakışıp duruyorum. Onunla gitmek istediğimden emin değilim. Dişi benden daha uzun ve daha zayıf ama onu alt etmek için erkekten daha fazla şansım var. Erkek kolayca benim iki katım.

"Ben olsam denemezdim," diyor kadın. "Şok tasmağını senden çıkarmadım." Gülümsemesi ince ve alaycı değil. "Ben aptal değilim."

Elimi kaldırıyorum ve o korkunç tasmanın hâlâ boynumda olduğundan emin oluyorum. Çaresiz bir öfke patlaması daha hissediyorum. Ben olsam hırlardım.

Eğer bir işe yarayacağını düşünseydim. Bu şey takılıyken, bir düğmeye dokunarak beni devre dışı bırakabilirler. Onlardan nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Kibarmış gibi davranan ama gözlerine ulaşamayan bu mavi insanlardan nefret ediyorum. Sanki kibar olmaya çalışıyorlar ama gerçek bir ilgi yok.

Erkek kapıyı işaret eder. "Gel bakalım. Sana tekrar sormayacağım."

Masadan kayarak kalkıyorum ve üzerimde doktor muayenehanelerindeki gibi ince, kâğıttan bir önlük olduğunu fark ediyorum. Neredeyse bir yıldır giydiğim ilk kıyafet bu ve tenimde tuhaf bir his uyandırıyor. Beni de kaşındırıyor ve ne kadar kirli olduğumu fark ediyorum.

Gerçi fark etmez. Şimdilik kirli kalıyorum. Kirli güvenlidir. Kimse kirliye dokunmak istemez.

Büyük boynuzlu erkek kapıya doğru sabırsızca bir hareket daha yapıyor ve ben de adımlarımı yalpalayarak aceleyle ilerliyorum. Biraz sersemlemiş hissediyorum ve başım zonkluyor. Tamamen metalden yapılmış gibi görünen gölgeli, düşmanca görünen bir koridora adım atıyorum. Bana bir uzay gemisi filmini hatırlatıyor. Beni esir alan kişi raftan küçük bir paket alıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor.

Yapıyorum, çünkü başka seçeneğim var mı bilmiyorum. Şok tasmaları takılıyken olmaz. Şok sopasıyla ara sıra vurulmasına aldır mıyorum çünkü hafif oluyolar ve çoğu zaman buna değiyor. Köle sahibini ısır dın mı? Kesinlikle şoka değ er. Pislik bir gardiyanın elindeki yemeğ i tokatlamak mı? Kesinlikle şoka değ er. Ama şok tasmaları hafif değ ildir. Büyük bir kertenkele-adam kölenin beyninin eridiğ ini ve şok tasmasıyla çok fazla vurulduktan sonra burnundan damladığ ını gördüm. Ondan sonra tasmadan korkmayı öğrendim.

Korku bir köle için güçlü bir motivasyon kaynağıdır.

Adam beni birkaç kıvrımlı koridordan geçiriyor ve sonra bir duvar paneline dokunuyor. Bir kapı kayarak açılıyor ve içeride diğer insanları görüyorum. Hepsi Dünya'daki eski yatak odam büyüklüğünde bir odada bir araya toplanmışlar. Herkes kağıttan önlükler giymiş ve battanileri omuzlarına sarmış. Erkek olan bana bir bohça uzatıyor - muhtemelen benim battaniyem- ve diğerlerine katılmamı işaret ediyor. "Gideceğimiz yere varmamız yaklaşık iki gün sürecek. Sizin burada kalıp sessiz olmanız gerekiyor. Size yiyecek getireceğiz. Şuradaki kapı tesislerin olduğu yer." Bir taraftaki dar bir bölmeyi işaret ediyor.

Gail yanındaki boş yere vuruyor, ben de yaklaşıyorum. "Bizi Dünya'ya mı götürüyorsun?" Gail soruyor, sesinde sakın bir güven var. Kendi tarzında cesur biri.

Erkek homurdanıyor. "Hayır. Sana söylemiştim. Dünya yasak bölge. Sizi yakalamak için bölgeye gizlice girmeyi nasıl başardılar bilmiyorum ama radara yakalanacağımız ve hapsedileceğimiz kesin. Geri dönmeyeceksiniz. Sizi başka bir yere götürüyoruz."

Diğer kızlardan biri -pembe saçlı Brooke- ağlamaya başlar. Kate ona sarılıp omzunu ovuyor ve yüzlerinde endişe okunuyor.

Gail kaşlarını çattı. Bu haberin onu kasvetli hissettirdiğini söyleyebilirim ama şaşırmadım. Yıllar önce Dünya'yı bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Onun ve diğerlerinin bu fikre alışması biraz zaman alacaktır. "O zaman bizi nereye götürüyorsun?"

"Başka bir yerde," diye tekrarlıyor, belirsiz bir şekilde. "Oradaki insanlar çok iyi."

"Onlar insan mı?"

Rahatsız görünüyor, sonra kapıdan dışarı adım atıyor, gitmek üzere. "Yapmam gereken işler var. Dediğim gibi, birkaç saat içinde biri yemek getirecek. Sessiz olun ve fazla gürültü yapmamaya çalışın."

"Kıyafet mi?" Kapı kapanmaya başlarken Gail soruyor. "Peki ya biz-" Gail cümlesini tamamlayamadan adam gitti ve Gail bir dizi küfür mırıldandı. "Bir nezarethaneden diğerine," diyor başını sallayarak. "Lanet olası gerçek dışı."

"En azından esneyebiliyoruz," diyor uzun boylu sarışın. Ama pek heyecanlı görünmüyor.

Onu suçlamıyorum. Yatak yok, kıyafet yok ve 'sessiz' olduğumuz sürece yemek bırakılmıyor mu? Bize insan gibi davranmıyorlar. Bize uygunsuz evcil hayvanlarmışız gibi davranıyorlar. Ben de yaşadım, gördüm. Çok fazla sorun çıkarmadığı sürece insanlar evcil hayvanları önemsemez.

Bulduklarında, yeni bir sahip bulursunuz.

Ama kağıttan bir elbisem, bir battaniyem var ve diğerlerinin yanındayım. Bazı açılardan burası bir önceki yerden daha iyi, bazı açılardan ise daha kötü. Diğer ayakkabı düşene ve gerçek korkunç şeyler olana kadar, sessizliğin tadını çıkarmak en iyisi. Battaniyemi açıp uzanıyorum, başım acıyla zonkluyor.

Yeni efendilerimize teslim edilmemize iki gün var. Dünya yeniden değişmeden önce iki gün.

O zamana kadar bu battaniyenin tadını çıkaracağım.

BEK

EHer sabah yaptığım gibi, şafakla birlikte kalkıyorum. Kalkıyorum, giyiniyorum, horladığı için Harrec'i botumla dürtüklüyorum.

Acımasız mevsimde bir tırpan gagasını uyandıracak kadar yüksek sesle ve silahlarımı alıyorum. Diğer çiftleşmemiş avcılarla paylaştığım küçük kulübeden çıkıyorum ve sabahın sert havasında geriniyorum. İlk uyanan benim ve gizli kutumu sakladığım gizli saklanma yerime gitmeden önce etrafa bir göz atıyorum. Kanyonun içine, kir gagası yuvalarının yakınına doğru ilerliyorum ve duvardan dışarı fırlayan üç kayadan oluşan belirgin çıkıntıyı arıyorum. Oraya yöneliyorum, beni takip eden başka biri olup olmadığını görmek için etrafa bakıyorum ve sonra dizlerimin üzerine çöküp kazıyorum.

Her sabah, bana geminin dönüşünü işaret edeceği söylenen kırmızı flaş için kutuyu kontrol ediyorum. Her gün, sessiz ve cansız.

Ancak bugün, karların altına gömülü saklandığı yerden çıkarmadan önce bile parıltıyı görebiliyorum. Onu ellerimde tutuyorum, bana vaat edilen parlak kırmızının yanıp sönmesini izliyorum ve bir umut dalgası hissediyorum.

Yalan söylemediler.

İnsanlarla birlikte geri geliyorlar.

Birkaç ay önce, Mardok ve halkı buraya geldi. Benim kabilemden olmayan insanları görmek şok ediciydi. Mardok ve 'gemisi' bizim ana gezegenimizden, atalarımızın çok çok nesiller önce geldiği yerden geliyordu. Cap-tan, Trakan ve Niri kibardılar ama sa-khui yaşamını ya da onlarla birlikte yıldızlara dönmek yerine neden burada, dünyamızda kalmayı seçtiğimizi anlamadıkları açıktı.

Ama Mardok kaldı. Gemi gitti ve Mardok Farli'yle çiftleşmek için geride kaldı ve kabilemizdeki son uygun çiftleşmemiş dişiye sahiplendi. Bu konuda üzgün değilim-Farli benim için küçük bir kız kardeş gibidir ve ona neşe veren bir eş bulduğu için mutluyum.

Ama yine de yalnızlığın ruhumu kemirdiğini hissediyorum. Çiftleşecek dişi yok. Kabiledeki dişi yavrulardan birinin yetişkinliğe ulaşmasını sabırla beklemediğim sürece asla bir ailem ve kendime ait bir ocağım olmayacak.

Ve ben sabırlı bir avcı değilim.

Bu yüzden Cap-tan ve Trakan'dan insanları buraya getirmelerini istedim, Shorshie ve diğerleri gibi evlerinden alınmış buldukları insanları. Kötü adamlara satılacak insanlar. Kabilemizdeki erkeklerle eş olabilmeleri için buraya getirilmelerini istiyorum. Böylece onlara iyi bir hayat verebilir ve onlarla yavrular yapabiliriz. Böylece artık yalnız kalmayız.

Cap-tan ve Trakan bize dişi getireceklerine söz verdiler çünkü onlara Mah-dee ve Li-lah'ı getiren mağara gemisini gösterdim ve çok heyecanlandıkları küçük, parlak karelerden oluşan bir kutu almalarına izin verdim. Onlara yardım ettiğim için onlar da bana yardım edeceklerine söz verdiler. Ve çünkü onlar

Bana söz verdiler, bileğime takmam için parlak bir kare verdiler. Gemileri gezegenimize döndüğünde kırmızı yanıp söneceğini söylediler. Onu her gün izleyeceğim ve yanıp söndüğünde bize insan getirecekler.

Geri döneceklerinden tam olarak emin değildim. Ne Capitan'ın ne de Trakan'ın dünyama insan getirme fikrinden hoşlanmadıklarını söyleyebilirdim. İnsan satın alırken bulunmanın çok kötü olduğunu söylediler ama sonuçta parlak cips kutusunu umursadıklarından daha çok istediler. Bilek cetvelinin yavaşça yanıp sönmesini şaşkınlık ve sevinçle izliyorum. Onu hiç takamadım. Saklamak zorundaydım çünkü kabilede Vaza dışında kimse yaptığım anlaşılmayı bilmiyordu. Şefim Vektal'ın bunu anlayacağından emin değilim. Ocağında bir eşi ve iki yavrusu var. O halinden memnun. Daha önce de dişilerden sevgi görmüştü.

Umutsuz olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Ama Vaza anlıyor. Onaylıyor.

Ve geminin dönüşünü karşılamak için benimle gelmek isteyecektir.

Bilek cetvelini bir parça kürke sarıyorum ve peştamalımın içine saklıyorum. Tuhaf taş, kürkün içinden bile kasıklarına soğuk geliyor ama onu taşıyabileceğim ve kimsenin bende olduğunu görmeyeceğinden emin olabileceğim tek yer orası. Kendimi sakın bir şekilde köye doğru yürümeye zorluyorum, mızrağımı beyaz parmak eklemlerimle kavriyorum.

Vadinin diğer tarafında, mağara gemisi geri dönüyor. İçinde insanlar olacak ve onlardan biri benim eşim olabilir. İçimde bir gerginlik hissediyorum. Claire'e iyi bir zevk eşi olamadım ve o da kürklerimi bıraktı. Ya başka bir dişiyi eş olma konusunda iyi değilsem? Ya her şeyi tekrar mahvedersem? Bu düşünce zihnimi kemiriyor.

Başka bir arkadaşı kırma düşüncesinden hoşlanmıyorum. Claire'in bana tekrar bir arkadaş olarak bakması için birçok mevsim geçmesi gerekti. I

yankılansaydık nasıl olurdu hayal bile edemiyorum.

Ama belki de hiç olmayan bir yerde sorun yaratıyorumdur. Belki de bu dişilerden biriyle hiç rezonansa girmeyeceğim. Bu düşünce iç karartıcı ve onu anında kovuyorum. Umut varken kendime böyle şeyler düşünme izni vermeyeceğim.

Köye dönüyorum ve diğerleriyle paylaştığım kulübeye giriyorum. Harrec sabah güneşinden habersiz, kürkünün içinde horlamaya devam ediyor. Taushen gitmiş ama Vaza kalkıyor ve Warrek kıpırdanıyor. Normalde ava giderken yanıma aldığım çantamı alıp Vaza'nın yanına gidiyorum ve ona anlamlı bir bakış atıyorum.

Yaşlı adam hemen doğruldu, gözlerinde heyecan vardı. "Bugün mü?"

"Hmm?" Warrek bize bakarak soruyor.

"Hiçbir şey," diyorum sertçe. "Bugün benimle ava gel, Vaza." Adını vurguluyorum ve ona sessiz kalması gerektiğini belirten sert bir bakış atıyorum. "Hazır olduğunda benimle dışarıda buluş."

Kendini kürkünden fırlatıp eşyalarına koşuyor. Warrek'in şaşkın bakışlarını görmezden geliyorum - sonra anlayacaktır.

Yanımda kıvrılmış, bana seslenen, karnı yavrularımla dolu bir eşim olduğunda, şefin öfkesine korkusuzca katlanacağım. Hiçbir şey eşimin olmamasından daha kötü olamaz. Hiçbir şey. Arkasından iş çevirdiğim için bana ne ceza verirse versin, kabul edeceğim.

Sürgün anlamına gelse bile. O yanımdaysa, nereye gittiğim umurumda değil. Eşim. O yanımda. O kadar yoğun bir ihtiyaç hissediyorum ki göğsüm sıkışıyor.

Vaza çok kısa bir süre sonra, bir bacağı ancak tozluklarının içinde, kulübeden dışarı fırlıyor. Kemerini beline doluyor ve ileriye doğru koşarken bir çizmesini düşürüyor. "Buradalar mı?"

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum, bir elimle mızrağımı sıkıca kavıyorum. "Bu kadar belli etme," diye homurdanıyorum. "Diğerleri görecektir ve merak edecek."

Doğruluk, tozluklarını kemerinden geçirir ve sonra belinden sıkıca bağlar. Yüzünde Claire'in küçük Erevair'inin sakin olması ve hediyesini beklemesi gerektiği zamanki haline benzeyen bir ifade var - stoacı ama alttan alta umutsuzca heyecanlı.

Bir yanım onun heyecanına kızıyor. Vaza'nın bir zamanlar bir eşi ve bir oğlu vardı. İkisi de khui-hastalığından çok önce korkunç bir av kazasında öldü ve o zamandan beri yalnız. Bir eş ve arkadaş istiyor ama doğurgan herhangi bir dişi, hiç eşi olmamış erkeklerden birine mutlaka çekici gelecektir. Bir kez daha yalnız kalabilir.

Böyle iç karartıcı şeyler düşünmemeye çalışıyorum. Cap-tan ve Trakan hepimize yetecek kadar dişi getirecektir, eminim. Vaza'nın botlarını bağlamasını sabırsızlıkla izliyorum ve sonra bana doğru gelirken onaylayarak homurdanıyorum. "Başka kimse fark etmeden gidelim." Sanki gizlice kaçarken çok belli oluyormuşuz gibi hissediyorum.

"Bek!" diye sesleniyor minik bir ses.

Ve işte böyle, birkaç dakika bekleyebileceğime karar veriyorum. Dönüp diz çöküyorum ve elinde küçük oyun mızrağıyla bana doğru koşan yavruya gülümsüyorum. "Erevair. Annen nerede?"

Claire'in oğlu tam bir sa-khui yavrusunun olabileceğinden daha küçük. Soluk mavidir - annesinin soluk teni ile sa-khui'nin karışımıdır - ama başındaki asi, sarkık yelesi tamamen ona aittir.

Baba. İri mavi gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Relvi'yi besliyorum. Nereye gidiyorsun?"

"Avcılık," dedim ona.

"Seninle gelebilir miyim? Kirli gaga yakalayabilir miyiz?"

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. Geçen gün yavruyu kir gagası yuvası bulmaya götürdüm ve kuşlardan o kadar etkilendi ki sırf gösteriş yapmak ve onu güldürmek için birkaç tanesini ellerimle yakaladım. Erevair'in benim oğlum olmaması önemli değil, onu kendi oğlummuş gibi seviyorum. "Seni başka bir gün götüreceğim."

Küçük olan gözlerini kısarak Vaza'ya bakıyor, somurtup somurtmaması gerektiğinden emin değil. "Onu kir gagası avına mı götürüyorsun?"

"Başka bir şeyin peşindeyiz," diye takılıyor Vaza.

Ona sinirli bir bakış attım. Eğer ne yaptığımızı ima ederse, Erevair Claire'e söyleyecektir. "Çok meşgulüz ve gitmemiz gerekiyor, Erevair. Bugün ne avlamamı istersin?"

"Quill-beast!" Beni güldüren abartılı bir hareketle karnını ovuşturuyor.

"Annenin ateşi için bir tane getireceğim," diye söz veriyorum ona, yelesini okşayarak. "Şimdi git ve ona söyle, biz de yola çıkalım." Bir zulaya uğrayabiliriz ve onu yatıştırmak için donmuş depodan bir yorgan canavarı alabilirim. Bugün yeterince zamanımız var, diye düşünüyorum.

Erevair el sallayıp tekrar yola koyulurken, Vaza sadece başını sallıyor. "Bu konuda çok yumuşaksın."

Ayağa kalkıyorum ve yarığın uzak ucuna, makaraya doğru ilerliyorum. "Tüm kitlelere düşkünüm."

"Ama özellikle buna bayılıyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü aynı fikirde değilim. Claire artık benim zevk eşim olmasa da, bir kez daha arkadaş olduk. Onunla ve eşi Ereven'le ateşinin başında birçok gece geçirdim. Elimden geldiğince kız kardeşim Maylak'a yavruları için yardım etsem de, Erevair'de özel bir şeyler var. Belki de onu, Claire'e uyum sağlayabilseydim sahip olmam gereken oğlum olarak görüyorum.

Elbette Claire ve ben rezonans arkadaşları olarak mutsuz olurduk. Ama bazen hala farklı olup olmayacağını merak ediyorum. Sanırım çiftleşmediğim ve yalnız olduğum sürece hep merak edeceğim.

Vaza'ya bakıyorum, aniden sabırsızlanıyorum. "Çabuk gidelim artık."

Bana hevesle başını sallıyor ve köyden en yüksek hızda koşarak çıkmamak için kendimi zor tutuyorum.

İkiz güneşler gökyüzünde yükseldiğinde, köyümüzün yarığının bulunduğu geniş vadinin etrafından dolaşmıştık. Hava açık ve sanki bütün gün sürecekmış gibi görünüyor. Tepeler yaban hayatıyla dolu ve yürürken bir kar yığınınından çıkardığımız taze bir yorgan canavarını mızraklamayı başarıyorum.

Şüphesiz bu, gelecek şeylerin iyi bir işaretidir.

Uzakta, Cap-tan ve diğerlerine ait olan mağara gemisinin çirkin, hantal gövdesini görebiliyorum. Yerden biraz yüksekte asılı duruyor, kanatları olmadığı için bunu görmek garip. Biz yaklaşırken yere iniyor ve ben izlerken yan tarafı açılıyor, bir merdiven iniyor. Bu tuhaflığı daha önce ziyaret ettiğimiz zamandan hatırlıyorum, yine de görüntüsü hala sinir bozucu. Trakan mağara-geminin yan tarafındaki delikte belirliyor ve selamlamak için elini kaldırıyor.

"Hey, dostum. Acele et," diye sesleniyor biz yaklaşırken. "Kaptan bir sonraki sefer için programın gerisinde kaldığımızı söylüyor, bu yüzden uzun süre kalamayız."

Vaza ve ben onu karşılamak için koşuyoruz, merdivenleri çıkıyorum ve selamlamak için koluna yapışıyorum. "Dönmüşsün."

"Yapmasaydık kendimizi piç gibi hissederdik," diyor sırtarak. "Bize kaç kredi çeki verdiğiniz hakkında bir fikriniz var mı?"

Kredi kartının ne olduğunu bile bilmiyorum. Omuz silkiyorum.

Vaza'yı selamlıyor ve sonra onu takip etmemizi işaret ediyor. "Hadi gelin. Kaptan köprüde ve merhaba demeyi reddetti. Mümkün olduğunca 'değiş tokuştan' uzak durmak istiyor. Sanırım yakalanırsak kendi suçunu sınırlamak istiyor."

"Yakalandın mı?" Mağara gemisine açılan delikten içeri adım atarak soruyorum. Geçmişte girdiğimde olduğu gibi bir sıcaklık patlaması çarpıyor yüzüme, sanki bir düzine ateş sessizce yanıyormuş gibi. Soğuşu sevmiyorlar ve evleri boğucu derecede sıcak. Hemen terlemeye başlıyorum ama sığağa dayanabiliyorum. Hiç önemli değil.

"Evet, sana söylediğim gibi, insanlar D sınıfı bir gezegendir." Cahilliğime bir an sinirlenmiş görünüyor. "Onlarla birlikte yakalanırsak her türlü anlaşmayı çiğnemiş oluruz. Günlerimin geri kalanını geri kalmış bir hapisanede alt ranza olarak geçirmek zorunda kalacağım. Hayır, teşekkür ederim."

Sözleri karşısında homurdandım. "Ama yanında insanlar var? Dişı insanlar?"

"Öyle, dostum. Sana olan borcumuz resmen ödenmiş olacak." Trakan mağara-geminin koridoruna doğru ilerliyor. "Bundan sonra birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz. Anladın mı?"

"Elbette." Sadece insanları görmek istiyorum. Alnımdaki teri siliyorum, sıcaktan mı yoksa sinirlerimden mi bilmiyorum. Yanımdaki Vaza gergin görünüyor. "Neredeler?"

"Bu taraftan." Bir duvarın önünde duraklıyor ve birkaç parlayan düğmeye dokunuyor. "Niri onları tıbbi kontrolden geçirdi ve hepsinin sağlığı nispeten iyi durumda. Bazıları pek hoş yaratıklar değil ama bu sizin sorunuz, benim değil."

Kapı açılıyor ve Trakan kenara çekiliyor, böylece Vaza ve ben içeri girebiliyoruz. Kalbim küt küt atarak bir adım öne çıktım. Soluk battaniyelerin içinde kıvrılmış beş küçük form var. Biz içeri girerken doğruluyorlar ve ben izlerken, birbirlerine sokuluyorlar, korkmuş, karanlık, insan gözleriyle bize bakıyorlar.

Her birine bakıyorum, bekliyorum. Rezonansın vuracağı o anı bekliyorum. Bana eşimi göster, khui'me talep ediyorum. Yankılanmak için birini seç.

Bana en yakın olanın parlak pembe bir yelesi ve büyük memeleri var. Ben ona doğru bakarken titriyor ve arkadaşına yaklaşıyor. Arkadaşı bir insana göre uzun boylu -neredeyse bir sa-khui dişisi büyüklüğünde- ve o kadar soluk bir yelesi var ki püsküllü kar gibi görünüyor. Bence iyi bir eş olabilir. Yanında altın rengi teni, eğik gözleri ve omuzlarına doğru uzanan siyah yelesiyle daha küçük biri var. Küçük görünüyor, karar veriyorum. Kırılgan. Belki de Taushen için daha iyi, çünkü narin aletlerle nazik bir tutuşu var. Onun yanında daha da küçük bir dişi var, o kadar ufak tefek ki neredeyse çocuk gibi görünüyor. Teni Tee-fah- ni gibi koyu, zengin bir renkte ve saçları yuvarlak kafa derisine karşı griden sıkı bir başlık. Bilge gözleri var ve sanki onaylamıyormuş gibi gözlerini bana dikeyyor.

Ama Vaza onu görünce nefesini tuttu. "Yaşlı bir kadın mı göndermişler?" Bir elini göğsüne götürdü. "O benim olmalı."

Belki de öyledir. Trakan'a insanların yavru doğuracak yaşta olup olmadığını sormadım. Belki de sormalıydım. Battaniyesinin altına gömülmüş son insana bakıyorum. Yırtık pırtık grubun en kötü görüneniydi. Pis, solgun, yetersiz beslenmiş - eğer bir dvisti olsaydı, onu et için bile avlamazdım. Gözleri karanlık, yüzü o kadar küçük ve dar ki gözlerinden ve yüzüne sarkan pis yelesinden başka bir şey görünmüyor.

Ugh.

Bir hayal kırıklığı dalgasıyla savaşıyorum. Sadece khui'm sessiz değil, bu insanlar da... beklediğim gibi değil. Biri muhtemelen yavru doğuramayacak kadar yaşlı, ikisi küçük ve o kadar kırılgan ki onlara dokunmaya korkuyorum. Geriye beyaz yelesi olan ve onun pembe arkadaşı kalıyor. Pembe olanın memelerine tekrar baktım. Bir insan için iyi bir vücudu var ama hâlâ ağlıyor ve bu beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

"Biraz ürkekler." Trakan yüzünde sinsî bir sırıtışla bana başını sallıyor. "Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Çok sessiz göğsüme vuruyorum. "Benim için kimin doğru olduğuna khui'm karar verecek."

Ama Vaza büyülenmiş görünüyor. Bakışlarını ayıramadan yaşlı kadına bakıyor. "Karanlık olanın adı ne?" diye soruyor saygılı bir sesle.

Trakan başını kaşıyarak kadınlara bakıyor ve sonra omuz silkiyor. "Sormadım."

Ona inanamayarak bakıyorum. "Sormadın mı?"

Tekrar omuz silkiyor. "Önemli görünmüyordu. Kalmıyorlar." İnsanlara bakıyor ve koyu tenli olana başını sallıyor. "Hey," diye sesleniyor, insan diline geçerek. "Senin adın ne?"

"Oh, demek sonunda arkadaşlarıyla kapı aralığından bakmak yerine bizimle konuşmaya karar verdin?" Kaşları insanların sahip olduğu o büyüleyici, hareketli şekilde yukarı kalkıyor.

"Hayatımda gördüğüm en güzel insansın," diye nefes alıyor Vaza. Gözlerimi deviriyorum. Vaza çabuk aşık oluyor anlaşılır.

"Hmmp." Battaniyesini vücuduna biraz daha sıkı sarıyor. "Senden daha yakışıklı uzaylılar gördüm."

Bu bana çok fazla Leezh'i hatırlatıyor.

"Ona sadece adını söyle," diyor Trakan sabırsızlıkla. "Bu adamlar senin yeni efendilerin."

Bu anonsu bir koro halinde gelen soluklar karşılar. Pembe saçlı olan tekrar ağlamaya başlar. Pis olan, küçük, geveze olana karşı geri çekilmiş gibi görünüyor. Hiçbiri heyecanlı görünmüyor.

"Demek bizi satın aldın, ha?" Kızgın olanın sesi düzleşiyor. "Peki o zaman, sanırım bize istediğin ismi verebilirsin, değil mi?"

"Adınızı duymak bana büyük bir zevk verir," diyor Vaza, ses tonundaki hayranlıkla. "Bana Vaza derler."

Kadının bakışları üçümüz arasında bir ileri bir geri gidip geliyor. "Gail," diyor sonunda.

Telaffuzu zor insan isimlerinden biri. "Ş-şair," diye deniyor Vaza.

"Gail," diye tekrarlıyor insan.

"Shail." Vaza tekrar dener.

"Gail," diye tekrar girişimde

bulundu. "Sert G." Vaza'nın ağzı

büzülür. "Ch-chaaail."

Yüzünde bir kızgınlık ifadesi beliriyor ama hemen kayboluyor. "Biliyor musun? Bana Chail demek istiyorsan, şekerim, öyle yap."

Sesi samimi olamayacak kadar tatlı ama Vaza memnun görünüyor. Dönüp bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor.

Zavallı aptal. Diğer kızlara başımı salladım. "İsimler?"

Pembe olan Chail'e bakıyor. Cevap vermeden önce burnunu çekiyor ve hıçkırıyor. "Buh-Brooke."

Başımı sallıyorum. Bu isim daha kolay. "Buh-Brukh."

Dişilerin hepsi kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Hayır, sadece Brooke," diyor pembe olan ve geri çekiliyor. "Ama istersen bana Buh- Brooke diyebilirsin."

"Ben Kate," diyor saçları bulut gibi olan. Onun yanındaki küçük altın rengi olan ise "Ben Summer" diyor.

Bir duraklama oldu. Pis olana bakıyorum, adını söylemesini bekliyorum. Sadece dizlerine sarılıyor ve saçlarının perdesinden bana bakıyor.

Chail bir süre sonra "Bu Elly," diyor ve yanında oturan dişiye dokunmamaya özen göstererek eliyle işaret ediyor. "Elly konuşmayı sevmez."

"Dili çalışmıyor mu?" Roka'nın eşi Li-lah'ın, mağara gemisi onun için tamir edene kadar birçok mevsim duyamadığını hatırlıyorum.

Chail, sessiz kalan Ell-ee için, "Konuşmayı sevmiyor," diye cevap veriyor.

Odada kötü bir koku var ve bunun özellikle bir insandan geldiğinden şüpheleniyorum. "Görünüşe göre yıkanmayı da sevmiyor."

"Elly zor zamanlar geçirdi," diyor Chail ve Ell-ee'ye dokunmamaya dikkat ederek ama bedenini onun önüne koyarak korumacı bir şekilde ilerliyor.

"Sabun meyvesi kullanamayacak kadar sert mi?" Homurdanıyorum.

Chail bana inanmaz bir bakış attı. "Orada kürklü bir bezle duruyorsun ve banyo alışkanlıkları hakkında ona bok mu atacaksın?"

"Pekâlâ, bu kadar yeter," diyor Trakan, parmaklarını insanlara doğru şıklatarak. "Kibar olun."

"İyi olmak zorunda değil," diye itiraz ediyor Vaza. "Chail'in ateşini seviyorum."

Chail tedirgin bir şekilde bir ileri bir geri bakıyor. Bir süre sonra parmağını kaldırıp Vaza'yı işaret ediyor. "Eğer ben seçersem, bunun sahibi olabilir miyim?"

Trakan başını sallar. "Umurumda değil. Sadece hepinizi yüklemem gerekiyor."

Ama sözleri beni rahatsız etti. Kollarımı kavuşturuyorum ve Chail denen kişiye kaşlarımı çatıyorum. "Kimse sana sahip değil."

Gail başını eğiyor. "Gerçekten mi? Çünkü bana beş insan satın almışsınız gibi geliyor."

"Bizimle yaşamayı istiyoruz. Yanına bir khui ve muhtemelen bir eş alacaksın."

Pembe olan ağlamaya başlıyor ve yüzünü arkadaşının omzuna gömüyor. "Aman Tanrım, seks kölesi olacağız," diye inliyor siyah saçlı küçük altın renkli olan. Soluk saçlı büyük olan bile sıkıntılı bir şekilde burnunu çekmeye başlıyor.

Kirli olan sadece bana bakıyor ve gözlerinde nefret olduğuna yemin edebilirim.

Hepsinin üzgün olmasından hoşlanmıyorum. Bu iş çok kötü gidiyor. Trakan'a dönüyorum. "Onları köye götüreceğiz. Bana kürklerini ve botlarını getir, ben de giyindiklerinden emin olayım." Elbette bu Claire'in Erevair'i giydirmesine yardım etmekten daha zor olamaz.

Ama Trakan bana şaşkın bir bakış attı. "Ne görürsen onu alırsın."

Sabırsızlığım beni ele geçiriyor. Bu aptaldan bıktım ve artık ona ihtiyacım yok ve insanların ağlaması beni rahatsız ediyor. Nedense kendimi suçlu hissediyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. "Eşyaları. Eşyalarını bana ver ve onları mağarandan çıkaralım."

"Onlarda böyle bir şey yok." Trakan başını iki yana salladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Özür dilerim."

"Yemek? İçecek? Eşyalar? Kürkler?" Şok oldum.

Trakan sadece sırtıyor. "Dostum, 'köleler'in neresini anlamıyorsun?"

ELLY

“YOnların ilkel olduğunu mu düşünüyorsun?" Kate solgun bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak soruyor. Her yerinde endişe yazılı Yüzü. Herkesin yüzünden endişe okunuyor ve cevaplar için Gail'e bakıyorlar.

Gail omuz silkiyor, kâğıttan elbisesini sanki tasarım bir elbiseymiş gibi vücuduna sarıyor. "Kızım, artık ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Ben de, ve bu beni endişelendiriyor. Normalde birini köle edinmeye verdiği tepkiden tanıyabilirsiniz. Bazen tasma ve kurşun verildiği anda birinin yüzüne yayılan o zalim gülümsemeyi görürsünüz. Bazen size tiksintiyle bakarlar, sanki katlanmak zorunda oldukları bir baş belasıymışsınız gibi. Bana ıslık çaldıkları ve sanki bir hayvanmışım gibi hareket etmemi sağlamak için dillerini şaklattıkları oldu. Genellikle ilk beş dakika içinde ellerini gösterirler.

Ama bu adamlar hakkında ne düşüneceğimi ya da içlerinden birinin bize sıcak tutacak giysiler almak için ayrıldığı gerçeğini bilmiyorum.

Bizi satın alan ikisiyle aynı ırktanlar ama bir şekilde farklılar. Gözlerinde garip bir şey var.

Mavimsi bir parıltıları var, sanki içlerinden aydınlatılmışlar gibi. Dövmeleri yok ve Gail'in kürk bebek bezi olarak tanımladığı bir şey giyiyorlar, başka da bir şey giymiyorlar. Diş ve kemik boncuklu kolyeler takıyorlar ve uzun, siyah saçları pürüzsüz ve gevşek, ancak genç olanın başının arkasından aşağı inen karmaşık bir örgüsü var. Boynuzları diğerleri gibi pürüzsüz, parlak metalle kaplı değil.

Gerçekten de ilkelere benziyorlar, ama bizi satın alan serserilerle takılarak bir uzay gemisinde ne işleri var?

Bizi satın alanları tespit etmek kolaydı. Genç olan bize hayvanmışız gibi davranıyor, büyük olan ise bizimle hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi davranıyordu. Korkutucu boyutlarına rağmen, bununla başa çıkabilirim. Onlardan ne bekleyeceğimi biliyorum.

Ama bu yeniler beni sinirlendiriyor. Ne zaman davranışlarını anladığımı düşünsem bir şeyler değişiyor. Köleleri -özellikle insanları- satın aldılar, bu yüzden bize hayvan gibi davranmalarını bekliyorum. Ama saçında gri çizgiler olan yaşlı olan? Gail'e ilk görüşte aşık olmuş gibi davranıyor.

Yani... belki de naziktir. Belki de dediği gibidir ve eş istedikleri için insan köle satın almışlardır. Gail'in şansına sanırım. O iyi biri ve hepimizi korumak için elinden geleni yaptı, bu yüzden onun adına mutluyum.

Ama diğeri beni korkutuyor. Diğerinden çok daha genç ve daha uzun. Boynuzları başının üzerinde yükseliyor ve yüzü sert açılar ve çatık kaşlarla dolu. Bize bir şey bekliyormuş ve hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyor. Ne istediğini bilmiyorum ama biz değiliz.

Kısa bir süre önce gittiğine sevindim. Umarım geri dönmez.

Battaniyemi omuzlarıma sıkıca sarıyorum ve yaşlı mavi adamın gelip Gail'in yanına oturmasını izliyorum. Yanına çömeliyor ve elindeki lifli ve kuru bir şeyi uzatıyor. "Aç mısın? Yemek ister misin?" Oldukça iyi İngilizce konuşuyor ama kelimelerinde garip bir ritim var.

Onu izlerken gözleri kısılıyor ve nedenini anlamaya çalıştığını biliyorum. "Ne oldu?"

"Füme dvisti," diyor, ama ikinci kelimeyi doğru anladığımdan emin değilim. Gail'e uzatıyor. "Seyahat için iyidir."

Kadın ondan alır ve koklar. Sanki bu şimdiye kadar gördüğü en iyi şeymiş gibi ona bakıyor ve sonra onu parçalayıp diğerlerine dağıtmaya başladığında neredeyse ezilmiş görünüyor. Son birkaç gündür karnımız doyuyor ama köleler için asla yeterli yiyecek olmuyor. Gail bana payımı vermeye çalıştığında başımı sallıyorum. Yiyebileceğimi sanmıyorum. Gergin olduğumda midem sıkışıyor ve hemen kusuyorum.

Satıldığımızdan beri gergin olduğumu düşünürsek, şu anda boş karnıma şüpheli bir şey sokmak iyi bir fikir değil. Midemdeki kemirici hissi görmezden gelerek diğerlerinin yemesini izliyorum. Gail tütsülenmiş eti kemirirken Vaza'nın tepkisini izliyorum, ama kızgın ya da onu hasta etme düşüncesine sevinmiş gibi görünmüyor. Eti elinden alıp tokatlayacakmış gibi de görünmüyor. Bu iyi bir şey.

"Yani... bunun seyahat için iyi olduğunu söylemiştin," diyor Gail ısırıklar arasında. "Bu seyahat ettiğimiz anlamına mı geliyor?" Ses tonunu yumuşak ve tatlı tutuyor.

Vaza başını sallar. "Halkımın köyüne gidiyoruz."

"Arkadaşın oraya mı gitti? Senin köyüne mi?"

Vaza başını sallar. "Bek senin için bir avcı mağarasından kürk almaya gitti. Sıcak tutacak giysilere ihtiyacın var. Dışarıda çok kar var ve insanlar kırılığandır."

Boğazımdan küçük bir ses çıkıyor ve Gail diğerleri çiğnerken bile bana bakıyor. O da aynı şeyi merak ediyor. "Çok fazla insanla karşılaşılıyor musun?" Gail soruyor.

Çok fazla insan köleleri olup olmadığını sormasını istiyorum. Eğer öyleyse, belki de Vaza görüldüğü kadar iyi huylu değildir. Huysuz, çatık kaşlı olandan bunu bekleyebilirdim. Öyle bir tipe benziyor.

"Köyümüzde çok sayıda insan var," diyor Vaza. "Çok fazla."

Evet, ama kendi tercihleriyle mi oradalar? Yoksa seks kölesi olmak için satın alınıp buraya mı getirildiler? Ben ikincisini tahmin ediyorum ve bunu düşünmek bile beni hasta ediyor. Birinin hayvanat bahçesi hayvanı olmanın kötü olduğunu sanıyordum, ama birinin seks kölesi olmaya zorlanmak bin kat daha kötü olacak.

Gail'in de soruları varmış gibi görünüyor ama o konuşmadan Summer konuşuyor. "Mağaralar mı?" diye soruyor, burnunu kıvrıştırarak. "Siz mağaralarda mı yaşıyorsunuz?"

Brooke bu düşünce karşısında ağlamaya

hazır görünüyor. "Olamaz," diyor Vaza.

Birisi rahatlayarak iç çeker.

"Kulübelerde yaşıyoruz. Mağaralarımız çöktü." "Tanrım," diye fısıldıyor Brooke.

"Kulübeler."

"Eminim çok güzel kulübelerdir," diyor Gail ve Vaza'ya sakarin gibi tatlı bir gülümseme veriyor. "Ve orada çok mutlu olacağımıza eminim."

Başını sallıyor, yüzü gülüyor. "İnsanlarımızın hepsi çok mutlu. Çok sayıda yavruları var ve eşlerinden memnunlar."

Kulağa harika gelmiyor mu? Efendileri için çocuk üretmekle meşgul mutlu seks köleleri. Bacaklarıma daha sıkı sarılıyorum, bu piçler tüm bu pisliğin altında bana dokunmaya çalışırlarsa her adımda savaşmaya yemin ediyorum. Kendimi öyle iğrenç bir hale getireceğim ki kimsenin aklına bile gelmeyecek.

"Çok güzelsin," diye devam etti Vaza, Gail'in ruh halini okuyamadığı belliydi. "Kürklerimi paylaşmayı tercih edersen beni onurlandırırısın."

Gail bana tamamen samimiyetsiz gelen bir sesle, "Ne kadar tatlısın," diye mırıldanıyor, ama Vaza bunu fark etmemiş görünüyor. "Sanırım herhangi bir karar vermeden önce yerleşmem gerekiyor. Tabii bu bana bağlıysa."

"Elbette," diyor Vaza, ona bir kez daha hayranlıkla bakarak.

Dahili telefondan bir ses sesleniyor. "Bek bir kızakla geri dönüyor, Vaza."

Vaza ayağa kalkar. "Burada bekle. Kısa süre sonra döneceğiz."

"Oh, burada olacağım," diyor Gail kuru bir sesle. "Başka nereye gideceğimden emin değilim."

Vaza ayağa kalkıp kuyruğunu seğirterek oradan ayrılırken, gidişini izliyorum. Zihnimde hızla bir düzine senaryoyu gözden geçiriyorum. Hepsi tek bir şeye indirgeniyor: Burada kalıp seks kölesi olabilirim ya da kaçmayı deneyebilirim. Denediğim için beni öldürebilirler, ama bu noktada bunun önemli olduğundan emin değilim.

Başka birinin bana sahip olmasından çok sıkıldım.

Kapı Vaza'nın arkasından kayarak kapanmadan önce ayağa kalktım ve peşinden koştum.

"Elly," diye tıslıyor Gail. "Ne yapıyorsun?"

Onu görmezden geliyorum. O kalabilir. Belki Vaza -ya da her kimin yanına giderse- ona iyi davranır. Kendim için böyle bir umudum yok. Son ustamın da dediği gibi, çok tatsız, çok huysuz biriyim. İyi olduğum tek şey dayak yemek. Ve bu adamlar o kadar büyük ki beni kırarlar. Beni kaçarken yakalarlarsa ölebilirim ama en azından kendi şartlarımla ölürüm.

Kendinden o kadar emin olan Vaza'nın birkaç adım arkasından gidiyorum ki, takip edilip edilmediğini anlamak için durup arkasına bile bakmıyor. Geminin dolambaçlı geçitlerinde ilerliyor ve sonra bir kapının önünde duraklıyor. Kaşlarını çatır ve elini çocuksu bir tavırla garip düğmelerden oluşan panele vurur. Hiçbir şey yapmayınca tekrar vurur.

"Kapı kumandalarına vurmayı bırak," diye sesleniyor tepeden bir ses. "Ben hallederim."

Bir an sonra kapı tıslayarak açılır ve Vaza dışarı çıkar.

Ve sonra onu gördüm. On yıldır ilk kez güneş ışığını görüyorum.

Bu... çok güzel.

Ben de temiz hava kokusu alabiliyorum. Uzay gemilerinin ya da uzay istasyonlarının bayat, geri dönüştürülmüş havasını değil. Özel bir ekoloji yaşam alanındaki hayvanat bahçesinin gübre kokusu da değil.

Açık hava. Gerçek açık hava.

Yoğun bir özlem içime hücum ediyor ve Vaza'nın peşinden gidiyorum. Çok yakın.

Gemiye ıslık çalarak giren rüzgârın çok soğuk olması umurumda bile değil. Sadece o gün ışığına, o havaya umutsuzca açım. Onu içime çekmek ve kısa bir süreliğine de olsa yeniden insan gibi hissetmek istiyorum. Özgür hissetmek.

Vaza peşinden geldiğimi fark edene kadar merdivenlerden indi. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda kaşlarını çatarak dönüyor.

Geçitten geçtiğim anda kutup gibi buz gibi bir havayla karşılaşıyorum. O kadar soğuk ki ciğerlerim acıyor. Altlarındaki metalden daha sıcak olan çıplak ayaklarım ona yapışıyor ve şiddetli bir acı bacaklarıma vuruyor. O kadar çok ivme kazanmışım ki, acı içimi parçalayana kadar ayaklarımdaki derinin yırtıldığını fark etmiyorum. Vaza bir uyarı çığlığı atarken bile tökezliyorum ve merdivenin kenarından düşüyorum.

Kısa bir mesafe aşağıda bir kar bulutunun içine iniyorum. Kar.

Sersemlemiş bir halde doğruldum ve ayağa kalkmaya çalıştım. Doğru düzgün düşünemiyorum ama tek bildiğim kaçmam gerektiği. Yine de her yerde kar var ve ayaklarım acıdan ve soğuktan zonkluyor. Vahşi bir hayvan gibi nefes nefese kalıyorum ve sürünerek ilerliyorum. Uzaklaşmalıyım. Gitmeliyim.

Yüce Tanrım, burası kardan başka bir şey değil mi? Havadaki çisenti yüzünden uzağı göremiyorum ama gördüğüm şey beyaz ve dağlardan başka bir şey değil. Kaya var, kar var... hepsi bu.

Sanki Antarktika'nın bu gezegendeki versiyonuna düşmüşüz gibi görünüyor. Şu anda bile uzuvlarım uyuşmuş hissediyorum ve ayaklarımdaki kan kabuk bağlamış durumda.

Ben öleceğim. Ve bu beni yakalayıp öldüresiye dövmelelerini gerektirmeyecek. Birkaç dakika içinde hava şartlarından öleceğim. Üzerimde ince bir kâğıt önlük dışında hiçbir şey yok. Parmaklarım uyuşmuş durumda ve artık nefes almak istemiyorum çünkü çok acıyor.

Ama... Güneşi görebiliyorum. Hayır, bekle, iki güneş.

O kadar güzel ki. İleriye, o muhteşem güneşlere doğru sürünüyorum ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum. En azından ölmeden önce güneşi tekrar görebileceğim.

Güçlü bir kol belimi kavlıyor ve ardından yumuşak ten ile sert kemik çıkıntılarının karışımı gibi görünen inanılmaz sıcak bir vücut tarafından ayaklarımdan çekiliyorum. "Ne yapıyorsun?" diye sert bir ses kulağıma homurdanıyor. "Kendine zarar vereceksin, aptal."

Koluna karşı mücadele ediyorum ama beni sıkıca tutuyor. Nefes alamıyorum ve bu büyük kolun bana vurduğunu, kaçtığım için beni cezalandırdığını hayal ediyorum. Bu beni sadece daha çok dövüşmeye itiyor. Çırpınırken, tekmelerken ve tırmalarken kendimi zar zor kontrol edebiliyorum. Tekrar içeri alınmak istemiyorum. Tekrar bir kafese konulmak istemiyorum.

Köle olmak istemiyorum.

"Kes şunu," diye hırlıyor. "Kendine zarar vereceksin. Sen-"

Şok tasmaşı yanıyor ve sonra dünya bir acı patlamasıyla yok oluyor, beynim bembeyaz kesiliyor. Gördüğüm son şey, acının altında kaybolan güneşler.

BEK

Kadın - aptal, aptal kadın - kollarımda gevşiyor. Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, anlamıyorum. Neden kaçıyor? Vaza ve ben kötü bir şey yapmadık. Küçük bedenini kendime doğru çekiyorum, vücut ısımla onu soğuşun en kötüsünden koruyorum. Onda bir sorun mu var ki bu kadar kötü bir şekilde ayrılmak istiyor? Kardaki kana ve küçük, kirli ayaklarına bakıyorum -şimdi buzlu kanla kabuk bağlamışlar. Acelesinden tabanlarını koparmış.

Bu tam bir savaşçı. Eş olarak uygun olmasa da, ona karşı iten içe saygı duyuyorum. Yeni insan grubunda savaşçıların olması ağlayanların olmasından çok daha iyi. Ağlamalarından nefret ediyorum. Claire krklerimi paylaşırken sürekli ağlıyordu ve bu beni çok kötü hissettiriyordu. Sanki aynı fikirde olmadığım için ona zalimlik yapıyormuşum gibi. Bu dişiye mutsuz bir şekilde salladım. "Neden kaçıyorsun?" diye sordum. "Bunun için giyinmemişsin, leceksin."

Cevap vermiyor. Başı kollarımın arasında sallanıyor ve onu yakaladığımdan beri ilk kez ne kadar hareketsiz kaldığını fark ediyorum. O... ld m? Beni şaşırtan keskin bir kayıp acısıyla doluyorum. Parmaklarımla nazikçe narin çenesini kavrıyorum ve yüzünü kendime doğru eğiyorum. Ben izlerken bile gözleri arkaya kaymış, yanağında bir damla salya donuyor. Ama nefes alıyor. O zaman bir sorun var.

Onu göğsüme bastırıp gemiye doğru koşuyorum. "şifacınıza ihtiyacımız var!" Trakan'ın mağara gemisine feryat ediyorum, umarım ona haber verir. "Acele edin!"

Vaza ve Trakan beni mağara gemisinin giriş holünde karşılıyor ve Trakan kapıyı hızla arkamdan kapatıyor. Diğer insanlar ince battaniyeleriyle duvara yaslanmış, korkmuş ve zgn görünüyorlar. Pembe olan yine ağlıyor.

"Ne oldu?" Trakan soruyor. "Ne oldu?"

"O hasta!" Kırılğan, pis kokulu dişiye ona doğru uzattım. "Hareket etmiyor. Tedavi edilebilmesi için onu şifacınıza götürmeliyiz."

Trakan önce kollarımdaki dişiye, sonra da bana bakıyor, kafasının karıştığı belli. "Kaamasın diye tasmaşını taktım."

Sözleri bana hiç mantıklı gelmiyor. "Neden bir tasma onun kaçmasını engellesin ki?"

Trakan öne çıkıyor. Dişiyi ona uzattım ama onu kollarımdan almadı, sadece boynundaki gümüşü metalden küçük bandı işaret etti. "Bu bir baş belası, bu yüzden sorun çıkarmasını engellemek için ona bunu verdiler."

İçimde iğrenç bir burkulma hissediyorum. "Ne işe yarıyor?"

"Vücuduna yeterince elektrik göndererek onu olduğu yerde durduruyor. Onu bayıltacak kadar küçük olduğunu tahmin ediyorum."

Ee-leck-tris-tee'nin ne olduğunu bilmiyorum ama dişi pek iyi görünmüyor. "Bu... kötü mü?"

"Sanırım mı? Hiç tasma takmadım." O da umursuyormuş gibi görünmüyor. "Acı verdiğini tahmin edebiliyorum ve disipline etmek için en sevdiğim yöntem değil ama elinizdeki araçları kullanıyorsunuz."

Bekle... Acıyor mu?

Bu dişiyi mi incitti? Kendisinin üçte biri kadar bile ağırlığı olmayan bu küçük, çaresiz dişiyi? Boğazımda kısık bir sesle homurdanıyorum. "Ona zarar mı verdin?"

Trakan öfkeme şaşırmış görünüyor. "Bu bir şok tasma. İyi hissettirmek için tasarlanmadı."

Ben... bunu anlamıyorum. Hem de hiç anlamıyorum. Dişlerimi gösteriyorum. Dişiler değerlidir ve korunmaları gerekir, istismar edilmeleri değil. Gözlerimde bir uyarıyla Vaza'ya bakıyorum. "Al onu."

Bir adım öne çıkıyor ve dişiyi kollarımdan çekip göğsüne yaslıyor.

Hiç vakit kaybetmeden Trakan'ı derisinin ön kısmından tutup havaya kaldırıyorum. Sözlerimi yüzüne hırıldayarak söyleyebilmek için onu yakınımaya çekiyorum. "Şimdi tasmayı çıkaracaksın."

"Whoa, Bek, sakın ol, dostum-"

"Şimdi," diyorum ölümcül bir sesle. Öfkeden titriyorum. Bir dişiye zarar verdi. Onu incitti. Hepsi korktuğu ve kaçmaya çalıştığı içindi. Gerçekten onun uzağa gideceğini mi düşünmüştü? Küçük, kirli yüzündeki gevşek ifadeyi, ince kollarındaki soğuk hissi düşünüyorum. Ayaklarındaki kan kabuklarını.

Ve bu aptal, onun öyle bir tehdit olduğunu düşündü ki, onu zihnini kapatacak kadar incitti. Kendi zihnim öfkeden uyuşmak üzere. Kendimi kontrol etmek için her şeyimi harcıyorum.

Bunu bir arkadaş olarak gördüğüm için hastayım.

Trakan tasmanın kendi fikri olmadığından bahsedip duruyor ama ben zar zor dinliyorum. Onu sarsıyorum. "Çıkar şunu üstünden. Hemen."

"Önce beni yere bırakmalısın," diye ağlıyor.

Onu bırakıyorum ve bir köşede toplanmış olan diğer kadınlara bakıyorum. "Başka kim tasma takıyor?"

"Sadece Elly," diyor Chail denen kişi bana. "Biz iyiyiz."

Homurdanıyorum. Bu bana pek de 'iyi değilmiş' gibi gelmeye başladı. Kollarımı kavuşturup bekliyorum ve Trakan'ın küçük dişinin yanına gidip tasmayı çıkarmasını izliyorum. Tasmayı cebine koyuyor ama ben elimi uzatıyorum.

Suçlu bir çocuk gibi omuzlarını kamburlaştırdı ve bana uzattı. Bunu kadının üzerinde görmüştüm ve dekorasyondan başka bir şey olmadığını düşünmüştüm. Şimdi daha iyi biliyorum. Onu ve diğer taraftaki narin parçaları inceliyorum. Her şeyi elimde eziyorum, çıtırdayan

bir ses çıkardığında memnun oluyorum ve

Onu yere bırakıyorum. "Bu tasma gibi başka şeyler de var mı?" Trakan'a soğuk bir şekilde soruyorum. "Şimdi söyle."

"Başka bir şey yok."

Baktım. "Chail?"

"Başka bir şey değil. O haklı." Sesinde biraz daha güven var. "Elly iyi mi?"

"Şifacıya ihtiyacı var," diyorum ve Trakan hareket etmediği için ona ters ters bakıyorum. "Eee?"

"Niri?" diye soruyor, derisinin önünü çekiştirerek. "Neden?"

"Ayaklarını düzeltmek için." Elimle işaret ediyorum. "Dışarı çıkarken onları incitti."

"Çünkü sıfırın altında bir sıcaklıkta metale bastı. Derisi donmuş." Trakan başını sallar. "Bundan şüpheliyim."

"Neyden şüphe ettiğin umurumda değil," diyorum ona. "Şifacının onlara bakmasını istiyorum."

İç geçiriyor ve elini yüzüne sürüyor. "Kef it. Tamam. Psikopatlık yapıyorsun. Sadece bunu bilmeni istiyorum."

Bunun ne olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Tek bildiğim bu dişilerin buraya getirilmesini benim istediğim ve güvende olmaları için elimden gelen her şeyi yapacağım.

ELLY

Uyandığımda, tıbbi bölümün tavanına bakıyordum. Oh, kahretsin. Yine mi?

Kaçamadım. Gözlerimi kapadım, kendimi çelikleştirdim. Yeni efendilerim memnun olmayacak. Ben de

cezalandırıldı.

Yine de buna değdi. Güneşi tekrar görebildim. Ne kadar soğuk olursa olsun temiz havayı yüzümde hissettim. Yine olsa yine yapardım. Düzenli olarak dışarı çıkabileceğim anlamına gelse günlük dayaklara katlanırdım. Bu kadar küçük bir şeyin bu kadar önemli bir şeye dönüşmesi ne kadar komik. Çocukken dışarı çıkmayı hiç sevmezdim. Yine de çocukken uzaylılar tarafından kaçırılıp on yıl boyunca kafeslerde yaşamaya zorlanacağımı hiç düşünmemiştim.

"Uyuyormuş gibi yapmayı bitirdiyseniz, herkes gidebilmek için sizi bekliyor. Biz de dahil." Sivri dilli mavi kadın yanımda bir yerde konuşuyor.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum, sonra oturup bir şeyler deniyorum. Başım zonkluyor ama bu beklenmedik bir şey değil. Ama ayaklarım zonklamıyor ve bandajla sarılmış olduklarını görüyorum. Onları hiç hissedemiyorum ve donmuş olduklarına dair bir parça paniği bastırıyorum. Birine dokunmak için uzanıyorum.

"Onu rahat bırak," diye tersliyor kadın. "Enfeksiyonu durdurmak için bir doz ilaç verdim ama önümüzdeki birkaç saat boyunca uyuşmasına neden olacak. Onunla uğraşmak yerine bana teşekkür etmelisin."

Ona boş boş bakıyorum. Teşekkür mü ediyorsun? Bana hiç nazik davranmadı. Hasta başı davranışları kesinlikle işe yarıyor.

Cevap vermeyince iç geçiriyor ve bilek iletişim cihazını açıyor. "O uyandı. Arkadaşlarına gelmelerini ve onu revirimden çıkarmalarını söyle."

Kendimi sıkı tutuyorum, omuzlarımı kamburlaştırmayı hatırlıyorum, böylece büyük, kaba olanın yumruklarıyla saldırması ihtimaline karşı daha ince ve narin görünüyorum. Başımı öne eğiyorum, iğrenç saçlarımın yüzümde sallanmasına izin veriyorum ve kâğıt önlüğümü vücuduma yaklaşıtıyorum. Keşke battaniyemi saklasaydım.

Kapı açılır ve dövmeli mavi adam içeri girer. Arkasında büyük, öfkeli bir adam var. Geriye doğru irkildiğimi hissediyorum ve onun hoşnutsuzluğunun şiddetiyle masanın üzerinde geriye doğru kaymaya çalışıyorum. Hışımla odaya giriyor, oturduğum yere doğru ilerliyor ve kaçma dürtüsü tekrar içime hücum ediyor.

"Önümüzdeki bir iki gün ayaklarından uzak durmalı," diyor kadın, bana olduğu gibi ona da sert bir şekilde. "Oldukça yıpranmışlar."

"Onu ben taşıyacağım," diyor büyük olan.

Hayır, hayır, hayır. Taşınmak istemiyorum. Yürüyebildiğimi kanıtlamak için ayağa kalkmaya çalışıyorum ama büyük mavi uzaylı bana doğru hırlıyor. Hırlıyor. Olduğum yerde donup kalıyorum ve sanki bir köle değil de başı dertte bir genç kızmışım gibi beni kollarının arasına alıyor.

Çıplak tenine dokunmamak için elimden geleni yapsam da çok sıcak olduğunu fark ediyorum. Sıcak ve teni süet gibi yumuşacık. Neredeyse bulanık gibi, ki cehennem kadar korkutucu görüldüğü göz önüne alındığında bu iki kat garip.

"Kıpırdamayı kes," diye hırlıyor bana. "Seni düşürmek istemiyorum."

Bunun bir tehdit olup olmadığını söyleyemem. Ama onu şimdiye kadar zorladığımdan daha fazla zorlamamam gerektiğini biliyorum. Ayaklarım görüldüğü kadar kötüyse, iyileşene kadar kaçmak yok. Mahsur kaldım. Bu yüzden kıpırdamadan duruyorum, hareket edip onu rahatsız etmemek için elimden geleni yapıyorum.

Büyük mavi uzaylı revirden çıkıp koridorda ilerliyor. Yürürken sessiz ve öfkesinin üzerimde patlamasını beklerken zihinsel olarak ürperiyorum. Geminin koridorlarında ilerliyor ve sonra ileride bekleyen diğerlerini görüyorum. İnsan köle arkadaşlarım tepeden tırnağa

Büyük miktarda kürkün içinde sadece yüzleri görünüyor. Vaza adlı uzaylı elindeki mızrakla yanlarında duruyor ve onu kürklü insan yığınlarının yanında peştamalla görmek tuhaf görünüyor.

Beni taşıyan uzaylıya büyük bir kürk battaniye uzatıyor ve ikisi de beni büyük olanın kollarına sarmak için duraklıyorlar. Bunu yaparken elleri vücudumun üzerinde geziniyor ve göğsüme çok yaklaştıklarında ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Kıpırdamayı kes," diye tekrar hırlıyor büyük olan.

Ellerimi sıkıyorum. Biri meme ucuma değse bile.

Ama yapmıyorlar. Sadece battanileri üzerime örtüyorlar ve iyice sarıldığımdan emin olmak için özen gösteriyorlar. Sonra Vaza beni esir alana başını sallıyor. "Sen hazır olduğunda, Bek."

Yani ortalama olan Bek. Bu bilgiyi dosyalayıp ezberliyorum. Kulağa bile nahoş geliyor, tıpkı onun gibi.

"Şimdi dışarı çıkıyoruz," diyor Vaza diğerlerine. "Köyümüze kısa bir yürüyüş mesafesinde. Birkaç saatten fazla sürmez. Bize yakın durursanız zarar görmezsiniz."

"Biz yetişemezsek bizi yenecek misiniz?" diye bağılıyor biri.

Vaza şaşırmış görünüyor. "Hayır, vahşi hayvanlardan zarar görmeyeceksin demek istedim."

"Vahşi hayvanlar mı var?" Başka biri yarım bir çığlık atar ve hepsi Gail'e yaklaşır.

"Sakin olun," diyor Gail onlara. "Bizi aylara falan yem etmek için bir avuç insan köle satın almazlar. Dediği gibi, sadece yakın durun." Vaza'nın ona zevkle baktığını görmezden gelip diğerlerine eliyle işaret ediyor. "Bu

bizim için çok şey değiştirdi. Özür dilerim. şimdi sessiz olacağız ve itaat edeceğiz."

Vaza kararsızca başını sallar ve Bek'e bakar.

"Burayı terk edelim," diyor huysuz tutsağım. "Burada daha fazla kalmak istemiyorum."

Sonra kapılar açılıyor ve acımasız rüzgâr tekrar içeri girerek nefesimi kesiyor. Diğerleri soğuktan ciyaklıyor ama beni tutan kişi onları görmezden geliyor. İleriye ve güneş ışığına doğru adım atıyor.

Ve güneşleri tekrar görüyorum. Gökyüzü güzel bir soluk mavi, bulutlarla noktalı ve güneşler küçük ve uzak, ama oradalar.

Onları görmek beni çok mutlu ediyor.

BEK

Havanın güzel olduğu ılıman bir gün, ancak yeni insanlar sanki acımasız mevsimin en soğuk günleriymiş gibi ciyaklıyor, titriyor ve sızlanıyorlar. Kendime onları ısıtacak bir khui'leri olmadığını hatırlatıyorum. Zamanlarını çok sıcak mağara gemisinde korkak Trakan ve Cap- tan ile geçirdiklerini kendime hatırlatıyorum. Bu yüzden soğuktan hoşlanmıyorlar ve sanki onları öldürüyormuş gibi davranıyorlar.

Ancak yine de şikayetlerini duymak can sıkıcı.

Kollarımdaki sessiz. Bir tek o var. Liderleri Chail bile Vaza'ya soğuktan şikayet etti. Kollarımdaki o kadar sessiz ki, sadece küçük formunun sürekli titremesi bana hayatta olduğunu söylüyor. Tüm dişiler arasında onun şikayet etmeye hakkı var ama hiçbir şey söylemiyor, sözlerini kendine saklıyor. Belki de tasmadan dolayı kızgındır.

Öyle olmalı. Hâlâ öfkeliyim. Öfkemin ateşi hâlâ karnımın derinliklerinde yanıyor. Beni terk etmesi aylar sürecektir. Bir dişi asla ama asla zarar görmemeli. Asla.

Bu yüzden büyük geminin vedalaşmadan tekrar yola çıkmasını umursamıyorum. Midemde soğuk bir çukur ve kalbimde öfke ve sevinç karışımı bir duyguyla gidişini izliyorum. Trakan'ı ya da Cap-tan'ı bir daha görüp göremeyeceğim umurumda değil. Geminin kardan yükselişini ve hiçbir kuşun uçamadığı gibi gökyüzüne yükselişini ve sonra gökyüzünde kayboluşunu izliyorum.

Ve bunun için mutluyum. İnsanlar burada ve onlar benim.

Yürürken sessiz olanı inceliyorum. Yelesinin kirli bulutu başını olduğundan daha büyük gösteriyor. Ne zaman yelesinin altından dışarı baksa, gözlerinden başka bir şey göremiyorum. Bence çok zayıf, Farli'nin gençlik yıllarındaki halinden daha cılız ve o kadar hafif ki Erevair'in daha ağır olup olmadığını merak ediyorum.

Yine de çok vahşi. Onu yakaladığımda nasıl pençelediğini ve tekmelediğini hatırlıyorum. Canının yanması önemli değildi, yine de saldırdı. Bu küçük insana karşı isteksiz bir saygı duyuyorum... kokusundan gözlerim yaşaracak kadar berbat koksa bile. Bana bakıyor ve ifadesi boş, ama sanırım benden hoşlanmıyor. Bunu hissediyorum. Bazen garip insan gözlerinde bir bakış parlıyor, sanki fırsat verilse kemerimden bıçağımı alıp beni deşecekmiş gibi.

Ve ben bunu eğlenceli buluyorum. Ağlamaktan çok daha iyi.

Vadiye vardığımızda diğerleri yavaş yavaş yürüyor, soğuktan, rüzgârdan, havadan, kardan, her şeyden şikâyet ediyorlar. Vaza sonsuz sabırlı, ama ben her yeni kelimedede dişlerimi sıkıyorum. Benim sabrım yok

Bu. Ben sabırlı bir avcıyım... ama iş sızlanmaya gelince değilim.

Bu yüzden vadinin uzun gölgesi ve vadinin ağzında inip çıkmak için kullandığımız makara görüldüğünde rahatlıyorum.

Hareket edip de Leezh ve eşi Raahosh çıkınca daha az rahatladım. Yaylarını omuzlarına asmışlar ve yavruları yanlarında değil. O halde avlanıyorlar. Zamanlamasına lanet ediyorum çünkü Leezh'in çenesi düşük. Önce doğruca şefe gidip kendimi açıklamak istedim. Şimdi bu şansı bulamayacağım.

Öyle olsun. Omurgamı dikleştiriyorum, Leezh'in sert sözlerine hazırım.

Ama o sadece soluk soluğa her bir insan yüzüne bakıyor. Sonra bana dönüyor, gözleri kocaman. "Tanrım, Bek. Ne yaptın sen?"

BEK

İ özür dilemeyeceğim. Yaptığım şey için üzgün değilim. Kadınlardan birine hitap edemediğim için hayal kırıklığına uğradım, Ama hiç değilse avcı dostlarıma mutluluk için bir şans vermiş oldum.

Bu yüzden şefim bana öfkелendiğinde sessizce katlanıyorum. Arkadaşı bana dehşet içinde şaşkın bakışlar attığında, onları görmezden geliyorum. Bana tekrar tekrar "Nasıl yapabildin?" diye sorduklarında Cevabımı değiştirmiyorum.

Ne yaptığımı çok iyi biliyorum.

Arkadaşlarım için eşler karşılığında bir daha asla göremeyeceğim bir erkeğe parlak metal parçaları takas ettim. Kabilemize yeni insanlar kazandırdım. Yöntemlerim Shorshie ve Vektal'ın onayladığı gibi olmasa bile bunda yanlış bir şey göremiyorum. Diğer avcılara başka nasıl eş bulacağız?

Vektal için yanında güzel eşi, ayaklarının dibinde yavruları varken oturup beni yargılamak kolay. İsteddiği her şeye sahip. Bir eşe, bir aileye sahip olup olamayacağını merak ederek yalnızlık mevsimlerine bakmak zorunda kalmadı. Bir gün tamamlanacak mı diye.

"Beni dinlemiyorsun," diye hırılıyor Vektal, yüzünden bir el aralığı uzakta. "Sana ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı söylüyorum ve sen yüzündeki o boş ifadeyle bana bakıyorsun."

"Vektal, tatlım," diyor Shorshie alçak bir sesle. "Sakin ol." Ayağa kalkıyor ve en küçük kızı Vekka'yı ona uzatıyor. "Bebeği tut."

Eşine kaşlarını çatıyor ama küçük kızını ondan alıyor, belli ki öfkesi dinmemiş. Kucağına verildiği anda başparmağını emiyor ve büyük, endişeli gözlerle ona bakıyor. Adam iç geçiriyor ve onu kucaklayıp sırtını sıvazlıyor. "Sakin ol. Ben sakinim."

Shorshie bana kızgın bir bakış fırlatıyor ama sesi sakın. "Ne düşündüğünü anlamıyorum Bek. İnsanları çalıp buraya getiremezsin."

"Onları ben çalmadım," diyorum ona. "Trakan çaldı."

"Onları senin için çaldı. Bu da en az onun kadar kötü! Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Arkadaş olduk," diyorum ona, ama şimdi kelimeler dilimde ekşi duruyor. Tasmayı küçük, kirli bir kadın üzerinde kullandığını düşünüyorum ve utanç duyuyorum. Dişilere zarar vermenin yanlış olduğunu bilmiyorsa, diğer kararlarına nasıl güvenebilirim? "Ve dişiler burada mutlu olacak."

Shorshie, "Bunu bilmiyorsun," diye bağırır ve sesi o kadar yüksek çıkar ki kızı sıçrar. Sinirli bir iç çekişle küçük Vekka'yı Vektal'den geri alır ve ona sıkıca sarılarak kendini sakinleştirmeye çalışır. "Bunu bilemezsin," diye tekrarlıyor daha alçak ve sakın bir sesle. "Evde aileleri olabilir. İşleri olabilir. Önemsedikleri şeyler. Ya da hey, işte bir düşünce - hayatlarının geri kalanını bir buz gezegeninde mavi bebekler yaparak geçirmek istemeyebilirler."

"Ama sen burada mutlusun. Diğerleri de burada mutlu."

"Çünkü biz aşık olduk," diye tıslıyor kızının saçlarını okşayarak. "Bu farklı bir şey."

"Onlar da aşık olacaklar," diyorum ona. "Khuis'lerini aldıklarında, eş alacaklar ve mutlu olacaklar. Her şey olması gerektiği gibi olacak."

Sanki sözlerim onu şok etmiş gibi bana bakıyor. "Hayal görüyorsun. Bu işler zaman alır. Köleler satın aldın ve onları buraya getirdin Bek. Bunun ne kadar yanlış olduğunu nasıl anlayamazsın?" Başını tekrar sallıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Bu Maddie ve Lila'nın bulunduğu zamanki gibi değil. Bunu anlamadığına inanamıyorum."

"Hiçbir kuralı çiğnemedim," diyorum onlara.

"Neden köle satın almaya karşı kurallarımız olsun ki? Burası huzurlu bir yer!" Shorshie tekrar tıslıyor, sonra kendini toparlayıp kızının yanağına bir öpücük konduruyor. "Belki de babanı tekrar görsen iyi olur Vekka."

"Belki de annesinin onu tutmaya devam etmesi gerekiyordur," diyor Vektal. "Benim sinirlerim iyi."

Shorshie de ona kızgın bir bakış fırlattıktan sonra bana dönüyor ve kızını hâlâ kucağında tutuyor. "Bir kuralı çiğnemedin, çünkü bu kimsenin aklına gelmeyecek bir şey. Bu bizim cinayet işlememek ya da çocuk çalmamak için kurallarımız olması gibi bir şey olurdu. Bu senin yapmadığın bir şey." Her kelimeyi kızgın bir şekilde telaffuz ederek noktılıyor ve bunu yaparken küçük kızının sırtını sıvazlıyor. "Ben sadece... Ben sadece sana inanamıyorum, Bek. Gerçekten inanamıyorum."

"Eşim ve ben cezayı tartışacağız," diyor Vektal ekşi bir sesle. Diğer kızı Talie bacaklarına doğru koşuyor ve ona göstermek için bir deri parçası uzatıyor. Dalgınlıkla onu kucağına alıp yanına çekiyor ve Talie deriyle saçlarını örmeye başlıyor. "Bilmiyorum

Yaptıklarınızın ciddiyetini anlamanız için ne yapabiliriz, ama bunun yanınıza kalacağını düşünmeyin."

Bunu bekleyerek yavaşça başımı sallıyorum. "Elbette, şefim. Ne karar verirsiniz verin ben hazırım."

Shorshie yine de memnun görünmüyor. Belki de Vektal'ın kabile üyelerini disipline ettiği son birkaç seferin olabileceği kadar sert olmamasından kaynaklanıyordur. Başını eğiyor ve beni inceliyor. "Sormak zorundayım. Beş kadının var, değil mi?"

"Evet."

"Peki bunlardan herhangi biriyle rezonansa girdin mi?"

Bununla nereye varmak istediğini anlıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Henüz değil."

"Güzel." Ses tonundaki sertlik beni şaşırttı. Shorshie her zaman hoş biriydi. "Umarım hiç rezonansa girmezsin, çünkü bu senin için hayal edebileceğim en kötü ceza -Kadınları çaldığınızı ve sonra onları başkalarına vermek zorunda olduğunuzu bilmek."

Çenem sıkıştı. Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü haksız değil. Eğer buradaki kadınlardan hiçbiri bana hitap etmezse -asla- bu katlanabileceğim en kötü şey olacak. Bunu ne kadar çok istediğimi biliyor ve sözleri bıçak gibi kesiyor. Şimdiye kadar hayal kırıklığımı gömüyordum, ancak önümde duran dişileri görmek ve khui'min hiçbirini istemediğini bilmek zor. Bir kez daha, etrafımdakiler mutluluklarını kutlarken elimde hiçbir şey kalmayacağından endişeleniyorum.

Shorshie sanki sözlerinin yerini bulduğunu biliyormuş gibi bana sıkı bir gülümseme veriyor. "İzin verirsiniz, Croatoan'a hoş geldin demem gereken birkaç insan kadın var." Ve Vekka'yı kollarına alarak, sırtı dik bir şekilde uzaklaşıyor.

Onun gidişini izliyorum ve sonra Vektal'a dönüyorum. O bile eşinin acımasız sözlerine şaşırılmış görünüyor, yüzünde alaycı bir gülümseme var. "O halkını korur, dostum."

Homurdanıyorum.

"Yerleşene kadar dışilerden uzak durmanızı rica ediyorum. Onların etrafında olmanız diğer insanları üzecektir, çünkü dışileri çalmanızı onayladığınızı düşüneceklerdir."

Haksız değil... ama ben de uzak durmak istemiyorum. Avlanma yollarında saklanırsam nasıl biriyle rezonansa girebilirim? Bunu düşünmek bana acı verse de, küçük, pis olana karşı koruyucu hissediyorum. Benim gözetimim altında istismara uğradı ve onu korumak için orada olmalı ve onu koruyacak bir erkekle rezonansa girene kadar güvende kalmasını sağlamalıyım. "Çok yakında khuis'e ihtiyaçları olacak," diyorum ona. "Soğuğa iyi dayanamıyorlar."

"Bunu biliyorum," diye homurdanıyor, kızı babasının ruh halinden habersiz kollarındaki tüneğinden saçlarını örerken bile sesi tehlikeli. "Yakında olacak."

"Ben iyi bir avcıyım. Bana yanında ihtiyacın olacak."

"Çiftleşmemiş tüm erkekleri sa- kohtsk avında yanımıza alacağız. Senin sayende başka seçeneğimiz yok. Onları ne kadar çok saklarsam o kadar çok gerilim yaratır. Kiminle rezonansa girdiklerini görmek ve bunu olduğu gibi ele almak daha iyi." Başını sallıyor.

"Kıpırdamayı kes baba," diyor Talie boru gibi bir sesle ve küçük bir elini yanağına koyuyor. "Saçlarını güzelleştiriyorum."

"Özür dilerim ufaklık." Kızı örgüsünü yeniden örmeye başlarken o kıpırdamadan bana bakıyor.

Ve bu manzara karşısında içim keskin, acı bir özlemle doldu. Böylesine vahşi bir avcı olan Vektal'in küçük bir kızı var, onunla aynı koyu mavi renkte, aynı gözlere ve annesinin garip kıvrıkcık saçlarına sahip bir kızı. Ben kız istiyorum. Oğullar istiyorum. Bir eş istiyorum.

Bir aile istiyorum. Yalnız olmaktan çok yoruldum.

"Kızgın olduğunu biliyorum," diyorum ona, Talie'yi korkutacak kadar yüksek sesle konuşmamak için yumruklarımı yanımda sıkarak. "Ama senin sahip olduğundan daha çok istediğim bir şey yok. Kendi ocağında bir eş ve yavrular istiyorum. I-"

"Anlıyorum," diye araya giriyor Vektal.

Anlamıyor. Asla anlamayacak. "Anlamıyorsun," diyorum şiddetle. "Gördüğün ilk insan dişiyle çiftleştin. Sonra Pashov çiftleşti, Zennek, Raahosh ve diğer herkes. Sonra başka dişiler geldi ve ben yine başkalarının arzularına kavuşmasını izledim ve kendim için hiçbir şey alamadım. Yani siz yalnızken dişilerin başka avcılarla çiftleşmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilmeden anlayamazsınız."

Vektal sadece başını bana doğru sallıyor, gözlerinde acıma var. "Ve her şey yeniden başlıyor olabilir."

İçimdeki hastalıklı sıkışma bana onun haklı olduğunu söylüyor. Bir kez daha, ben kenarda durup izlerken diğerleri arkadaşlarını alacaklar.

Tek başına.

ELLY

"Soğuk olduğunu biliyorum," diyor Georgie hızlıca, kızını taş zemine bırakırken. "Ama sana söz veriyorum

zamanla daha iyi olur. Ve bitlendiğinizde soğğun farkına bile varmayacaksınız." Duraklıyor, düşünüyor. "Çok."

Bana uzattığı kalın kürkü alıp titreyen bedenime sıkıca sarıyorum. Pek bir fark yaratıyormuş gibi gelmiyor, bu yüzden tekrar kükreyen ateşe yaklaşıyorum.

Diğer dört kadın ve ben, bu insanların yaşadığı tuhaf küçük köydeki taş bir kulübedeydik. 'Kulübe' kelimesini duyduğumda son derece ilkel ve çamurdan yapılmış bir şey bekliyordum. Bu tam olarak öyle değil, ama tam olarak bir Ritz de değil. Duvarlar taştan yapılmış, tavan ise ateşten çıkan dumanı dışarı atmak için çadır gibi bir şey. İçerisi hayal ettiğimden daha büyük, yaklaşık bir Dünya yatak odası büyüklüğünde ve zemin taş. Tuvaletin olduğu bir köşe, arka duvar boyunca tezgah olarak kullanılan uzun bir bar ve yerlerde kürk yatakları var. Aslında o kadar da kötü değil. Son birkaç yıldır kafeslerde yaşadığımı düşünürsek, hoşuma gitti. Hava temiz ve tamamen dik durabiliyorum, bu yüzden mutluyum.

Diğerleri benim kadar mutlu değil. Georgie ve diğer kadınlar güvende olduğumuz ve kimsenin bize sahip olmayacağı konusunda ne kadar güvence verseler de hala gözyaşları ve endişeler var. Gail'in şüpheli olduğunu söyleyebilirim, özellikle de gelen her kadının kucağında mavi bir bebek olduğu için.

Bu hemen kabul edebileceğiniz bir şey değil.

Kadınlardan biri adının Stacy olduğunu söylüyor ve ateşimizin üzerine küçük bir sehpa kurup asılı bir keseye doğranmış sebze ve et eklemeye başlıyor. Etrafta bir su tulumu dolaştırılıyor ve herkes susuzluktan içiyor -ben hariç, çünkü bu insanları tanımıyorum. Suya ilaç atmayacaklarına güvenmiyorum. Bekleyip diğerlerinin nasıl tepki vereceğini göreceğim. Stacy yahniyi hazırlarken, Georgie bize kürkler vermeye devam ediyor.

Kira adında başka bir kadın bizimle oturuyor ve bize burası hakkında anlatabileceklerini anlatıyor.

Bu insanların buraya nasıl geldiğinin hikayesi son derece tanıdık. Onları yataklarından çalan küçük yeşil uzaylıların hikayeleri, uyandığınızda dünyanın yok olduğunu ve artık birinin malı olduğunuzu görmek - benim başıma gelenler gibi. Ama bu kadınlar kaçırıldıklarında yetişkindiler ve ben on üç yaşındaydım. Bu kadınlar köle pazarlarına gönderilmek yerine bu gezegende bırakıldılar. Biz o kadar şanslı değildik.

Georgie, Summer'ın narin bedenine bir tunik bağlarken Kira'nın sakin sesi huzur veriyor. Bize sa-khui-büyük mavi adamlar- tarafından kurtarıldıklarını ve atalarının nesiller önce burada nasıl mahsur kaldıklarını anlatıyor. Soğuğa rağmen burada mutlu bir şekilde yaşamışlar ve ana gezegenlerine dönme teklifine rağmen bunu yapmaya devam ediyorlar. İnsanlar onlarla kalmayı tercih etmiş, eşleri ve aileleriyle mutlu olmuşlar.

"Peki ya ev?" Kate soruyor. "Eve gidebilir miyiz?"

"Dünya'ya geri dönebilecek tek gemi buraya geldiğiniz gemi," diye açıklıyor Kira, küçük kızı kucağında otururken. Çocuk kocaman gözlerle bizi izliyor, en az annesi kadar sessiz ve düşünceli. "Korkarım burada avcı-toplayıcıyız, geçmişte alıştığınız gibi çok az teknolojimiz var. Televizyon yok, telefon yok, internet yok, akan su bile yok."

"Aman Tanrım," diyor Gail başını sallayarak. "Ve siz burada mutlu musunuz?"

Kira omuz silkiyor. "Başlangıçta bize de sizin gibi fazla seçenek sunulmadı ama burayı sevmeye başladık. Sa-khui'ler harika insanlar." Bir an için düşünüyor

"Bek'in yaptıklarını düşününce inanmanın zor olduğunu biliyorum ama hepimiz ona çok kırgınız."

"Vaza'yı unutma," diye sesleniyor Georgie, Summer'a bir çizme uzatarak. "O da paçayı kurtaramayacak."

Kate öne doğru eğilerek, "Ama gemi," diye ısrar eder. "Gemi geri gelip bizi alabilir, değil mi? Bizi Dünya'ya geri götürebilir? Ya onlara ödeme yapmayı teklif edersek?"

"Dünya 'izin verilen' bir gezegen olarak görülüyor," diyor Kira nazikçe. "Oraya kimse gitmez. Gemi sizi almaya gelse bile, sizi en yakın uzaylı otoritesine teslim ederler. Hiçbirimizin ayrılmak istememesinin bir nedeni de bu - ailelerimizi bir daha görebileceğimizi garanti edemiyorduk. İnsanlar yasak çünkü gezegenimiz çoğu uzaylı kültürü tarafından çok ilkel kabul ediliyor."

"Ama, ama, ama," diye itiraz ediyor Kate ve kulübenin taş duvarlarını işaret ediyor. "Buna ne diyorsunuz?"

Kira ona hafif, hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Hayatta kalan nesiller ellerinde olanla en iyisini yapmaya çalışıyor."

"Eve gitmek istiyorum," diyor Brooke. "Bunu anlamalarını sağlayamaz mısın? Burada olmak istemiyoruz."

"Bek'in Sakin Leydi ile benim bilmediğim bir anlaşması yoksa, geri döneceklerinden şüpheliyim. Korkarım sen de bizimle olacaksın."

Summer burnunu çekiyor ve Brooke, Gail'in kürkle kaplı omzuna doğru ağlamaya başlıyor. Diğer kadınlar garip görünüyorlar ve Stacy bir yığın küçük kâse kapıp yemek koymaya başlıyor. "Siz kızların bir şeyler yemesi gerek. Dolu bir mideyle kendinizi daha iyi hissedeceksiniz."

Kaseler elden ele dolaşüyor ve Stacy bir tanesini bana uzatıyor. Geri çekilip başımı başka yöne çeviriyorum ve reddediyorum. Ben

Açım ama daha önce de güler yüzlü birinden kötü şeyler yemiştım. Yemek yiyecek kadar rahatlayabilmem için önce güvenmem gerekiyor.

Reddetmeme şaşırmış görünüyor ve Georgie'ye bakıyor.

Georgie omuz silkiyor. "Ona zaman ver."

Kira, "Size her şeyi anlatmalıyız, çünkü kimsenin şaşırmasını istemiyorum," diye devam ediyor. Kızının saçlarını küçük yüzünden uzaklaştırarak düzeltiyor ve ona gülümsüyor.

Gail küçük kıza gülümseyerek, "Kızınız çok tatlı," diyor. "Babası belli ki mavi adamlardan biri."

Kira başını sallıyor. "Eşim Aehako ve biz rezonansa girdik."

"Bu yüzden mi gözlerin mavi mavi parlıyor?" Gail soruyor. "Bu 'rezonans' olayı yüzünden mi?"

"Hem evet hem hayır. Mavi, khui ve onun bizim için yaptığı her şey yüzünden." Devam ederken Kira'nın yüzündeki ifade ciddidir. "Bu konuda söyleyeceklerim hoşunuza gitmeyebilir ama her şeyi bilmeyi hak ediyorsunuz." Georgie ve Stacy'ye bir bakış attıktan sonra devam ediyor. "Bu gezegende yaşayan her canlıda 'khui' denen bir şey vardır. Bu sizin hayatta kalmanızı sağlayan bir ortakyaşar..."

Saatler sonra, kadınların çoğu ayrıldı. Kira ve küçük kızı geride kaldı, bizimle birlikte kamp kurdular, sanırım rahatlık hissi vermek için. Güven duygusu. İyi birine benziyor ama ona dostça davranacak kadar endişelerimden arınamıyorum. Herhangi birine.

Diğerleri huzur içinde uyuyor, biri hafifçe horluyor. Kulübe yeterince sıcak ve rahat, yine de bir soğukluk var

Üstüme kaç kat kürk yığarsam yığayım gitmeyen taş zeminde. Yatak da güzelmiş. Eğer bu insanlar samimiyse, bu o kadar da kötü olmayacak.

Ama henüz güvenemiyorum. Uyandığımda kendimi yine küçük, korkunç bir kafeste, vahşi hayvanlarla çevrili ve yabancı bir kültür için garip bir 'yaratık' olduğum için sopalarla dürtülürken bulmayacağıma güvenemiyorum.

Ben de uyuyamıyorum. Bize anlatılan her şeyi düşünmekle meşgulüm.

Bu gezegende bahar yok, yaz yok. İki mevsim var; acı ve acımasız. Biri karın ılıman olduğu, diğeri ise karın iç burkucu derecede korkunç olduğu ve soğğun dehşet verici olduğu... İşte bu mevsim yaklaşıyor.

Buradaki herkesin hem iyi hem de kötü bir paraziti var. Gözlerini parlatan ve vücutlarını sağlıklı tutan şey bu ve birkaç gün içinde bir tane alacağız. Bu düşünce hoşuma gitmiyor ama kimse bana sormadı.

Parazitin yaptığı şeyi daha az seviyorum. Kira ona khui diyordu, diğeri ise şakayla karışık bit diyordu. Görünüşe göre bit üremeyi de kontrol ediyor. Yani bu gezegende birinden hoşlandığına karar verirse, benim söz hakkım yok. Göğsümde titreşecek -rezonans- ve 'eşim' de titreşecek. Ayrıca biz teslim olup seks yapana kadar bizi inanılmaz derecede azdıracak ve sonrasında bir bebeğim olacak.

Bu düşünce beni korkutuyor. Georgie ve diğeri burada köle olmadığımızı vurgulasalar da, eğer rezonansa girersem, yaptığım her şeyde söz sahibi olacak büyük, acımasız bir uzaylı adamım olacak, çünkü onun bebeğini taşıyorum. Tıpkı başka bir sahibim olması gibi olacak ama bu seferkinin seks isteyeceği kesin. Düşüncesi bile midemi bulandırırken sertçe yutkunuyorum ve doğruluyorum. Kaçma ihtiyacı beni bir kez daha sıcak ve ağır bir şekilde vuruyor,

Ama gidecek hiçbir yer olmadığını biliyorum. Burası hiç sıcak havanın olmadığı bir buz gezegeni. Uygun teçhizat olmadan ayrılmak ölüm fermanı olur ve ben yaşamayı seviyorum. Bir gün kendi şartlarımla yaşayabileceğim gerçek bir evim olacağını umuyorum. Her gün güneşi görebileceğim bir yer. Kimsenin beni bir kafese koymayacağı ya da bir köpekmişim gibi tasmalayamayacağı bir yerde.

O zamana kadar hayatta kalmak zorundayım.

Yatağında uzanırken bu gezegende yıldızlar olması gerektiği aklıma geliyor ve yoğun bir özlem dalgasına kapılıyorum. Yıldızları görmek istiyorum.

Çok kötü.

Yeni iyileşmiş ayaklarıma doğru sürünüyorum, hâlâ ödünç aldığım deri giysileri ve botları giyiyorum. Gemide bana verdikleri ayak sargılarının ciddi bir iyileştirme gücü olmalı, çünkü yeni hissediyorlar ve yürürken acımıyorlar. Bunu kabul ediyorum.

Yatağımdan çıktığım anda havadaki soğuğu hissediyorum ama uzun sürmeyecek. Sadece yıldızlara bakmak ve onları görmek istiyorum. Bunun beni daha iyi hissettireceğini biliyorum. Yerdeki dağınık yatakların arasından yolumu seçiyorum. Kira ve küçük kızı kapı dedikleri asma kapağın yanında birbirlerine sokulmuşlar, esniyor ve bana bakıyor. "Çok uzağa gitme," diye mırıldanıyor. "Geceleri çok soğuk oluyor."

Sözlerini onaylamak için başımı hafifçe sallıyorum ve kapağın altından geçip dışarı çıkıyorum.

Soğuk yüzüme bir yumruk gibi çarpıyor ama ben buna hazırım. Titreyerek kendimi destekliyorum ve karla kaplı kaldırım taşları üzerinde birkaç adım yürüyorum. Yolun karşısındaki ateşin yanında oturan biri var, bana başıyla selam veriyor ama kalkmıyor. Elbette bizi izleyen muhafızlar var. Çünkü

Özgür olduğumuzu söyleseler de onlara yabancıyız ve henüz bize güvenmiyorlar. Yine de beni yalnız bıraktığı sürece umurumda değil. Sadece başımı arkaya eğip yukarı bakıyorum.

Tanrım, buradaki yıldızlar çok güzel.

Küçük şehrin bulunduğu kanyonun yüksek duvarları sayesinde gece gökyüzü sadece bir şerit, ama görebildiğim şey, üzerine sim serpilmiş gibi görünen derin, hoş bir gece yarısı tonu, o kadar çok yıldız var ki. Bazıları o kadar sıkı kümelenmiş ki kırmızımsı kümeler gibi görünüyorlar ve gökyüzünde bir tür aurora olması gereken yeşil dalgalı çizgiler var. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Beni o kadar mutlu ediyor ki gözlerim doluyor. Güzel, güzel yıldızlar.

"Güzel, değil mi?" diyor arkamdan gelen yumuşak bir ses ve ben Gail'in küçük halini görene kadar kaskatı kesilerek etrafımda dönüyorum. Battaniyeye sarınmış halde yanıma geliyor ve yanımda durarak gökyüzüne bakıyor. "Hayatımda hiç böyle yıldızlar görmedim. Yaşadıklarımızdan sonra onları bir daha görebileceğimden emin değildim."

Boğazımda geçmeyen bir düğüm var, çünkü ne demek istediğini biliyorum. En karanlık saatlerimde, küçük, kokuşmuş bir kafeste sıkışıp kaldığımda, bir daha temiz hava soluyup soluyamayacağımı ya da gün ışığını görüp göremeyeceğimi merak ettim. Yıldızlar sanki sadece bizim için bir hediye.

"İyi misin?" diye soruyor usulca. "Yemek yemediğini fark ettim."

Omuz silkiyorum, başımı arkaya eğerek güzel gece gökyüzüne bakmaya devam ediyorum. Belki parazitimi aldıktan sonra her gece yıldızların altında uyurum. Sanırım bu hoşuma giderdi. Eğer bu insanlara inanılacaksa, bir daha asla kafese kapatılmam.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyor Gail. "Ben de öyle. Özgür olacağımız ve onların küçük mutlu köyünün bir parçası olacağımız gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor." O da benim gibi, güvenmiyor. Bizi yüzlerinde gülümsemeyle karşılamaları önemli değil. Önemli olan eylemler. "Ama sanırım," diye devam ediyor, "umarım iyi insanlardır. Mutlu görünüyorlar."

Biliyorlar. Ve cömertler. Sıcak ay olayını umursamıyorum bile, pek sayılmaz. Ama eşimi seçen bir bitin içime yerleştirilmesi düşüncesi? Bu beni korkutuyor. Ya berbat biriyse? Ya derdini anlatmak için yumruklarını kullanırsa? Göğüs kemiğimi ovuyorum, rezonansa girersem nasıl hissedeceğimi düşünüyorum.

"Evet, ben de bunun için endişeleniyorum," diyor Gail. "Sevdiğin tüm o pisliğin altında genç olduğunu biliyorum. Bense elli yaşındayım. Artık çocuk sahibi olmayacağım. Bir oğlum oldu, o kadar."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, çünkü ailesini Dünya'da bıraktığını bilmiyordum.

Gülümsemesi yumuşak, gözleri parlak. "Hayır. O beni beklemiyor. On altı yaşındayken bir araba kazasında öldü ve kalbimi milyonlarca parçaya ayırdı. Ondan sonra babasıyla ayrıldık." Yıldızlara bakıyor. "Yine de daha fazla bebek isterdim. Seslerini, küçük ellerini, saf neşelerini seviyorum. Beni rahatsız eden şey, geçen yıl menopoza girmiş olmam. Umarım bu uzaylılar böyle bir şeyi affederler, çünkü onlar için bir bebek doğurmamı bekliyorlarsa, bu kötü olacak." Duraksıyor. "Öğrendiklerinde ne olacağından endişeleniyorum."

Ben de öyle.

Derin bir iç çeker ve tekrar yıldızlara bakar. "Sanırım ben sadece bela ödünç alıyorum. Belki daha fazla çocuk sahibi olamayan yaşlı bir kadına da yer vardır. Tıpkı

Belki de kimse ona iki kez bakmasın diye kendini kir içinde tutan bir kıza da yer vardır."

Yakalandın.

Gail numaralarımı biliyor sanırım. Önemli değil, çünkü beni diğerlerinin önünde azarlamayacak. Bir savunma mekanizmasına saygı duyuyor. Bu konuda endişelenemem. Endişelenecek o kadar çok şey var ki, hepsine odaklanırsam bir daha asla uyuyamam. O yüzden yine yıldızlara bakıyorum. Yarın geri gelecekler, güneş de öyle. Sanırım her zaman dört gözle beklenecek bir şey var.

Yıldızlara son bir kez bakıp içeri dönüyorum.

BEK

Fya da iki uzun gün boyunca, insanlar kamaralarında kilitli tutulurlar. Şhorshie, alışmak için zamana ihtiyaçları olduğunu söylüyor.

Herkes. Rahatlama ve içine düştükleri bu yeni dünyadan korkmama zamanı.

Bu durum çiftleşmemiş avcıları çıldırtıyor. Dişilerin bulunduğu kulübenin önünden geçmenin yollarını buluyorlar, onlara bir göz atmak, khuilerinin tepki verip vermediğini görmek için merak ediyorlar. Şimdiye kadar kimse yankılanmadı ve küçük, acımasız kalbimde, diğerlerinin de benim kadar hayal kırıklığına uğramasına seviniyorum. Tabii ki yankı uyandırmadılar çünkü kadınları yüz yüze görmediler. Hepsiyle konuştum ama khui'm hala sessiz.

Tabii ki insan dişileri sadece Vaza ve ben gördüğümüz için sürekli sorularla taciz ediyoruz. Onları görmezden geliyorum, çünkü ne diyebilirim ki? Rezonans varsa insanın neye benzediği önemli değil. Genç Taushen pis, öfkeli, küçük bir diş parçasıyla rezonansa girebilir ve rezonans bunu umursamaz. Sessiz Warrek, Vaza'nın taptığı dişle rezonansa girebilir ve Harrec pembe saçlı ve sürekli ağlayan biriyle rezonansa girebilir ve birbirlerini

diğer deli. Rezonans'ın umurunda değil. Sadece çiftleşmelerini ve yavru yapmalarını istiyor. Bizden daha iyi biliyor.

Yine de Vaza onlara iştahlarını kabartacak kadar betimleme yapıyor. Koyu teni ve gri buklelerinden oluşan sıkı başlığıyla güzel, narin Chail'den bahsediyor. İri memeleri olan pembe saçlıdan ve ipeksi siyah yeleli altın saçlıdan bahsediyor. Uzun boylu, güçlü ve soluk bulut gibi saçları olandan bahsediyor ve hem Taushen hem de Harrec onunla ilgileniyor gibi görünüyor. Ve çok zayıf olan, gözleri ve kirden başka bir şey olmayan kokulu olandan bahsediyor.

Kimse onunla ilgilenmiyor. Onları suçlayamam - bir eş olarak çekici değil, uzuvlarında güç yok, diğer insan dişileri gibi yuvarlak bir yumuşaklığı yok. Gülümsemesi ya da tatlı bir sesi yok ve kokuyor. Onunla ilişki kuracak kişinin önünde zorlu bir yol var ve o erkeği kıskanmıyorum.

Şey... Onu biraz kıskanıyorum.

Vaza bu sabah ateşin etrafında Çail'in kara gözlerinden ve güzel gülümsemesinden bahsederken, Raahoş ayrıldıktan kısa bir süre sonra hışımla köye geri dönüyor. Bu benim dikkatimi çekiyor ve biletiğim mızrağı bırakarak ateşin yanında doğruluyorum. Raahosh doğrudan şefin kulübesine yöneliyor ve içeride kayboluyor.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Göğsümdeki heyecan dalgasını bastırıyorum ve Vaza ile Harrec'e bakıyorum. "Sanırım Raahosh bir sa-kohtsk buldu."

Diğer erkekler gözlerindeki heyecanla ayağa fırlıyor. "Eğer öyleyse, çiftleşmemiş tüm avcılar toplamalıyız," diye haykırıyor Harrec, her zamanki sinsî kahkahasından eser yok. "Bu da insan dişilerle tanışacağımız anlamına geliyor."

Sertçe başımı salladım. "Git Taushen ve Warrek'i bul. Ben Vektal ile konuşup neler öğrenebileceğime bakacağım."

Köyün içinden geçip şefin kulübesine doğru ilerliyorum. Dişiler dışarıda dolaşıyor ama ben yanlarından geçerken arkadaşlarımın ve avcı dostlarımın insan eşleri beni görmezden geliyor. Hepsi bana kızgın - Claire bile yaptığım şey için ağlayıp sızlandı ve beni affedene kadar ateşine yaklaştırmadı. Onun dostluğunu kaybettiğim için içimde bir sızı hissediyorum ama o bunu anlamıyor. Umutsuzluktan başka bir şey hissetmeyen diğer çiftleşmemiş erkekler dışında kimse anlamıyor.

Ben onların gözünde bir kahramanım.

Şef çıkarken kulübesine ulaşıyorum, mızrağını ve av silahlarını sırtına asmış. Raahosh hemen arkasından geliyor, yaralı yüzü öfkeyle gerilmiş, bana bakıyor. Şefim bana doğru başını sallıyor. "Vakit geldi. Vadide bir sa-kohtsk tespit edildi."

Bu kadar yakın mı? Bu mükemmel. Kırılgan insanların uzağa gitmesine gerek kalmayacak demek. "Harrec, Taushen ve Warrek'i alıyor. Hazır olacağız."

Vektal başını sallar. "Leezh de bizimle gelecek. İnsan dişileri o koruyacak." Bakışlarını bana dikti. "Ve sen onlardan uzak duracaksın."

Tabii ki. Kadınların yanında ya da önünde yürümem fark etmeyecek; buna rezonans karar verecek.

Ve belki de bugün, rezonans benim lehime karar verecek.

ELLY

Bu çok komik; buz gezegenindeki tüm insanlar arasında - birinin Hoth dediğini duymuştum- Liz en iyisi gibi görünüyor.

en çok ait olan. Kira, Georgie ve tanıştığım diğer birkaç kişi iyi, normal genç anneler gibi görünüyorlar.

Liz bir Valkyrie'ye benziyor.

Kundaklarımıza kıyasla hafif kürkler giyerek yanımızda yürüyor ve kar ayakkabılarını sanki onlar için doğmuş gibi giyiyor. Sırtında bir yay, kemerinde bıçaklar var ve uzun sarı saçları sıkı, saçma sapan bir örgü halinde geriye doğru çekilmiş. Biz onun arkasında ördek yavrusu gibi paytak paytak yürürken o bize komutlar yağıdırıyor. Birisi Liz'in iki küçük çocuğu olduğundan bahsetmişti ama bana pek de anaç biri gibi gelmedi. Eşi, onu her gördüğümde beni korkutan büyük, yaralı bir vahşi, bu yüzden belki de ona ayak uydurmak için sert olmayı öğrenmiştir. Sivri bir dili var ve onu kullanmaktan çekinmiyor.

Şu anki gibi. "Haydi, Pinkie Pie. Ayaklarını bundan daha yükseğe kaldırabileceğini biliyorum," diye sesleniyor son bir saat içinde en az beşinci kez geride kalan Brooke'a. "Beni oraya gelip seni almak zorunda bırakma."

"Yorgunum," diye bağılıyor Brooke ona. "Ben senin gibi bir Amazon değilim! Bunu yapamam!"

Liz sadece sırtır ve koşarak onun yanına döner. "Oraya ne kadar çabuk varırsak, sen de o kadar çabuk ısınırsın. Isınmak istiyorsun, değil mi?"

Brooke'un onu terslediğine eminim. Liz'in bunu görüp güldüğünden de eminim. Yine de onun neşeli hali beni biraz rahatlatıyor.

Garip bir sabah oldu. Bugünün ava gidip bitlerimizi alacağımız gün olduğu söylendiği andan itibaren durmaksızın koşturduk. Yürüyüşten yorgun düştüm ve henüz ava bile varamadık. Liz erzakları getirdiğinde birkaç lokma yemek çalmayı başardım ve

Sonra kendini zehirlemeyeceğini düşünerek büyük bir parça yedi ama bu bana fazla enerji vermeye yetmedi. Her adımda yorgunluk hissediyorum ve giydiğim kar ayakkabıları ayaklarımı kaldırmamı zorlaştırıyor. Gerçi hepimiz zorlanıyoruz, uzun boylu Kate hariç, o hepimizden daha iyi durumda olmalı.

Av partisinin yarısı bizim dağınık grubumuzun önünde ilerliyor. Liz'in yaralı, korkutucu kocası ve başka bir çift avcı arkadan geliyor, ama çoğunluk çok ileride. Bizi yakından izliyorlar ve bize baktıklarında gözlerinde çok fazla ilgi var. Onları arkalarından bakarken yakalamak beni huzursuz ediyor, çünkü muhtemelen eş isteyenlerin bunlar olduğunu biliyorum.

Potansiyelimizi kontrol ediyorlar.

Bu düşünce beni kürklerimin içine daha da sokuyor, onları yüzümün etrafına daha sıkı sarıyorum, ta ki açıkta kalan tek şey gözlerim ve kirli saçlarım olana kadar. Bugün kaşıntılı, kirli pisliğim için ekstra mutluyum çünkü bana bakıyorlar ve sonra hızla Kate'e, Brooke'a ya da Summer'a bakmaya devam ediyorlar. Bu bana gayet uygun. Kimsenin eşi olmak istemiyorum. Kendim olmak istiyorum. Özgür olmak istiyorum.

Hava cehennem gibi soğuk, rüzgâr kat kat giysilerimizi parçalıyor ama güneş gökyüzünde yükseklerde. Parlak olduklarını söyleyemem - bu gezegenin güneşlerine Dünya'nın güneşlerine olduğundan daha uzak olduğundan şüpheleniyorum, ama ne kadar soğuk olursa olsun mavi gökyüzünü görmek ve temiz havayı solumak beni mutlu ediyor.

İlerideki avcılardan biri olduğu yerde durup mızrağını havada salladıktan sonra bir işaret yapıyor. Liz onaylamak için elini kaldırıyor ve küçük sıramızın önüne doğru koşuyor. "Pekâlâ hanımlar. Avcılar yaratığımızı tespit etti. Bu şeye sa-kohtsk deniyor ve kürdan bacaklı tüylü bir Macy's Şükran Günü şamandirasına benziyor. Gördüğünüzde korkmanızı istemiyorum, çünkü biz

onunla yakın ve kişisel olmak zorunda kalacaksın. İnsan yemezler, bu yüzden endişelenmeyin. Ve yavaş hareket ederler. Avcılar onu indirecek, sonra da biz içeri gireceğiz, böylece siz de bitinizi alabilirsiniz. Sorusu olan var mı?"

"Evet, artık eve gidebilir miyiz?" Brooke soruyor.

"Çok komik, Pinkie Pie. Bitini aldıktan sonra eve gidebilirsin." Liz sırtıyor. "Bu şey bu kadar yakın olduğu için şanslısınız. Bazen bir sa-kohtsk bulmak için günlerce yürümek zorunda kalıyorduk."

Bu yakın mı? Saatlerdir yürüyormuşuz gibi hissediyorum, parmaklarım soğuktan uyuşmuş durumda ve diğer insanların çıkardığı huysuz seslere bakılırsa bunu hisseden tek kişi ben değilim. Ama Liz yorulduğu için nefes nefese kalmıyor, hatta yavaşlamıyor bile, bu yüzden devam ediyorum.

Bizi gerçek ağaçlardan çok tüylü kürdanlara benzeyen cılız ağaç kümesine doğru götürüyor. Yumuşak pembe renkteler ve elimi bir tanesinin üzerine koymak için uzandığımda, tam olarak sağlam olmadığını ve elimin yapış yapış olduğunu fark ediyorum. Ahh. Elimi kürküme siliyorum ve fark eden var mı diye diğerlerine kaçamak bir bakış atıyorum.

İşte o zaman duyuyorum.

Thud.

Thud.

Thudthud.

Her çarpışta içim titriyor ve bir an için birinin uzaktaki kayalıklardan aşağıya kayalar atıp atmadığını merak ediyorum. Yerin kendisi sanki titriyormuş gibi geliyor.

"Dikkatli olun hanımlar," diye sesleniyor Liz ve uzakları işaret ediyor.

Göz ucuyla bakıp nefesimi içime çekiyorum.

Orada, karda hantal hantal yürüyen, şimdiye kadar gördüğüm en büyük yaratık. Aynı anda hem korkunç hem de ürkütücü. Ağzı kocaman ve kafasına yerleştirilmiş dört parlayan göz bana bir örümceği hatırlatıyor. Lanet şeyin her tarafı tüylerle kaplı ve Liz haklı, bacaklar kürdan gibi ve uzun. Her ayak yere bastığında, yeryüzü yeniden sallanıyor. Tanrım. Onu görünce paniğe kapılıyorum ve geriye doğru adım atıyorum.

"Yüce Tanrım," diye nefes alıyor Gail. "O şey de ne?" Kate sorar.

"Bu sa-kohtsk ve bizim çocukların bugün avladıkları şey. Bana yakın durun," diyor Liz ve korkusuz görünüyor. "Gösteri için en iyi koltuklar bizim."

Sanki o şey bize doğru yönelirse Liz bizi bir şekilde koruyabilirmiş gibi ona daha da yaklaşıyoruz.

Yavaş hareket ediyor, sa-kohtsk ve onu birkaç adım izledikten sonra hantal yürüyüşü beni büyülüyor. Neredeyse suda ilerliyormuş gibi hareket ediyor, bunu büyüleyici buluyorum. Belki de büyük gövdesi daha hızlı hareket etmesi için çok ağır, ama acelesi varmış gibi görünmüyor, hatta alçak bir öfke böğürtüsü çıkardığında ve mavi gövdelerin bacaklarının yanında yarıştığını gördüğümde bile. Onun yanında küçücük görünüyorlar, her ne kadar kendilerince aşırı büyümüş olduklarını bilsem de.

Liz, "Taushen çoktan işe koyuldu," diye mırıldandı. "O halde bu çok uzun sürmez."

Avcıların kendilerinden çok daha büyük olan hayvanın etrafındaki hareketlerini izliyor ve büyüleniyorum. Ayaklarının üzerinde zarif bir şekilde duruyorlar, hayvanın yanında koşuyorlar ve sanki dünyanın en korkunç tavuk oyununu oynar gibi bacaklarının arasına girip çıkıyorlar. Onlar

Hareket eden yaratık bir yöne doğru savrulur, ancak başka bir avcı yaratığın yanına koşar ve bacaklarına vurarak onu diğer yöne doğru sürmeye başlar. Yaratık alçak bir inleme sesi çıkarıyor ve ardında sonsuz miktarda kar bırakarak ilerlemeye devam ediyor. Yaratık ağaçlarımıza doğru yöneliyor ama Liz bir santim bile kıpırdamıyor.

"Um," diyor Summer. "Taşınalım mı?"

Liz bakışlarını avdan hiç ayırmadan, "Hayır," der ona. "Bize yaklaşmasına izin vermezler."

Haklıydı. Bir sonraki anda, avcılar ağaç çizgisine doğru koşuyor ve mızraklarını devasa bacaklara saplayarak onu dikkatlice bizden uzaklaştırıyorlar. Çevresel görüşümden Gail ve diğerlerinin birkaç adım geri çekildiğini fark ediyorum ama hareket etmiyorum. Avdan çok etkilenmişim. Çok zarif ve hızlılar. Ne kadar özgür, ne kadar güçlü göründüklerine imreniyorum. Ben de öyle olmak istiyorum.

Onlar hızla geçerken, avcılar mavi bulanıklıklar yerine bireyleri seçebileceğim kadar yaklaşıyorlar. En öndeki bana tanıdık gelmiyor, saçları uzun ve arkasından akıyor, bir yandan da büyük yaratığın bacaklarına saldırıyor. Uzun boylu olanı onun uzak tarafında yarışıyor ve devasa ayaklardan birinden kaçarken bile yüzünde geniş bir zevk gülümsemesi var. Eğleniyor gibi görünüyorlar. Diğer adamlardan biri bize doğru yaklaşıyor ve sanki bu kadar yakın olmamızı onaylamıyormuş gibi kaşlarını çatarak bize doğru bakıyor.

Bek olduğunu görünce şaşırmadım. O her zaman kaşlarını çatıyor gibi görünüyor. Ama Liz ona hiç dikkat etmiyor ve ben de kıpırdamıyorum. Aksine, daha uzun ve daha dik duruyorum. Yanlış bir şey yapmıyoruz.

Birkaç kişi daha koşarak yanından geçerken yaratık tkezliyor ve avcılarının sürekli tacizinden dolayı ayağını kaybetmeye başlıyor.

"Kandan hoşlanmıyorsanız arkanızı dönmek isteyebilirsiniz," diyor Liz, kollarını kavuşturmuş izlerken. "Bir sonraki bölüm pek hoş olmayacak."

Yine de arkamı dnmyorum. Ne olacağını görmek istiyorum.

Bir sonraki anda, kimse soramadan, avcılardan biri elinde bıçakla uçarak sırır ve yaratığın uzun, cılız bacaklarından birine tutunur. Bacağın kıvrımına bıçağı saplıyor ve ardından kan havada yayılıyor, buharlı ve parlak kırmızı.

Gördüğüm manzara karşısında nefesimi tutuyorum, bu vahşete şaşırıyorum. Büyük sa-kohtsk tökezleyip bir dizinin üzerine düşüyor ve ardından avcılar üzerine ullanıyor. Bıçaklar ve mızraklarla saldırdıka karlara daha fazla kan sıçrıyor ve Bek'in yaratığın kafasına doğru ilerleyip mızrağını parlayan bir göze saplamasını ve hemen ardından kanla ıslanmasını dehşetle ve aynı zamanda büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

Arkamdaki biri gülüyor.

Liz hafifçe, "Evet, pek hoş değil," diyor. "Ama işimizi görüyor. Herkes kusmayı bırakır bırakmaz içeri giriyoruz, o yüzden eşyalarınızı alın ve hareket etmeye hazır olun. Kan donmadan önce oraya girmeliyiz çünkü bitler bu ortamda uzun süre yaşayamazlar."

Gail'in -güçlü, yetenekli Gail'in- kara kusmasını bitirmesini bekliyoruz ve sonra Liz bizi ileri sürüyor. Avcılar hâlâ o şeyin leşinin üzerinde hareket ediyor, birbirlerine sesleniyor ve glşyorlar, avın coşkusu hâlâ damarlarında dolaşıyor. Nasıl hissettiklerini biliyorum, sanırım. Sanki bana sadece bir adrenalini iğnesi vurulmuş gibi.

onları izliyordum. Kanla kaplı karda dikkatli adımlarla ilerliyorum, yaratığın büyük leşine hayranlıkla bakarken bile diğerlerine yakın duruyorum. Çok büyük. Vay canına. Uzun süredir tutulduğum hayvanat bahçesinde bu kadar büyük bir şey yoktu ve Dünya'daki fillerle ilgili anılarım bu şeyle en ufak bir şekilde karşılaştırılmaz. Aklıma gelen en yakın şey ayakları üzerinde duran bir kambur balina. Bu zihinsel imge beni gülümsetiyor, ancak avcılardan birkaçı göğsünü yarıp açtığında ve daha fazla kan döküldüğünde gülümsemem azalıyor. Eesh. Çok fazla kan.

Gail tekrar öğürmeye başlıyor ve biz de durup onu bekliyoruz. Uzun bacaklardan birine yakın durduğumu fark ediyorum ve böylesine muhteşem, tuhaf görünümlü bir yaratığın ben yaşayabileyim diye ölmek zorunda olmasından dolayı içimi bir hüzün kaplıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum ona sessizce, beni duyabileceğinden emin değilim.

Avcılardan biri, "Bir tarafı tut, ben de diğer tarafı tutayım," diyor. "Bu işi çabuk halledelim."

Ben izlerken, uzun boylu, sırık gibi avcı hızlı olanın yanına gidiyor ve ikisi de o şeyin göğüs kafesini tutuyor.

Bu sırada Bek, sert yüzünde gürleyen bir çatık kaşla grubumuza doğru ilerliyor. "Neden bu kadar uzun sürdü? Öne gelin."

Liz ona, "Sakin ol," der. "Kusan biri var." "O zaman-"

İki avcı gök gürültüsünü andıran bir çatırtıyla kaburgaları birbirinden ayırırken söylediği diğer her şey kayboluyor. Onlar bunu yaparken, yaratığın vücudu sarsılıyor. Tekmelenmek istemediğim için bacaklarından uzaklaşmaya çalışarak birkaç adım uzaklaşıyorum.

Bek hırlıyor ve beni yakalıyor.

BEK

Kaçıyor. Tekrar.

Alınan zihinli küçük, kirli insan yine kaçmaya mı alışıyor? Birkaç adım geri çekilip iri gözlerini korkudan kocaman açtığında içimde öfke ve hayal kırıklığı patlıyor. Leezh'in khui verildiğinde korku dolu olduğunu ve diğerlerinin de savaştığını hatırlıyorum. Bu bir koşucu.

İgdlerim devreye girdi ve onu yakalayıp yere düşürdüm. Tutuşumu gevşek tutuyorum, ona zarar vermemeye dikkat ediyorum.

Sonra bir ses çıkardı, küçük bir korku ığlığı. Beni tekmeleyerek elimden kurtulmaya alışıyor. Ayağı çeneme çarpıyor ve darbenin şiddetiyle neredeyse dilimi ısırıp koparacaktım. Yine de kararlıyım; kaçamayacak.

Benimkini.

Geriye doğru kaçarken bile homurdanıp bileğini yakalıyorum ve yine korkunç bir ağlama sesi çıkartıyor. şimdi ciddi bir şekilde çırpınıyor, gözleri kapana kısılmış bir dvisti gibi vahşi. Bunu tanıyorum. Kendine ne kadar zarar verirse versin, kurtulana kadar ırpınmayı bırakmayacağını biliyorum.

Bu yüzden onu daha sıkı tutuyorum ve kolumla her iki elini de yanlarına sıkıştırıyorum. Öfkeyle çırpınıyor, ayaklarını tekmeliyor ve kalalarımaya vuruyor. Biraz daha büyük olsaydı, gerçekten zarar verebilirdi, bunu acınası bir hayranlıkla fark ediyorum. Bu haliyle acıyan tek şey enem.

"Bek, ne oluyor lan?" Leezh sesleniyor.

"Koşuyordu," diye homurdanıyorum, kıvranan yükümü sa-kohtsk'un göğsünden kalbi dikkatle çıkaran Taushen ve Harrec'e doğru taşırken. "nce buna bir khui verin."

"Onu korkutuyorsun," diyor Chail adındaki insan bana. "Dokunulmaktan hoşlanmıyor!"

Onu görmezden geliyorum. Bu kaçmaya devam edemez. Şimdi olmaz, khui'sine ihtiyacı varken. Boştaki elimle çenesini kavıyorum ve iniltilerini bastırmak için elimden geleni yapıyorum, ama bunu yaparken bile kendimi bir canavar gibi hissediyorum. "Onu hareketsiz tutacağım. Harrec, onu kes ve Taushen, ona bir khui ver. Çabuk olun."

Başlarını salladılar ve işe koyuldular. Harrec bıçağıyla eğilip bana isteksiz bir bakış attıktan sonra şu anda bile kollarımda son nefesine kadar savaştığını gibi kıvranan küçük insanla konuşuyor. "Affet beni küçüğüm."

Bıçak boynunun yan tarafını kestiğinde daha fazla inleme sesi çıkararak sarsılıyor. Bu törensel bir kesik ve derin değil, ama bunun yapılması gerektiğinden nefret ediyorum ve o çok korku dolu. Bu kız kardeşlerine kıyasla çok cesur. Çenemi başının üzerine bastırıyorum. "Şşt. Yakında bitecek," diye mırıldanıyorum ona, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. "Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Kıpırdanması yavaşlıyor, nefesi hâlâ hırıltılı ve hızlı ama Taushen uzun, pırıl pırıl bir khui çıkardığında memnun oluyorum. Güçlü bir tane. Güzel. Ve khui yaranın içinde kaybolurken kollarımda gevşediğinde daha da memnun oluyorum, khui'nin işi başlıyor.

Onu karın üzerine yatırıp dinlenmesine izin vermeliyim. Bunun yerine, bayginken bile onu koruyarak kucağıma alıyorum. Uyandığında, ona sert davrandığım için özür dileyeceğim. O zamana kadar, onu yakınımda koruyacağım. Küçük bedenini göğsüme yaslıyorum.

Chail hemen yanıma koştu ve koluma vurdu. "Ne oluyor lan? Sana ona dokunulmasından hoşlanmadığını söyledim ve sen onu tartaklıyorsun! Hepimize böyle mi davranacaksın?"

Ona dişlerini gösteriyorum. "Eğer kaçmaya çalışırsan, evet." Vaza, Chail'in önüne geçiyor.

"Bek, mantıklı ol-"

Ona hırslıyorum. Dişinin tarafını tutuyor çünkü onu kürklerinin içinde istiyor. Çok açık. "Dişi için en iyisini yapıyorum Vaza, bunu sen de biliyorsun. Eğer kaçarsa, khuileri kaybetme riskimiz var ve o zaman başka birini avlamak zorunda kalacağız."

Yavaşça başını sallıyor. "O zaman en azından onu uyutun ki diğer insanlar bu kadar korkmasın."

Korktun mu? Küçük, kirli olanı tuttuğum için mi? Dişi olana bakıyorum ve onu göğsüme bastırdığımı fark ediyorum. Kirli saçları yüzüme sürtünüyor ve kokusu göz yaşartıcı derecede kötü. Ama... onu koruma dürtüsü neredeyse ezici. O kadar korkuyor ki kendine dikkat etmiyor, bu yüzden ona dikkat etmeliyim. Elbette bunu görüyorlar.

Ama Leezh kocasına bakıyor ve sonra bana işaret ediyor. Raahosh öne çıkıyor ve kollarını uzatıyor. "Kızı Leezh'e götüreceğim, o da ona göz kulak olacak. Diğerlerini korkutuyorsun."

Söyledikleri mantıklı. Nöbet tutabildiğim sürece onu elimde tutmamın bir önemi olmamalı. Ancak, onu ona teslim etme düşüncesi karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Neden bu kadar bağlı hissettiğimi bilmiyorum. Göğsüm sessiz. Bu rezonans değil. Nedir o zaman?

Onu Leezh'e taşıırken başının sallanmasından nefret ederek isteksizce teslim ediyorum. Boynunu desteklemesi gerekiyordu. Üşümemesi için bacaklarını sıcak bir kürkle örtmeli. O-

"Bütün öğleden sonra orada taş gibi duracak mısın, yoksa diğer insanlara khuilerini verebilir miyiz?" Harrec sorar,

Sesi eğlenceyle kuruydu. "Etrafından dolaşmaya çalışabilirim ama sen onlardan çok daha irisin."

Ona dönüp kaşlarımı çatıyorum ve uzaklaşıyorum.

İnsanlara teker teker khuileri verilir. Vücutlarının değişime uyum sağlaması için gereken derin uykuya dalarak hemen bilinçlerini kaybediyorlar. Yine de beklediğimden daha cesurlardı. Pembe yeleli olan bile bıçak boğazına getirilip küçük bir kesik atılırken ağlamadı.

Etraflarına battaniyeler serip ağaçların altında rahat etmelerini sağlıyoruz ve bekliyoruz. Raahosh eşi için bir ateş yakıyor ve biz de büyük leşi bölgeye gelebilecek yırtıcı hayvanlardan koruyoruz. Sa-kohtsklar iyi beslenmez ama bu kadar çok et kesin bir şey çekecektir ve biz de hazır olmalıyız.

Kendimi Taushen'in yanında durmuş, vadiyi kar kedilerinin sinsi adımları ya da gözcü bir tırpan gagasının kanatları için tararken buluyorum. Elinde mızrağıyla yanımda duruyor ve sonra bana bakıyor. "Sen... farklı hissediyor musun?"

"Eh?" Ona baktım.

"Rezonans." Kalbinin üzerine bir yumruk koyar. "Sen mi yaptın?" Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey yapmadım.

Ya sen?"

"Hiçbir şey." Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Bunun benim için olacağından emindim." Taushen ağır ağır iç çekiyor, omuzları çökmüş. "İlk insanların geldiği zamanı hatırlıyorum. Görünüşe göre onları gören diğerleri hemen yankılanıyordu. Vektal, Shorshie'ye rezonansa girdi.

daha khui'si bile yokken. Yine de bu dişilere bakıyorum ve kendimi farklı hissetmiyorum."

Homurdanıyorum. O da benim endişelerimin aynısını yüksek sesle dile getiriyor. "Kız kardeşimin neden henüz kimsenin onlara ulaşamadığına dair bir fikri var." Dün gece bana bundan bahsetti ve o zamandan beri bunu düşünüyorum.

"Oh? Maylak?" Taushen ilgilenmiş görünüyor. "O ne diyor?"

Başımı salladım. "Kabilemizde çok az dişi ve daha da az yavru olduğu için bu kadar çok rezonansın hemen gerçekleştiğini düşünüyor. Neslimiz tükeniyordu. İnsanlar buradayken ve her mevsim yeni yavrular doğarken, daha az aciliyet var. Bu rezonansın gerçekleşmesinin daha uzun süreceğini düşünüyor."

Ağzı kaşlarını çatarak aşağıya bakıyor. "Umarım yanılıyordur."

Umarım o da öyledir. Başkalarının eşleri olduğu için benim hiçbir şeyim olmayacağını düşünmek haksızlık gibi geliyor. Önümüzde insan dişileri görmek ve yine de yankı uyandırmamak, acımasızca görünüyor.

Geçmişte bir zevk eşim olmuştu. Sanırım yine bir tane alabilirim. Yine de bu düşünce beni iğrendiriyor. Claire'le çiftleşmem ayın ilk dönüşü boyunca sıcak bir şekilde yandı ve sonra hızla küle dönüştü. İçimde bir boşluk bıraktı.

Bu sefer gerçeğini istiyorum.

İnsanlardan ilk uyanan KATE oluyor, gözleri parlak mavi parlıyor. Şaşkınlıkla doğruluyor, sonra ateşe doğru ilerliyor ve daha da şaşkınlıkla ellerine bakıyor. "Eskisi kadar üşümüyorum."

"Kazanan, kazanan, tavuk yemeği," diyor Leezh mutlulukla. "Merak etme, biti seveceksin." Yerdeki karı okşuyor. "Diğerlerinin uyanmasını beklerken gel yanıma otur."

Kate yapıyor, ben de onu ve garip, solgun yelesini izliyorum. Uzun boylu ve güçlü. Sağlıklı. Birinin eşı olacağından emin misin? Ama onun için hiçbir şey hissetmiyorum ve khui'm sessiz kalıyor. Eğer bir yankı uyandıracaksam, bu ona değil. Diğer avcılara bakıyorum ve hepsinin onu hevesli bakışlarla, gözlerinde açlıkla izlediklerini fark ediyorum.

Kimse öne çıkmıyor. Kate esniyor ve Leezh'e gülümsüyor. "Yiyecek bir şey var mı?"

Erzaklar paylaşıldı ve biz de volta atmaya, insanları izlemeye ve uyanmalarını beklemeye geri döndük. Altın derili olan -Suh-mer- bir sonraki uyanan. Ve yine hiçbir şey hissetmiyorum. Göğsüm sessiz. Diğerleri de öyle.

Chail uyandığında ve kimse ona seslenmediğinde havadaki umutsuzluğu hissedebiliyorum. Yine de Vaza çok seviniyor ve su tulumunu ve biraz tütsülenmiş eti hediye ederek hemen onun yanına gidiyor. Buh-Brukh -pembe olan- uyanan dördüncü kişi ve itiraf etmeliyim ki göğsümün sessiz kalmasından memnunum. O bir ağlak.

Sadece küçük, kirli olan -ll-ee- hâlâ uyuyor. Onun uyuduğu küçük kürk yığınınu bakarak göğsümü ovuyorum. Bazıları khui'lerine alışamıyor. Bazen vücut bunu kaldıracak kadar iyi değildir ve ben onun kırılğan kemiklerini ve ne kadar zayıf olduğunu düşünüyorum. Gözlerinin ne kadar boş olduğunu. Ya uyanmazsa? Bu düşünce dayanılmaz. İçi güçlü, bir savaşçı. Dışının bu kadar narin olması hiç adil değil.

O uyumaya devam ederken, kendimi ateşin yanında toplanan diğerleri yerine onu izlerken buluyorum. Neden o

Uyanmıyor mu? Kimse onu kontrol etmeye zahmet etmedi mi? Ya hastaysa? Ya şimdi bile şifacıya ihtiyacı varsa?

Boğazımdaki hırıltıyı bastırıyorum ve ileri atılarak kürklerine doğru fırlıyorum. Nefes aldığını kendi gözlerimle görmeliyim.

"Bek?" Harrec sesleniyor. "Ne oldu?"

Onu görmezden geliyorum ve battaniyeleri geri çekerek Ell-ee'nin yüzünü ortaya çıkarıyorum.

Gözlerini açıyor, parlak, parlak bir mavi ve kaşlarını çatarak bana bakıyor, battaniyeleri elimden çekip alıyor ve tekrar vücuduna sıkıca sarıyor. Uyuyormuş gibi yapıyor çünkü konuşmak istemiyor.

Kıkırdıyorum ve göğsümü ovuyorum. Zeki küçük şey. Kaç kez ateşin başında can sıkıcı bir sohbetten uzaklaşabilmeyi diledim? Uyuyor numarası yapması akıllıca. Dokunmaktan hoşlanmıyorsa, onu daha önce yakaladığım için ondan özür dilemeliyim. Ona kaçmanın güvenli olmadığını söylemeliyim.

Ona pek çok şey söylemem gerekiyor ama hepsi aklımdan uçup gidiyor, düşünceler ürkmüş toprak gagaları gibi dağılıyor, çünkü khui'm mavi gözlerini bana dikip kaşlarını çatarak elini kalbinin üzerine koyduğunda şarkı söylemeye başlıyor.

ELLY

I biliyordum.

Bize bitlerimizin bir eş seçebileceği söylendiği anda kapana kısılacadıımı, yeniden birine ait olmak zorunda kalacadıımı biliyordum. Buradaki insanların özgür olacadıımızı söylemeleri ve bizi rahatlatmak için gülümsemeleri önemli değil; sonunda hep birilerine güvenmek zorunda kalıyorsunuz.

Yine de kötü biri olmaması için dua ediyordum.

Yeni uyandım, düşüncelerim dağınık ve karışık. Sesler duyabiliyorum ve duman kokusu bana yakınlarda bir yangın olduğunu söylüyor, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum, duygularımı çözerken uyuyormuş gibi yapıyorum. Artık kemiklerime kadar üşümüyorum, bu garip ama güzel. Havada hala bir parça soğukluk var ama battaniyelerin altında bunu pek fark etmiyorum. Acaba tenim mavi uzaylıların hissettiği kadar ateşli bir şekilde sıcak mı? Vücudumu zihinsel olarak inceliyorum, başka fiziksel değişiklikler ararken fark ediyorum ki... kalçalarımın arası ıslak.

Bunu düşünmek bile nabzımın kasıklarımda atmasına neden oluyor.

Battaniyenin altında, endişeli bir şekilde cinsel organımı avuçluyorum. Daha önce hiç böyle bir ihtiyaç hissetmemiştim. Çalındığında henüz ergenlik çağında olduğum için, normal kızların yaptığı her şeyi kaçırdım - çıkma, erkeklerle flört etme, balo, her şey. O yılların çoğunu bir kafeste geçirdim ve geri kalan zamanda bir evcil hayvan olarak gösterildim. Eğer herhangi bir cinsel ihtiyaç belirtisi gösterseydim, sahiplerim ya daha fazla evcil hayvan üretmek için beni başka bir köleyle çiftleştirmeye çalışırlardı ya da bu görevi kendileri üstlenirlerdi. Bu yüzden asla kırılğan bir toprak çiftliğinden başka bir şey gibi görünmediğimden emin oldum.

Birkaç kez aklımdan geçirmiş olsam da kendime doğru dürüst dokunmadım bile. Ama hiçbir zaman yeterince mahremiyet olmadı ve buna ihtiyaç duymadım. Kendime dokunmadan da gayet iyiydim.

İhtiyaç şimdi orada, intikamla.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim içimin acıdığı, meme uçlarımın sertleştiği ve kendimi... huzursuz hissettiğim. Huzursuz. Tarif edemediğim bir şeye açlık duyuyorum.

En azından biri yatağıma gelip kürkleri geri çekerek beni dünyaya ifşa edene kadar bunu tarif edemem.

Kötü olanın Bek olduğunu görünce şaşırmamalıyım. Şok içinde soluk soluğa kalırken çırpınan kalbimi örtmek için ellerim göğsüme gidiyor. O kesik, sert gözleriyle bana bakıyor, ağzı hiçbir nezaket göstermeyen sert bir çizgi. Bir an sonra kalbimin çarpmadığını fark ediyorum. Bu benim yepyeni bitim ve yankılanıyor.

Ona.

Beni diğerlerinden daha çok korkutana. Düşen yaratığın yanına adımımı attığım anda beni yakalayan kişiye. Ellerini üzerime koyan ve

Beni kör bir paniğe sürükledi. Hayal meyal çenesini tekmelediğimi hatırlıyorum, ama aynı zamanda beni ona doğru sıkıştırdığını ve diğerleri beni kesebilsin diye yüzümü tuttuğunu ve bunun her anından nefret ettiğimi de hatırlıyorum.

Sesini de hatırlıyorum, yumuşak ve yatıştırıcı, sanki beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi. Yine de anılarımla uyuşmuyor, bu yüzden bunu bir kenara bırakıyorum ve suçlayıcı bir şekilde ona bakıyorum.

"Sen," diye mırıldanıyor, battaniyeyi bırakıp yanıma çömeliyor. Düşünceli görünüyor ve sonra beni izlerken yüzüne yavaş, aç bir gülümseme yayılıyor. Elini kalbine bastırıyor ve benimkiyle aynı anda uğuldadığını duyabiliyorum, sesleri duyularımı boğuyor.

Onu izliyorum, şimdi ne yapacağından emin değilim. Beni karların üzerine atıp kendini üzerimde mi zorlayacak? Diğerlerinin yakınlarda olması önemli değil, bu insanları ve neler yapabileceklerini bilmiyorum. Çıplaklığı umursamadıklarını biliyorum, çünkü köylerinde bulunduğumuz birkaç gün içinde çok fazla mavi etli ve insan kadın gördüm.

"Eşim. Bilmeliydim," diyor alçak bir sesle, gözleri parlayarak. "Ne küçük bir savaşçı."

Şu anda savaşmak istemiyorum. Battaniyenin altına girip dünyadan saklanmak istiyorum. Tüm bunların kötü bir rüya olmasını istiyorum. Bunun yerine, daha önce beni kavradığı büyük ellerini düşünüyorum ve içim katıksız, amansız bir korkuyla doluyor. Bu seferki bana dokunacak ve canımı yakacak. Nasıl acımasın ki? Kısa bir süre önce bana o kadar kaba davranmıştı ki, pis bir kolumu uzatıp morluk var mı diye bakıyorum, çünkü hâlâ canım yanıyor. Yeterince eminim, kolumda beni kavradığı yerde parmak izleri var. Onlara ve ona suçlayıcı bir şekilde bakıyorum.

Onları görüyor ve yüzündeki ifade dehşetten başka bir şey değil. Ve bu beni şaşırttı. 'Sana kaçma demiştim' ya da 'Yaramazlık yaparsan böyle olur' ya da 'Alış buna, sürtük' gibi bir yorum bekliyordum. Kesinlikle solgunlaşmasını, boğazının sanki yutkunmakta zorlanıyormuş gibi çalışmasını beklemiyordum.

"Benden mi geldi?" diye sorar.

Ona ters ters bakıyorum. Ne yani, uyurken sihirli bir şekilde kendimi yaraladığımı mı düşünüyor?

Bek bir elini yüzünde gezdiriyor, ağzının sert çizgileri daha da aşağı çekiliyor. "Ben... utanıyorum. Beni affedin." Bir elini uzatarak koluma uzandı. "Bir bakayım."

Geri çekiliyorum, bana dokunmasına izin verme düşüncesi midemi bulandırıyor. Dokunuşlar iyi değildir. Başka şeylere yol açarlar. Bunun olduğunu daha önce birçok kez gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sesleniyor biri ve Liz olduğunu fark ediyorum.

Bek ona doğru dönüyor ve o dönerken ben de uzanıp battaniyelerimi geri alıyorum. Yüzünde şaşkınlıkla bana bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Bir an için onun parlak mavi bakışlarına gömülüyorum sanki. Orada sıkışıp kaldım ve bitim göğsümde daha da yüksek sesle mırıldanıyor ve şarkı söylüyor, meme uçlarımin tuniğimin kalın derisine karşı karıncalanmasına ve ağrımına neden oluyor. Nefesini tutmuş gibi görünüyor ve etrafımızdaki hava elektrikleniyor.

Ve Tanrım, gülünç derecede ıslağım, nabzım o kadar sert atıyor ki sanki bitim de şarkı söylüyor.

Liz yaklaşırken botları karda çıtırdıyor ve hala bana çok yakın diz çökmüş olan Bek'e kaşlarını çatıyor. "Bunu yapmaman gerekiyor..." Sesi kesiliyor ve gözleri açılıyor. "Oh, benimle dalga geçiyor olmalısın. Sen

ikisi yankılanıyor mu?" Benden Bek'e ve sonra tekrar bana dehşet dolu bir bakış fırlattı.

Bek doğrulur, vücudu uzun, güçlü, lezzetli ve aynı zamanda endişe vericidir. Sinirli bir şekilde ayağa kalkarken kuyruğu titriyor. "O benim eşim. Khuilerimiz seçti."

Yanılıyor olabilirim ama sesinde gurur varmış gibi geliyor. Eğer öyleyse, üzerimdeki kir tabakasının bile beni onun ilgisinden koruyamayacağından şüpheleniyorum. Nedense bu düşünce kalçalarımı daha da sık mama neden oluyor.

Liz ona bir kaşını kaldırdı ve sonra bana baktı. "Evet, pek heyecanlı görünmüyor."

"Olacak," diyor, kendinden emin bir şekilde.

"Öyle mi?" Başını bana doğru eğdi. "Elly, heyecanlandın mı?"

Bek'e bakmıyorum. Sadece başımı hafifçe sallayıp battaniyeme sarılıyorum.

"Önümüzdeki beş dakika içinde heyecanlanacağımı mı sanıyorsun?" Yine başımı sallıyorum.

"Ertesi gün

mü?" Hala

hayır.

"Tamam o zaman, ben giriyorum." Sanki Bek kocaman, hantal ve korkutucu değilmiş gibi korkusuzca aramıza giriyor ve bir elini onun göğsüne koyuyor. "Sen git. Ben Elly'nin yanında oturacağım ve köye dönene kadar onu koruyacağım."

Bek kaşlarını çatar. "O benim eşim. Rezonansa giriyoruz. Sen-"

"Şefle konuşmalısın, Bay Kural Bozucu. Elly senden korktuğu sürece onunla aynı havayı soluyamazsın. Anladın mı?" Ellerini kalçalarına koydu. "Yoksa ben

Onu yakaladığın ve etrafta savurduğun ve khui'sini almaya zorladığın kısmı özledin mi?"

Yüzü bir an için kasvetli bir hal alıyor ve sonra kaşlarını çatmaya benzer bir şekilde sertleşiyor. "Bir khui'si olmalı."

"Evet, bunu yapmanın ve yapmamanın yolları var. Sen ve Raahosh notlarınızı falan karşılaştırıyor olmalısınız."

Ateşin yakınında bir yerden Raahosh'un homurdanma sesi geliyor.

Konuşmalıyım. Bir şeyler söylemeliyim. Kendi hayatımın sorumluluğunu almalıyım. Liz'e ne istediğimi söylemeliyim. Bek'e gitmesini ve beni yalnız bırakmasını söyle. Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor ve hiçbir şey çıkaramıyorum.

Diğer insanlar ateşten uzaklaşıyor ve Summer, Kate, Brooke ve Gail'in artık parlak mavi parlayan gözleri olduğunu fark ediyorum. Görüşüm aynı olsa da benimkiler de parlıyor olmalı. Hepsi birden yanımdan geçip karda yanıma otururken Bek'e kaşlarını çatıyorlar. Yakın oturuyorlar ama paniğe kapılmama neden olacak kadar değil. Hiç konuşmadığım kadınlardan gelen bir dayanışma ve kız kardeşlik gösterisi bu ve boğazımdaki düğüm aniden kocaman oluyor.

Bir gün onlara teşekkür edeceğim. Şimdilik sadece yumruğumu göğsümün üzerine bastırıyorum ve bitimin acımasızca uğuldamayı kesmesini diliyorum.

BEK

Tabii ki benim olacak olan Ell-ee, diye düşünüyorum köye dönerken. Kalbim sevinçle dolu. Diğer insanların Ell-ee ile grubun en önünde yürümesine ve benim Raahosh dışında kimsem olmadan en arkada yürümeme aldırmiyorum bile. Sorun değil - bizi sonsuza kadar ayıramayacaklar. Rezonans buna izin vermez.

Diğer avcılar bana imrenerek bakıyorlar; ben ve Ell-ee dışında kimse rezonansa girmedir. Rezonansın daha sonraki bir tarihte onları seçmesini beklemek zorunda kalacaklar, tabii seçecekse.

Rezonans.

Sadece bunu düşünmek bile khui'min yavaş ve istikrarlı bir şarkıya başlamasına neden oluyor. Sonunda oldu, ve benim dişi... o mükemmel.

Yanında olduğumda gözlerimi yaşartacak kadar kötü kokuyor ve konuşmuyor ama Ell-ee'nin beklediğim eş olduğunu biliyorum. En korktuğu anda bile ağlamıyor. O cesur. Kararlı. Zeki.

Benim. Bu düşünce beni gururlandırıyor. Zamanla, belki de yıkanmaktan zevk almayı öğrenecek. Şimdilik benden bu kadar korkması beni daha çok endişelendiriyor. Hiç konuşamaz mı? Yoksa konuşmamayı mı seçiyor? Diğer insanlardan biri biliyor olabilir mi? Bakışlarımı diğer dişilerle birlikte annelik rolünü üstlenen Chail adlı dişiye odaklıyorum. Şu anda bile bir kolunu pembe olanın omuzlarına sürterek onu cesaretlendiriyor.

Ell-ee konuşabilseydi Chail bilirdi.

Raahosh'un mırıldandığı küfrü duymazdan gelerek ileriye doğru koşuyorum. Chail'in yanında durmak ve onun yanında yürümek için hareket ettiğimde beni takip etmiyor. Benden eşimden uzak durmamı istiyorlar. Bu düşünceyle içimi yakan öfkeyi görmezden geliyor ve Chail'e odaklanıyorum.

Onun yanında yürüdüğümü fark ediyor ve bana yan gözle bakıyor. Gitmediğimde kaşlarını çatı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Sözleri kibar ama garip; ses tonu hiç de yardım etmek istediğini göstermiyor. "Size sorularım var

sen."

"Senin mavi kıcınla konuşmak istediğimi varsayıyorsun."

"Kıcım değil," diye düzeltiyorum onu. "Yüzüme karşı konuşabilirsin."

Chail kaşlarını çatarak kendini hafifçe sallıyor. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Hayır. Size Ell-ee hakkında sorular sormak istiyorum." "Peki ya seninle konuşmak istemezsem?"

Kaş çatma sırası bende. Neden benimle konuşmuyor? "Sadece eşim hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Onu benden daha iyi tanıyorsun."

"Evet, biliyorum," diyor Chail yavaşça, kürkünü küçük bedenine daha sıkı sararak. "Ve eminim ki senin eşin olmaktan mutlu değildir."

İleriye, eşim olan kişinin sert sırtlı figürüne bakıyorum. Leezh ve Harrec onu kuşatmış olsa da çok kırılgan ve yalnız görünüyor. "Neden konuşmuyor?"

"Belki de seninle konuşmak istemiyordur."

Ona dönüyorum. "Yani seninle konuşuyor mu?" Rahatladım. Eğer bu doğruysa, onun sevgisini kazanabilirim demektir. Zamanla benimle konuşacaktır.

Ama Chail dudaklarını büzüyor. Bir süre sonra başını yavaşça sallıyor. "Hayır, benimle konuşmuyor. Kimseyle konuşmuyor. Ama konuşabildiğini biliyorum." Bana bakıyor. "Kabuslarında bir şeyler söylediğini duydum. Ve onlar iyi kabuslar değildi, bilgin olsun."

Eşimi koruma dürtüsü içime hücum ediyor ve yumruğumu mızrağımın üzerinde sıkarak onun yanına koşma ve onu kendime çekme, geçmiş anılar için onu rahatlatma ihtiyacına direniyorum. "Yani konuşmamayı seçiyor." O

güçlü-

İradeli, eşim. Sessizliği beni hayal kırıklığına uğratsa da bundan büyük bir gurur duyuyorum. "Konuşmaktan korkmasına neden olan bir şey mi oldu?"

"Ona sormanız gerekecek."

Vereceğim. Belki bana cevap bile verir. Ama bugün değil. Tekrar Chail'e bakıyorum. "Bana onun hakkında başka bir şey söyleyebilir misin?"

Sorularım karşısında mutlu görünmüyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

Bunu açıkça belirtmedim mi? "Eşim hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Onu neyin memnun ettiğini bilmek istiyorum. Onu mutlu etmek istiyorum."

Chail biraz homurdanıyor. "Onu neyin mutlu edeceği sana pek mantıklı gelmiyor ama sanırım bu konu kapanmıştır. Bunun kırılmaz olduğu doğru mu? Rezonans mı?"

Bunu başımı sallayarak onaylıyorum. "Pek çoğu, khui'lerinin gerçekten doğru kişiyi seçtiğini fark etmeden önce eşlerinden hoşnut değildi. Rezonans her zaman kazanır."

Chail bunun üzerine mırıldanır. "Peki onu görmezden gelmeye çalışırsan ne olur? Onunla savaşırsan?"

İnsanlar hep bunu sorar. Cevap her zaman aynıdır. "Rezonans seçer. Onunla savaşmak aptallıktır."

"Evet, akıllıca olup olmadığını sormuyorum. Ne olacağını soruyorum."

"Çiftleşme ihtiyacı her geçen gün daha da artıyor. Bunu kabul edene kadar seni zayıf ve sefil hale getirecek." Göğsümü ovuyorum, şu anda bile khui'm alçak sesle şarkı söylüyor, seçtiği eşini bir an daha görmeyi bekliyor. "Ama rezonans herkesin umut ettiği şeydir. Eşleri bir araya getirir ve

Kabileye yeni bir hayat. Bu iyi bir şey. Eşi olarak Ell-ee'ye bakacağım ve onun mutlu olduğunu göreceğim."

Chail gururlu sözlerimi duymazdan geliyor. "Yani bu bit olayı onu senin bebeklerini doğurmaya zorlayacak." Bana şüpheli bir bakış fırlattı. "Ben de köle olmadığınızı söylediğinizi sanıyordum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sen kimseye ait değilsin. Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bit onu senin karın yapıyor. Bu nasıl onun seçimi oluyor?" Bana ters ters bakıyor. "Arkamızı döndüğümüz anda onu yakalayıp tecavüz etmeyeceğini nereden bileyim? Çiftleşmenizi 'kabul edene' kadar onu tutmayacağınızı?" Parmaklarını havada oynatıyor.

Kafam karışmış bir şekilde onları

izliyorum. "Bu da ne?" "Ne nedir?"

"Bu mu?" Parmaklarımı ona doğru oynatıyorum. "Böyle mi?" Ona orta parmağımı gösteriyorum, Leezh'in son birkaç sezondur çok kullandığı bir hareket.

"Birkaç kez terslendin, değil mi?" Chail'in anlamlı yüzünde tuhaf bir ifade var. "Bunlar havadan alıntı ve konuyu değiştirme. Ona tecavüz edecek misin?"

Böyle bir şey düşünmesine çok kırıldım. Ell-ee'ye değer vermek, onu korumak benim görevim. Ona asla zarar vermem ya da kendimi ona zorla kabul ettirmem. "Bunu sorman bile beni kızdırıyor."

"Kendini benim yerime koy. Benim yerimde olsaydın kendini ne kadar güvende hissedeceğini düşündün mü? Seni onunla gördüm."

Ve bu beni susturuyor, çünkü kaçmaya çalıştığında onu sa-kohtsk'un yanında yakaladım. İnce, kirli kolundaki izleri düşünüyorum ve utanç duyuyorum. Ve Trakan'ın ona taktığı tasmayı düşünüyorum ve içim burkuluyor. Chail güvenmemekte haklı. "Ona zarar vermek istemiyorum.

İstediğim..." Boğuluyorum.

Bunca zaman sonra bir e e sahip olmanın verdiği sevinç, hayal kırıklığı ve duyguyla bir anda kelimelerin üstesinden geldi. "Ben... onu sevmek istiyorum. Onun mutluluğundan başka bir şey istemiyorum."

"O zaman sen ilk olacaksın," dedi Chail sert bir sesle. "O zaman sana Elly hakkında bildiklerimi anlatayım. Son efendisinin onu bir köpek gibi tasmaladığını ve sırf a ağılamak için çıplak halde dört ayak üzerinde s r nd r ğ n  biliyorum. İnsanların akıllı ya da hisli olduğunu d   nmediği için ona sürekli çok tasması takardı. Kimseye güvenmediğini biliyorum, bana bile. Ona verilen yemeğe g venmezse yemek yemeyeceğini biliyorum. Kabuslar gördüğünü biliyorum. Dokunulmaktan korktuğunu ve korktuğunda saklanmak için küçük, dar alanlara çekildiğini biliyorum. Bu da bana geçmişte epey istismara uğradığını gösteriyor."

Konu tuğu her kelime bıçak gibi geliyor. Bana  yle korkunç şeyler anlatıyor ki... e im hakkında. Buna dayanamıyorum. "Dur," diyorum kısık sesle. "Bunlar olamaz."

"Neden olmasın? Herkesin senin kabilen gibi mutlu ve Brady Bunch olduğunu mu sanıyorsun? Köle satın aldın, dostum. Köle pazarından kim köle satın alır biliyor musun? Zerre kadar merhameti olmayan ahlaksız, hasta orospu çocukları. Onlar için biz insan değiliz. Para birimiyiz."

Bazı sözleri bana anlamsız geliyor ama ses tonunda bana her şeyi anlatan bir sertlik var. "Ben sadece di ilerin kabilemize getirilmesini istedim, böylece  iftle memi  avcılarımız aile sahibi olabilirler."

"Sen. Satın alınan. Köleler. Kimsenin bunu yakın zamanda unutacağını sanmıyorum." Chail'in sesi keskin. "On sekiz aydır köleyim ve size söyleyeyim, cehennem gibi. D v ld m, kırba landım, tokatlandım,   plerle beslendim, yabancılara satıldım ve bir hayvan gibi muamele gördüm. Ve bu sadece on sekiz ay sürdü. Yakalandığım süre içinde on sekiz yıl ya lanmış gibi hissediyorum." Yavaşça elini sallıyor

Başını. "Elly hiç söylemedi ama gözlerinden anlayabiliyorum, o kız yıllardır bu sistemin içinde. Belki daha da uzun süredir. Kim bilir ona ne yaptı."

Düşünemiyorum. Tek yapabildiğim dişimin küçük, düz sırtına bakmak. Benim kirli, sessiz dişime.

Dokunulmaktan nefret eden kadını.

"O istemediği sürece ona dokunmayacağım," diyorum Chail'e. "Sana söz veriyorum."

"Tatlım," diyor küçük, acı bir kahkaha atarak. "Senin sözüne hiç güvenmiyorum."

Köye döndüğümüzde Vektal, "Bir Ayın" diye anons ediyor.

Sa-kohtsk avından döndüğümüzde tüm köyün bizi karşılaması beni şaşırttı. İnsanların deyimiyle uzun evde bir kutlama düzenleniyor, kızaran yemeklerin kokusunu alabiliyorum ve Farli eşini boyalı sembolleriyle süslemeye başlamış bile. İnsanlar kucaklanıyor ve kabileye kabul ediliyor.

Elbette dokunulmak istemeyen Ell-ee dışında herkes.

Yankılanmamızın haberi kabilede yayılıyor ve şefim yanında eşi olduğu halde öne doğru adım atıyor. Herkes bekler, bizi izler. Ve işte o zaman kararını açıklıyor.

Anladığımdan emin olmadığım bir karar.

"Eh?" Uzaklaşma mı? Bu hiç duymadığım bir şey. Vektal'in eşine, bana hâlâ kızgın olan Shorshie'ye bakıyorum. Onun

Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde kararlı bir ifade var. Demek ki bu onun fikri. "Nedir bu?"

Shorshie, "Kabilenin çıkarlarını düşünmediğiniz çok açık," diye söze başladı.

Kabilenin çıkarlarını düşünmüyor musun? Tüm çiftleşmemiş avcılar için yeterince insan istemedim mi? Bunun neresi bencillik? Ona doğru kaşlarımı çatıyorum.

Devam ediyor, arkadaşı başını sallayarak onaylıyor. "Yani kabilenin kanunlarına ihtiyacın olmadığına karar verdiğin için," diye devam ediyor Shorshie, "Biz de sana ihtiyacımız olmadığına karar verdik. Resmen kabileden dışlandın. Kimse senin burada olduğunu kabul etmeyecek. Uzun evde istenmiyorsun. Kabilenin hiçbir kulübesinde ya da hiçbir ateşte istenmiyorsun. Kabiledeki herkes tarafından sanki yokmuşsunuz gibi görmezden gelineceksiniz."

Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Görmezden mi geldin? Saçma. "Ben bir avcıyım. Avlanmak için bana ihtiyacın olacak."

"Sensiz de idare ederiz," diyor Vektal. "Eşyalarını diğer avcılarla paylaştığın kulübeden alabilirsin ama sonra dışlanırsın. Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama umarım dersinizi alırsınız."

Bu dışlanma aptalca bir ceza gibi görünüyor. "Peki ya eşim?"

"Dışlanmış değil," diyor Shorshie tatlı bir sesle. "Sizinle gelmek istemediği sürece burada kalabilir."

Ell-ee'ye bakıyorum, gözlerimde umut var. Henüz erken olduğunu ve daha yeni rezonansa girdiğimizi biliyorum ama belki de...

Ama hayır. Geri çekiliyor, bakışlarını kaçırıyor ve beni görmezden geliyor. Pekâlâ. Daha fazla zamana ihtiyacı var. Eşim için birçok mevsim bekledim. Birkaç gün daha bekleyebilirim. I

Onu görünce gözlerini ka ıramıyordu. "Onunla kim ilgilenecek?" Sesim ihtiyaçtan bo uk çıkıyor. "Onun için avlanabilir miyim?"

"Nasıl istersen," diyor Vektal. "Ama eğer onu rahat bırakmanı istiyorsa, bırakmalısın."

"Bu 'uzak durma' ne kadar sürecek?" Sinirlenerek sordum.

"Ne yaptığınızı anlayana kadar," diyor Shorshie kararlı bir şekilde. "Ve tepkine bakılırsa, daha önümüzde uzun bir yol var."

Vektal kollarını g  s nde kavu turarak, "Senin dı lanman resmen şimdi başlıyor," diyor. "   andan itibaren, bu kabile için var değilsin."

Homurdanıyorum. Bir tarafta Harrec kahkahalarla gülüyor.

Vektal ona kızgın bir bakış attıktan sonra diğerlerine işaret eder. "Gelin. Kabilemizin yeni üyelerini uzun evde kutlayalım."

Dönüp giderken kabile arkadaşlarımın yüzlerini tarıyorum. Birkaç avcının -arkadaşlarımın- kafası karı mı  görünüyor ama isteksizce  efi takip ediyorlar. K  k Erevair'i kucağına alıp gitmek için dönerken Claire'in anlamlı yüzünde acı ve ihanet var. Yüzündeki acı beni yaralıyor. Sanki yanlış bir şey yapmı ım gibi davranıyor. Başka se ene im olmadığını görmüyor mu? "Claire," diye ba lıyorum.

Beni görmezden geliyor, eşine biraz daha yaklaşıyor. "Ell-ee," diye sesleniyorum, dönmesini umarak.

Yapmıyor.

Gerçekten dı lanmı  durumdayım ve ne d   nece imi bilemiyorum.

ELLY

“**H**"Hala o lanet köyde takılıyor," diyor Tiffany, uzun saç tellerini örerken başını sallayarak. deri kalın bir hasıra dönüştü. "Onun 'dışlama' kavramını anladığını sanmıyorum."

"Bence biliyor. Sadece umursamıyor. Bek böyle inatçıdır." Claire paspasın diğer ucunda çalışıyor, saç tellerini kıvırıyor.

Bu gün hepimiz uzun evin içindeyiz, hava güzel ve güneşli. Binanın deri çatısı Tiffany'nin burada beslediği saksı bitkilerinin biraz güneş ışığı alabilmesi için geriye doğru açılmış. Hamile kadınlardan birkaçı ateşin başında Brooke ve Kate'le konuşuyor ve bir tarafta Gail, küçük Lukti, Erevair ve Zalene'nin kendisine yardım etmesine izin vererek erzakları kek haline getiriyor. Onların kahkahalarını duyabiliyorum ve bu beni gülümsetiyor. Gail etrafta çocuklar olduğu için çok mutlu. Onları seviyor ve yardım etmeyi seviyor.

Claire kilime dokumak için bir tutam daha alıyor ve omuzlarını silkiyor. "Bek'i bilirsin. Eminim bunun bir nedeni bize onun orada olduğunu hatırlatmak, bir nedeni de

Çünkü kendisiyle ne yapacağını bilmiyor. Ve dürüst olalım, bunun bir parçası da Elly."

Elimde su tulumuyla durduğum odanın köşesinden yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Bek'in adı her gün sohbetlerde kaç kez geçerse geçsin, benim adım onunkiyle birlikte anılıyor. Küçük bir kabile, demişti Georgie beni utanmış görünürken yakaladığında. Dedikodu yapıyorlar. Ve birbirimize benzediğimiz için herkesin en sevdiği konu biziz. Yeni insanlar zaten aylarca yem olurdu. Böyle büyüleyici bir şekilde yankılanan yeni insanlar mı? Kimsenin bundan bahsetmeyeceğini düşünüyorsam hapı yutmuşum demektir.

Claire ve Tiffany de iyi insanlar. Otoriter Liz'in, huysuz Maddie'nin ya da durmadan sohbet eden Josie'nin aksine sakin, rahat kişilikler ve benim sessizliğimden rahatsız olmuyorlar. Su tulumumu kaynaktan gelen ılık suyla dolduruyorum ve küçük meyve ağaçlarını sulamaya geri dönüyorum. Bu, buralarda yapabildiğim birkaç içten biri ve bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum. Kökler ve toprak kalın dvisti derileriyle örtülüyor, sulanmaları için üzerleri açılıyor ve sonra onları korumak için tekrar örtülüyor. Tiffany'nin güneş tepede gezinirken ve gölgeler uzarken saksıları alıp güneş ışığına çıkardığını gördüm, bu yüzden onu da yapıyorum. Bu ağaçlarla ilgilenmek tam zamanlı bir iş, ama üzerlerinde küçük meyve tomurcukları büyüyor ve herkes yakında onları yiyeceği için oldukça heyecanlı.

Tiffany bana özür dileyen bir bakış atarak, "Elly'yi rahatsız edeceksin," diye onu azarlıyor. "Onu görmeye geleceğini biliyor. Bu konuyu açıp işleri garipleştirmeye gerek yok."

Ona hafifçe gülümseyerek teşekkür ediyorum ve uzun evin uzak tarafındaki ağaçları sulamak için uzaklaşıyorum, Gail ve çocuklara daha yakın. Daha fazla şey duymak isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Claire Bek'le iyi arkadaş olduğu ve onun hakkında konuşmayı sevdiği için. Onun adını duymak beni tuhaf hissettiriyor, sanki çığlık atarak kaçmak mı yoksa her kanlı ayrıntıyı duyabilmek için onun yanına sıkışmak mı istediğıme karar veremiyorum. Claire'in onun eski kız arkadaşı olduğunu biliyorum. Claire'in tatlı kocası Ereven'e çılgınca aşık olduğu açık olsa da bu konuda da garip hissediyorum.

Sa-kohtsk avının üzerinden bir hafta geçti ve herkes hâlâ uyum sağlamaya ve yerini bulmaya çalışıyor. Kate ve Liz birbirlerine çok iyi bağlandılar ve şimdi Liz ve eşi Raahosh Kate'e nasıl avlanacağını gösteriyor çünkü Kate öğrenmek istiyor. Brooke ateşin yanında oyalanarak orada kim varsa onunla takılıyor ve zamanını saç örerek ve uçlarını düzelterek geçiriyor. Görünüşe göre Brooke Dünya'da kuaförlük yapmış ve burada herkesin saçını kurtarmak istiyor. Kadınların çoğu onun kendilerini güzelleştirmesine izin vermekten mutlu oluyor ve yemek pişirme görevlerinin çoğunu üstlenen ve bu nedenle ateşin etrafında çok fazla bulunan Stacy ve Nora ile çok sohbet ettiğini fark ediyorum. Gail çocukların çoğunu izliyor ve Ariana'ya derslerde ve öğretimde yardımcı oluyor. Josie ve Lila Summer'a dikiş dikmeyi öğretiyor ve kahkahaları küçük köyde sık sık duyuluyor.

Benim dışımda herkes yerini buluyor gibi görünüyor. Tabii ki bu beklenmedik bir şey değil. Kendimi diğerlerinden ayırdım. Hâlâ yıkanmadım. Birkaç kez konuşmak istememe rağmen hala konuşmadım. Hâlâ gecenin bir yarısı soğuk terler içinde uyanıyorum.

Sadece... diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum, sanırım. Burayı bir kış cennetinden başka bir kâbusa çevirecek bir şey olmasını bekliyorum. Kendimi gerçekten güvende hissedene kadar, olduğum gibi devam edeceğim. Bu, diğer kızların sahip olduğu arkadaşlara sahip olmadığım veya onlar gibi uyum sağlayamadığım anlamına geliyorsa... bu sadece daha güvenli. Bu şekilde zarar görmeyeceğim.

Kötü şeyler olmasını beklersiniz. Gardınızı düşürdüğünüzde korkunç şeyler gelir.

"Bakın millet, bu Bayan Elly. Elly'ye el sallayın," diyor Gail neşeyle ve bana mutlu bir el sallıyor.

Önünde oturan üç çocuk da el sallıyor, elleri yağ ve tohum karışımıyla kirlenmiş.

"İz tayını yapıyoruz," diyor Gail. "Herkesin bunu nasıl yapacağını bilmesi önemli, öyle değil mi?"

Mavi teni ve sık bukleli saçlarıyla sessiz bir çocuk olan Lukti, Gail'e gülümsüyor ve ona bir pasta uzatıyor. "Bunu senin için yaptım."

"Oh, aç değilim." Ellerini havaya kaldırıp gülümsüyor ve sonra bana başını sallıyor. "Ama eminim Bayan Elly açtır. Neden ona isteyip istemediğini sormuyorsun?"

Lukti utangaç bir ifadeyle bana bakıyor ve sonra Gail'e yaklaşıyor. "Konuşmuyor," diyor endişeyle.

"Elly kötü kokuyor," diyor Zalene, önündeki kekleri okşayarak. "Leş gibi kokuyor."

Çocuklar kıkırdar ve Gail sadece başını sallar. "Bayan Elly istediği zaman yıkanabilir, çünkü o bir yetişkin. Kendine göre nedenleri var ve kötü koktuğunu söylemek bize düşmez. Özür dileyin, Bayan Zalene."

"Bence Elly iyi biri," diyor Erevair ve ayağa kalkıp bana doğru koşuyor. Elinde yapışkan, ezilmiş gibi görünen, yiyecek olması gereken bir şey tutuyor. "Bunu senin için yaptım."

Garip bir şekilde alıyorum. Midem gurulduyor, çünkü hâlâ yeterince yemek yemiyorum. Son bir hafta içinde insanlar için kulübeler kuruldu ve şu anda Gail ile birlikte kalıyorum. Bize bir yığın malzeme ve biraz yiyecek verildi.

ama kendimi yemeye ikna edemiyorum. Kimden geldiğini bilmiyorum. Birinin içine kötü bir şey katıp katmadığını bilmiyorum. Ve bu insanların iyi ve nazik olduklarını ve bunu yapmayacaklarını biliyorum, ama yine de bir ısırık almaya cesaret edemiyorum.

Bu yüzden sadece ortak bir güveç olduğunda yemek yiyorum, bu da günde yaklaşık bir öğün gerçek yemek yediğim anlamına geliyor. Her zaman açım ve bu iyi işlenmiş küçük pastayı görmek bile midemin açlık ve endişeyle çalkalanmasına neden oluyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Onu yemek istiyorum... ama beynim endişelerimle savaşıyor.

Onu tutuyorum, olduğum yerde donup kaldım.

Gail sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi öne doğru eğiliyor ve Erevair'in keklerinden bir tane daha alıp ısıyor. "Mmm, bunlar çok güzel, Bay Erevair! Sende bir yetenek var, küçük adam."

Ona gururla bakıyor ve ben de keki ağzıma atıp öfkeyle çiğniyorum. Çok acıkmıştım.

Zalene bana tuhaf tuhaf bakıyor. Bir süre sonra "Elly tuhaf biri," diyor.

"Değil," diyor Erevair, bana gülümseyerek. "O Bek'in eşi ve bu onu harika yapıyor."

Ağız dolusu yemekten boğuluyorum.

"Bek benim arkadaşım," diyor Erevair yerine dönerken diğerlerine mutlulukla. "Kabileye geri döndüğünde bana nasıl avlanacağımı gösterecek."

"Şimdi öyle mi?" diye mırıldanıyor Gail ve bana özür dileyen bir bakış fırlatıyor. "Ve Bayan Zalene, biz insanlara tuhaf olduklarını söylemeyiz. Bu hiç hoş değil."

Zalene küçük omuzlarını silkiyor. "Annem Bek'in iyi biri olmadığını söylüyor. Onun bir tête de noeud olduğunu söylüyor. Annem diyor ki

onun dilinde sik kafalı demek."

Boğmaya çalışsa da Gail'den dehşete düşmüş bir kahkaha yükseliyor. Bir elimi ağzıma bastırıyorum, çiğnerken bile sessizce gülüyorum. Bek sik kafalı mı? Uyuyor. Çocuğu biraz konuşkan olsa da Zalene'nin annesini sevdiğime karar veriyorum.

"Vaza senin eşin mi, Gail? Onunla rezonansa girdin mi?" Lukti tüm masumiyetiyle soruyor.

"Rezonans iğrenç bir şey," diyor Zalene. "Annem rezonansın insanda dilini karşısındakinin ağzına sokma isteği uyandırdığını söylüyor. İğrenç!"

"Bunu yapmak için rezonansa ihtiyacın yok," diyor Erevair onlara. "Dün Vaza'nın bunu Gail'e yaptığını gördüm."

Gerçekten mi, şimdi mi? Her zaman elinde hediyelerle kulübemize geldiğini biliyordum ama bunu görmemiştim. Gail'e şaşkın bir bakış attım.

Gail boğazını temizler. "Birini öpmek için rezonansa ihtiyacın yok, hayır. Ve Bayan Gail rezonans için çok yaşlı, çünkü rezonans bebek ister ve benim artık bebeğim olamaz. Ama Bay Vaza bir arkadaş edinmek isterse, o arkadaş ben olabilirim." Bana utangaç bir bakış atıp sırtıyor. "Ama bunun için çalışması gerekecek." Tuniğinin eteklerini kibarca düzeltiyor, kendinden memnun görünüyor.

Yani Gail, Vaza'nın flörtlerini mi teşvik ediyor? Buna şaşırmamalıyım. Vaza, Gail'in yanında köpek yavrusu gibi, onu memnun etmeye hevesli ve mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmaya istekli. Eğer yastığının düz olduğundan bahsederse, ona yeni bir yastık yapıyor. Belirli bir kürkün yumuşak olduğundan bahsederse, yatağı için ona üç tane daha getiriyor. Onunla konuşmak için sürekli uğruyor ve onu kol mesafesinde tuttuğunu biliyorum, ama aynı zamanda onu kovalamadığını da biliyorum.

Bir araya gelirlerse bunun benim için ne anlama geleceğini merak ediyorum. Tabii ki bunu düşünmek aptalca. Herkes rezonansa girdiğimiz için Bek'le birlikte olacağımı varsayıyor. Bu düşünce beni rahatsız ve huzursuz ediyor ve bitkileri sulamayı bitirip uzun evden çıkıyorum. Düşüncelerimi toparlamak ve nefes almak için yalnız kalmaya ihtiyacım var. Diğerleri gün boyu yanlarında olmaktan mutlular ama bu bana çok fazla geliyor ve temiz havaya ihtiyacım var. Bütün günümü ve gecemi açık havada gökyüzüne bakarak geçirebilirim ve bu yüzden her fırsatı değerlendiriyorum.

Bir daha ne zaman elinizden alınacağını asla bilemezsiniz.

Bu yüzden köyün içinde yürüyorum, bana merhaba diyen dost canlısı insanlara kibarca bir iki selam veriyorum ama Georgie'yle tanışmak ya da Kemli ve Sevvah'ın yanında duran Megan ya da Kira'yla selamlaşmak için yanlarına gitmiyorum. Başımı eğiyorum, saçlarım yüzümün önünde ve köyün dışına doğru ilerliyorum. Kasabanın kenarındaki kulübemin yanında durduğumda dokuma bir sepet alıyorum ve meşgulumuşum gibi görünmek için yanıma alıyorum. Ateş yakıtı için birkaç toprak gaga yuvası toplayabilir, biraz uzaklaşabilir ve zihinsel olarak yerleştiğimde geri dönebilirim.

Kısa bir mesafe ötede, kanyon birkaç yöne ayrılıyor ve toprak gagalıların yuvalarını yaptığı küçük koya doğru giden işaretli bir patika var. Burası kaçmak için en sevdiğim yerlerden biri, ama daha patikaya sapamadan başka birinin -bir sa-khui erkeğinin- ben köyden çıkarken bile köye doğru ilerlediğini görüyorum. Göz temasından kaçınarak başımı eğiyorum.

Cootie'm mırıldanmaya başlıyor ve bakmadan bile kim olduğunu biliyorum. Tüm vücudumun kızardığını hissediyorum, meme uçlarımın gerildiğini ve kadınsı bölgelerimin kayganlaşıp ısındığını hissediyorum. Tanrım. Neden şimdi, ben yalnızken ortaya çıkmak zorunda? I

Beni fark etmeyeceğini umarak patikadan toprak gagalara doğru aceleyle ilerliyorum. Meşguldür ya da yiyecek getiriyordur ve doğruca köye gider ve beni takip edeceğinden endişelenmeme gerek kalmaz.

Yine de bunun olmayacağını biliyorum. Ve ne düşüneceğimi bilemediğim için karnımda garip bir çarpıntı hissediyorum.

Bek kabile tarafından 'dışlandığından' bu yana geçen bir hafta içinde hala etrafta dolaşıyor. Köyün kenarlarında gizleniyor ve her zaman yakınlarda görünüyor. Sanki dışlandığını bilmiyor ya da umursamıyor gibi. Kimse onunla konuşmuyor, ama o sanki önemli bir şey değilmiş gibi işine devam ediyor. Sabahları köyün eteklerinde ateş yakıyor ve silahlarını orada keskinleştiriyor. Avlanıyor ve kabile için taze et getiriyor ve kimse bunun için ona teşekkür etmese de umursamıyor gibi görünüyor. Nerede uyuduğundan emin değilim, ama görünüşe göre her zaman yakınlarda.

Fark etmemeliyim ve umursamamalıyım, ama fark ediyorum. Sanırım bit yüzünden. Beni allak bullak etti. Geceleri huzursuz oluyorum ve rüya gördüğümde rahatsız edici ve erotik oluyorlar ve her zamankinden daha ağırlı ve muhtaç hissederek uyanıyorum.

Arkamda, karla kaplı kaldırım taşlarında ayak sesleri duyuyorum. Nefes alış verişim hızlanıyor ve karnımdaki çarpıntının yeniden şiddetlendiğini hissediyorum. Beni takip etmesini umursamamak istiyorum ama attığı her adımın farkındayım. Sepetimi daha sıkı kavriyorum ve hızlanıyorum. Köye geri dönmeli miyim? Birkaç saat kulübemde saklanayım mı? Kararsızlık bana işkence ediyor. Bunun basit bir karar olması gerektiğini biliyorum ama bit göğsümde uğuldarken bir türlü yapamıyorum.

"Ell-ee," diyor Bek, kısık ve boğuk sesiyle yanıma yaklaşırken. "Burada tek başına olmamalısın."

Oh, anlıyorum. Bugün ondan hoşlanmamamı kolaylaştırmaya mı çalışıyor? Bunu yapabilirim. Ona sinirli bir bakış fırlatıyorum ve adımlarımın aramıza mesafe koymasına dikkat ederek ondan dikkatlice uzaklaşıyorum.

Yine de bana ayak uyduruyor ve daha hızlı gidersem koşuyor olacağım ve bu çok saçma. Adımlarımı yavaşlatıyorum, sepetimi sıkıca tutuyorum ve bakışlarımı doğrudan önümdeki zeminde tutuyorum. Göz ucuyla bakarsam bacaklarını ve yere çarpan mızrağının ucunu görebiliyorum. Diğer elinde ölü, dikenli görünümlü bir hayvan tutuyor, şüphesiz kabile güveci için başka bir av. Keşke çekip gitse de beni rahat bıraksa.

Sanırım.

Çünkü kelimeler zihnimde dönüp dururken bile kendime yalan söylüyor olabileceğimi fark ediyorum. Bek'ten korkuyorum ama aynı zamanda kendimi ondan ve aramızdaki bağdan isteksizce büyülenmiş buluyorum. Sakohtsk avında beni ona karşı tuttuğu zamanı düşünüyorum. Çenemi sıkmasına ve kolumda bıraktığı çürüğe kızmam gerekirken, tek düşünebildiğim çenesini kirli saçlarının arasına sokup beni sakinleştirmek için fısıldaması. Biz yankılanırken yüzündeki gurur ve sevinç ifadesi, sanki -Şükürler olsun! -Pis dilsiz kızın kocası olmak.

Bazen tüm bu kirin altında beni gördüğünü düşünüyorum. Ondan saklanamayacağımı. Bu fikir hem korkutucu hem de heyecan verici.

"Keşke benimle konuşsan." Yanımda yürümeye devam ediyor, adımlarını benimkilere uyduruyor. Ben adımlarımı yavaşlattığımda onunkiler de yavaşlıyor. "Bana bir açıklama borçlu olduğunu düşündüğüm için değil," diye devam ediyor. "Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum. Her şeyin yolunda olduğunu. Diğerlerinin de

Sana nazik davranıyorum." Duraksıyor. "Ve... itiraf etmeliyim ki sesini duymak istiyorum."

Sözleri karşısında tüylerim diken diken oluyor, garip bir zevk. Yine de konuşmuyorum. Henüz konuşabilir miyim bilmiyorum.

"Benimle konuşacak kadar rahat olmadığını biliyorum. Rezonansımızın ne anlama geldiğinden endişeleniyorsun. Ama ben sabırlı bir avcıyım, Ell-ee'm. Bana gelmeni bekleyebilirim. Rezonans sikimi ağrıtabilir ama bunu görmezden gelebilirim. Benim seni istediğim kadar senin de beni istemeni istiyorum."

Bu asla olmayacak. Onun sözlerini duyduğuma dair tek imtiyazım olan küçük bir homurtu çıkarıyorum.

"Ne istersen düşünebilirsin," diyor Bek ve sesine zengin bir ton katan bir eğlence var. Bu hoşuma gitti. "Ama hâlâ korku hissettiğini biliyorum. Geceleri iyi uyuyamadığını biliyorum. Fazla yemek yemediğini biliyorum. Ama henüz birbirimize dokunmamış olsak bile sen benim eşimsin ve seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım. Yemekleri sevmiyorsan, sana yeni yiyecekler getireceğim. Geceleri üşüyorsan, sana kürk getireceğim. Eğer yalnız ya da üzgünsen, seni rahatlatmak isterim."

Güzel sözler. Ama ben kelimelere asla inanmam. Konuşması çok kolay ve hiçbir şey ifade etmiyorlar.

"Geceleri rüyamda seni görüyorum," diye mırıldanıyor ve benim yine karıncalanıyor. Ben de rüyamda onu görüyorum ve düşüncelerimin arasından süzülen rüyalarımın anlık görüntüleri bitimin daha da yüksek sesle mırıldanmasına neden oluyor. Onun mırıltısını da duyabiliyorum. "Seni ilk gördüğümde," diye devam ediyor, "tuhaf ama çok cesur olduğunu düşünmüştüm. Korktuğun belliydi ama hiç ağlamadın ve kaçmak için elinden geleni yaptın. Ve kendi kendime dedim ki, bu kız güçlü. Diğerleri gibi ağlayıp sızlanmıyor. Kaçmanın riskli olduğunu biliyor ama yine de kaçıyor. Cesur biri. Ve eğer bir eşim olacaksa, onun da

senin gibi güçlü olması gerektiğini düşündüm. Onun yerine,

Khui'm seni bana verdi." Sanki duygusallaşmış gibi boğazında bir şeyler düğümleniyor ve benim boğazımda da sempatik bir düğüm oluşuyor. "Bu zaman alacak olsa da, ihtiyacın olduğu kadarına sahip olduğunu bilmeni istiyorum. Senin için buradayım ve sana asla öfkeyle ya da tehditle dokunmayacağıma söz veriyorum. Seni asla zorlamayacağım. Bir araya geldiğimizde, bu senin de beni istediğin için olacak."

Daha fazla kelime. Tatlı sözler, ama yine de etrafımdaki hava kadar boş ve soğuk.

Yürürken aramızda uzun bir duraksama oluyor ve sonra Bek homurdanıyor. "En azından beni duyduğunu kabul etmeni isterdim."

Onu vurdum.

Bunu yaptıktan bir an sonra pişman oluyorum. Korkuma rağmen fevriyim ve bunun tekrar incinmeme neden olacağından endişeleniyorum. Hiç öğrenemeyecek misin, Elly? Tanrım. Omuzlarımı kaskatı tutuyorum, zihinsel olarak siniyorum, bana vurmasını bekliyorum.

Ama sadece şaşkın bir kahkaha duyuyorum. "Bu cevabı alacağım, Ell-ee. Teşekkür ederim."

Ve kirli saçlarımın altında kendi kendime gülümsüyorum.

Bek'in bundan sonra söyleyecek sözü kalmamış gibi görünüyor. Kirli gaga yuvalama alanına varıyoruz, tıpkı Dünya'daki kırlangıçlar gibi duvardan duvara güvercin yuvalarıyla dolu kayalıklardan oluşan bir bal peteği. Söyleyeceklerini söyledikten sonra gitmesini bekliyorum ama silahlarını belinden çıkarıp mızrağını ve avını yere bırakıyor ve sonra da sepetimi değerli boş yuvalarla doldurmama yardım ediyor. Onları toplamak yeterince kolay, ancak khui'm tüm zaman boyunca göğsümde uğuldası ve şarkı söylese bile, sessiz bir arkadaşına sahip olmak güzel.

Sepetim dolduğunda onu almaya çalışıyorum ama Bek boğazından öyle bir ses çıkarıyor ki korkudan geriye doğru sıçıyorum. İç geçiriyor ve sepeti bir kolunun altına alıyor, sanki tüy doluymuş gibi kolaylıkla. "Sana asla zarar vermem," diye homurdanıyor.

Daha fazla kelime. Sadece daha fazla kelime.

Sessizce köye geri dönüyoruz, sepeti kul bemin önüne bırakıyor ve sonra uzun, çok uzun bir süre duraklıyor. Botlarımın parmak uçlarına bakıyorum, beni izleyip izlemediğini, izliorsa ne düşündüğünü merak ediyorum. Ama sonunda dönüp gidiyor. Gidişini izlemek için başımlı kaldırıyorum ama geri dönmüyor. Sepeti alıp uzun eve götürmeye karar veriyorum.

Bunu yaparken, küçük Erevair'in uzun evin kapısında durup beni izlediğini fark ediyorum. Sanki bir sırrı varmış gibi bana gülümsüyor.

Belki de öyledir. Bek'ten uzak durmakla iyi bir i  yaptığımı sanmıyorum.

BEK

Eşimin ben yanında olmadan köye dönüşünü izliyorum ve hayal kırıklığı hissediyorum. Öfke. Keder. Özlem.

Bu 'dışlama' aptallıktan başka bir şey değil. Köyün etrafında istediğim kadar gizlenebilirim ve onların tek yaptığı beni orada görmemiş gibi davranmak. Getirdiğim yiyeceklerimi, ateşleri için yakıtımı alacaklar ama benimle konuşmayacaklar öyle mi? Bu  ocuk a bir saçmalık, onlar için bir oyun.

Bu arada, eşim başka biriyle yaşıyor ve onu sadece diğ rlerinden uzaklaştığında görmeliyim.

Sabır, kendime hatırlatıyorum. Ruhumu acıtsa bile bu Ell-ee için iyi bir şey. Köyden ayrıldığım ve insanların yerleşmeye başladığı günlerde Ell-ee'nin gözlerindeki avcı bakışının azaldığını gördüm. Yürürken omuzları biraz daha dik. Hala kirli ve çok zayıf olmasına rağmen genel olarak daha az korkuyor.

Belki yakında onun gülümsemesini göreceğim. Kahkahalarını ve tatlı sesini kendim duyacağım.

O zamana kadar beklemeliyim.

Avımı kız kardeşimin kulübesine götürüyorum, arkadaşı kapılarının yanında saklanıyor, kızı Esha da ona yardım ediyor. Beni görünce şaşırmış görünüyor, ben de elimi kaldırıyorum. "Ayağa kalkma. Burada kalmayacağım. Sadece kız kardeşimin ailesi için yiyecek getirdim."

Kaşrem kaşlarını çatar, sonra yakınlarda biri olup olmadığını görmek için etrafına bakar. "Teşekkür ederim kardeşim."

Kibar sözlerine homurdanarak karşılık veriyorum ve kulübeye giriyorum.

Kabilenin şifacısı olan Maylak'ın diğerlerinden biraz daha büyük bir kulübesi var ve ön tarafa yakın, ağrı ve sızılarından şikâyet ederek gelen misafirler için küçük, rahat bir alanı bulunuyor. Harrec şu anda orada, kürklerin üzerinde uzanmış, elini uzatmış ve yüzünü dikkatle saklamış. Kız kardeşimin parmakları Harrec'in avucuna bastırıyor ve gözleri bana şifasını kullandığını söyleyen bir şekilde hafifçe parlıyor. "Bu sefer ne yaptın Harrec?" Kız kardeşimin saç örgülerini okşayarak onu selamladıktan sonra kulübesinin arka tarafında yemek hazırladığı tezgâha doğru ilerlerken soruyorum.

"Balık oltası," diyor Harrec, sesi zayıf. Eline hiç bakmıyor; Harrec kendi kanını görünce hasta oluyor. "Kate'e balık tutmayı öğretmeye çalışıyordum."

Buna homurdanıyorum. Büyük avcı Kate'e ilgi duyduğunu açıkça belli etti, Kate onun tarafından hayal kırıklığına uğratılmış olsa bile. Onu geceleri ateşin yanında Kate'e yakın otururken gördüm. Başımı iki yana sallıyorum. "Kendi yaran yüzünden bayılmazsan onu daha çok etkileyeceksin."

"Seni dışlamadan önce git buradan," diye sesleniyor huysuzca ve kız kardeşim kıkırdıyor. Tüm kabile içinde, çiftleşmemiş avcılar ve kız kardeşim dışlanmaya aldırış etmiyor. Şefin isteklerine saygı duyuyorlar ve ben de onu zor durumda bırakmamak için ziyaretlerimi kısa tutuyorum ama her gün mutlaka uğruyorum.

Konuşacak birileri var ve bazen kendi düşüncelerim yeterli olmuyor.

Ancak şu anda düşüncelerim bir kişiye ve yalnızca bir kişiye odaklanmış durumda. "İşin bittiğinde seninle konuşmak istiyorum, kardeşim."

Maylak bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Burada işimiz bitti." Küçük bir tencereye uzanıyor ve ezilmiş otlardan oluşan bir lapayı adamın eline sürdükten sonra etrafına uzun bir deri şerit sarıyor. Bir sıvazlamayla onu serbest bırakıyor. "Bunu ertesi gün boyunca kapalı tutun, sonrasında iyi olacaktır."

Ayağa kalkarken titreyerek, "Teşekkürler şifacı," diyor.

"GyileGene kadar git, uzun evde ateşin yanında otur," der sert bir sesle. "Kate nerede olursa olsun."

Harrec sadece sırtır ve kapıdan dışarı sallanarak çıkar.

Kapak düştüğünde bana döndü ve başını hafifçe salladı. "Kendi kanını görmekten bu kadar nefret eden birinin daha az beceriksiz olacağını düşünürsün."

"Bu Harrec," diyorum omuz silkerek, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Mm. Bugün canını sıkan ne kardeşim?" Ellerini bir su kabında yıkıyor ve sonra ayağa kalkıyor. Maylak sakın gözlerle bana bakıyor, tavrı yatıştırıcı. Yanında olmak kolay, kız kardeşim.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bu benim eşim Ell-ee. İyi olmadığından endişeleniyorum."

"Çünkü o... küçük?"

"Çok zayıf. Yemek yemiyor diye endişeleniyorum. Ona bakmak için burada olmam gerektiğini hissediyorum ama yasak olduğu için uzun süre kalamıyorum." Bunun adaletsizliğini düşünmek bile yumruklarımı öfkeyle sıkmana neden oluyor. "Bir avcıyı eşinden ayrı tutmak doğru değil."

"Belki de değil, ama birçok kişi yaptığın şey yüzünden hâlâ üzgün." Şaşkınlıkla kız kardeşime bakıyorum.

"Onların tarafını mı tutuyorsun?"

"Ben kabilenin tarafını tutuyorum kardeşim." Maylak'ın gülümsemesi nazik. "İnsanlar bazı konularda çok hassastır ve yaptıkların onları çok üzdü. Özür dilediğinde, her şey affedilecek."

Homurdanıyorum. "Özür dileyecek bir şey yok. Halkımıza dostlar getirilmesini istedim ve getirildiler. Olsa olsa bana teşekkür etmeleri gerekir."

"İnsanlar bunu böyle görmüyor. Onlar da en az sizin kadar kabilemizin bir parçası."

Bu beyhude bir tartışma. "Sadece Ell-ee hakkında bilgi almak istiyorum. O iyi mi? Onu tedavi ettiniz mi?"

Maylak hafifçe omuz silkiyor. "Ona dokunmama izin vermez. Kimsenin ona dokunmasına izin vermez. Belki zamanla bize güvenir ama şimdilik khui'sinin ona baktığını varsaymak zorundayım. Gerçi diğer insanlar oldukça sağlıklı."

Diğer insanlar umurumda değil. Sadece bir tanesi düşüncelerimi tüketiyor. "Bu konuda bir şey yapamaz mısın?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Seni görmeye gelmesi için onu zorla."

"Senin yaptığın gibi ben de onu yere sereyim mi?"

Kız kardeşimin alaylarına hiç tahammülüm yok. Ona homurdanıyorum ve hafif kahkahalarını duymazdan gelerek kulübesinden dışarı çıkıyorum. Haklı olması hoşuma gitmiyor ama kimsenin eşim için endişelenmiyor gibi görünmesi de hoşuma gitmiyor. Ell-ee'nin ne kadar kırılgan olduğunu kimse görmüyor mu? Ruhunda ateş ve güç var ama bedeni bunun farkında değil gibi görünüyor.

Köye daha yakın durmam gerekecek, farkındayım. Geçide en yakın vadiyi avlayın ve her zaman yakınlarda kalın. Belki de kendisi için hazırlanan yemeği sevmediği için yemiyordur. Yeni insanların kendileri için avlanamadıklarını biliyorum, bu yüzden Stay-see ve diğerleri onları sevdikleri pişmiş etle besliyor. Belki de benim Ell-ee'm çiğ ve kan dolu et seviyordur.

Köyün dış mahallelerine doğru ilerlerken bunu düşünüyorum, düşüncelerim eşimi nasıl besleyeceğim ve memnun edeceğimle dolu. Ell-ee'yi ve onun iri gözlerini düşünmeye o kadar dalmışım ki, elinde küçük mızrağıyla bana doğru koşan Erevair'e neredeyse basıyorum. "Bek! İşte buradasın!" Beni gördüğüne çok sevinmiş görünüyor.

Kendime engel olamıyorum; onu kucağıma alıyorum ve sırtarak kollarımın arasında sallıyorum. Bunu her zaman kendi yavrum olarak düşünmüşümdür. Belki yakında bir gün oğlumla ya da kızımınla oynayabilecek. Bu düşünce boğazımda bir düğüm oluşmasına neden oluyor. "Annen nerede, Erevair?"

"Uzun evde. Onunla saklambaç oynuyorum."

Oğlunun bu kadar uzaklara gittiğini fark ettiğinde Claire'in yüzündeki dehşeti hayal edebiliyorum. "Yapmalısın

Annene daha yakın saklan. Seni burada tek başına görmekten hoşlanmayacaktır." Yuvarlak karnını dürtüyorum. "Ya da benimle konuşmandan. Dışlandım, biliyorsun."

Abartılı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Bu çok aptalca. Burada olduğun halde nasıl yokmuşsun gibi davranabilirim?"

Bir kitten akıllıca sözler. Onu yere bıraktım ve uzun evi işaret ettim. "Git. Başını belaya sokmak istemezsin."

Erevair'in küçük yüzü buruşuyor. "Beni yakında ava götüreceğini söylemiştin, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum," diyorum ona ve saçlarını okşuyorum. Küçük boynuzları hâlâ yumrudan öteye gitmiyor ve insan mirası yüzünden hep küçük mü kalacaklarını merak ediyorum. "Ama çok şey oldu ve ben henüz sözümü tutamıyorum."

"Ne kadar beklemem gerekiyor?"

"Uzun zaman alabilir," diye itiraf ediyorum ona. Vektal'in - ve insanların- yaptıklarını affetmesi ne kadar sürer bilmiyorum, özellikle de ben onlar için üzgün değilken. Hissetmediğim bir şey için rol yapamam.

"Ne kadar uzun bir süre?"

Uzun evin kemerinde Ell-ee'nin bir anlık görüntüsünü görüyorum ve khui'm mırıldanmaya başlıyor. İçimden sıcak bir ihtiyaç akıyor. "Gitmeliyim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Yaşadığım avcı mağarasına geri döneceğim," diyorum ona dalgınca, ama o kadar uzağa gideceğimden şüpheliyim. Sanırım daha yakın bir yerde kamp kuracağım, böylece Ell-ee'ye yakın olabilirim. Belki kir gagası yuvalarının yanında... ama bütün gece ciyaklıyorlar ve berbat kokuyorlar. Belki de olmaz.

"Eğer mağarana gelirim, beni ava götürebilir misin?"

"Elbette," diyorum ona, aklım başka şeylerde. Saçlarını tekrar okşuyorum. "Ama annenin buna izin vermesi uzun zaman alacak." Onu nazikçe uzun eve doğru itiyorum. "Git ona sürpriz yap. Onu ilk sen bularak ne kadar zeki olduğunu göster."

Bana sırtıyor ve oyunundaki değişiklikten memnun bir şekilde uzun eve doğru geri koşuyor. Ell-ee kapı aralığında durup bana bakarken, kalbimdeki ve kasıklarımındaki ağrıyı görmezden gelerek göğsümü ovuyorum. Hiçbir şey söylemiyor ve beni gördüğüne dair hiçbir işaret yapmıyor.

Ama sanırım öyle. Khui'm biraz daha yüksek sesle şarkı söylüyor ve kendime bizi sonsuza dek ayrı tutamayacaklarını hatırlatıyorum.

Sabır.

ELLY

TAteşte kaynayan güveç inanılmaz kokuyor. Bir lokma bile yemeyeceğimi bildiğim halde kendimi oradan uzaklaştıramıyorum.

Isırık. Stacy bunu benim ve Gail'in kulübesinin soğuk hava deposunda dondurmak için yapıyor ve bu da başka kimsenin bir lokma almayacağı anlamına geliyor. Bu da güvenli olmadığı anlamına geliyor. Çok açım ama kendimi bir kase istemeye zorlayamıyorum. Keşke daha cesur olsaydım, belki o zaman midem kendini içten içe kemiriyormuş gibi hissetmezdi.

Stacy ve Claire ateşin yanında oturmuş, küçük çocuklarını emzirirken bir yandan da konuşuyorlar. Nora ve Vadren adında bir ihtiyar yakınlarda oturmuş, birkaç büyük çocuğun yardımıyla ağ yapıyorlar. Gail ortalıkta yok - Vaza kucığında bir yığın bitkiyle geldi ve "Zehir Yok" ve öpüşmekle ilgili bir şeyler söyledi, ben de kulübeyi hızla terk ettim. Sanırım Gail Vaza'nın ona gösterdiği ilgiden hoşlanıyor ve Vaza da ona iyi davranıyor. Gail'in yankılanmamasını umursuyor gibi görünmüyor.

Gail'i kıskanıyorum. O mutlu ve yankılanma konusunda endişelenmesine gerek yok. Kendi göğsümü ovuyorum, bitim tarafından ihanete uğramış hissediyorum. Birini bu kadar çabuk seçmek zorunda mıydı? Bana zaman veremez

miydi? Başka hiç kimse

Sadece ben. Diğerleri flört etmekte ve gönüllerince dolaşmakta özgürler.

Bek'i düşündükçe midem düğümleniyor. Onu düşündüğüm an tahrik oluyorum. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum ve her geçen gün daha da kötüleşiyor gibi geliyor. Köydeyken beni uzaktan izliyor, ama bu beni tuhaf hissettirmek yerine, görüldüğümü hissettiriyor.

Başka kimse beni fark etmiyor, pek değil. Gail beni dahil etmeye çalışıyor ama konuşmayan birini dahil etmek zor. Ben sadece kenarda duran kirli bir gölge gibiyim. Şu anda bile uzun evin ana bölümünde, ateşin yanıdayım ve burada başka kadınlar da var ama ben kendimi dahil edilmiş hissetmiyorum. Tek yapmam gerekenin bir iki kelime etmek olduğunu biliyorum ama o kelimeleri boğazımdan çıkaramıyorum. Ben de arkadaşlarım olsun istiyorum. Sadece... kendimi onlara bir şey söylemeye zorlayamıyorum. Bu yüzden gizleniyorum ve bana gülümsediklerinde gülümsüyorum, hepsi bu.

Ama Bek beni görüyor. Bana unutulduğumu hissettirmiyor. Üzerimde bir spot ışığı varmış gibi hissettiriyor... ve bazen bundan nefret ettiğimi düşünüyorum.

Bazen yapmıyorum.

Hâlâ burada güvende hissetmekle savaşıyorum. Diğerleri bana uzaylıların geri gelmeyeceğine, köle olmadığımıza dair güvence verse de kendimi kaybolmuş hissediyorum. Yalnız hissediyorum. Bek'in yanımda olması garip bir şekilde yardımcı oluyor. Sanki arkamı kolluyor gibi. Gail iyi biri ve arkadaşız - ne kadar arkadaşım varsa o kadar - ama beni köle tacirlerinden koruyamaz.

Bek yapabilir.

Bunca şeyden sonra bile onu çekici bulmamdan nefret ediyorum. Bunun büyük bir kısmının bitin üzerimdeki etkisinden kaynaklandığına eminim. Bebek yapmamızı istiyor, bu yüzden sürekli bebek yapmayı düşünmemi sağlamak için elinden geleni yapacak. Ve oğlum,

düşünüyorum

çok seks hakkında. Ama bence bundan daha fazlası var. Bek'in beni yakalamaya çalışmadan yanımda yürümesi. Pisliğim hakkında hiçbir şey söylemedi ya da beni seks yapmaya zorlamaya çalışmadı. Sanki orada olduğunu fark etmemi bekliyor. Bitim çoktan karar vermiş olsa bile, bu benim kararım.

Bu da onu benim gözümde bir iki kademe yükseltiyor.

"Bek'i görmek istiyorum anne," diyor küçük bir ses ve düşüncelerimden sıyrılıyorum. Erevair'in küçük mızrağını tuttuğunu ve annesinin tuniğinin eteklerini çekiştirdiğini görüyorum. "Yapabileceğimi söylemiştin."

"Şimdi olmaz bebeğim," diyor Claire ona, Relvi'yi diğer göğsüne geçirip tuniğini düzelterek. "Annen meşgul. Git Anna ve Elsa ile oyna." Claire'in onu dinlemediği belli, çünkü dikkati alçak sesle bir şeyler fısıldayan Stacy'ye odaklanmış durumda. Belki de bir sır.

"Anne," diyor Erevair tekrar. "Bek onu mağarasında görebileceğimi söyledi. Gidebilir miyim?"

Claire oğluna bakar ve dağınık saçlarını düzeltir. "Erevair, tatlım, git Anna ve Elsa ile oyna dedim, tamam mı?"

"Gidebilir miyim?" diye tekrar sorar.

Claire'in göğsündeki bebek ağlamaya başlar ve dikkati ona çekilir. Erevair tuniğini çekiştirmeye devam ederken bile kızının üzerine titrer.

"Anne," diyor yine, sesinde bir sızlanma.

Bebek hıçkırmaya ve ağlamaya devam ederken Claire ona dalgınca, "Evet, evet, gidebilirsin," der. "Sadece git oyna."

Erevair'in yüzünde bir sevinç ifadesi beliriyor ve koşarak uzun evden çıkıyor. Merakla gidişini izliyorum. Bek'i görmeye hevesli görünüyordu - bu Bek'in çocukları sevdiği anlamına mı geliyor? Neden

Bu düşünce içimi ısıtıyor mu? Kendi çocuğum olduğunu hayal bile edemiyorum, ama Bek gibi büyük ve güçlü -ve acımasızlık yapabilen- birinin küçük çocuklara karşı nazik ve sabırlı olması düşüncesi hoşuma gidiyor.

Belki o da bana karşı nazik ve sabırlı olurdu.

Bu düşünceyi aklımdan geçirdiğim için bile tiksinierek ayağa kalkıyor ve kulübeme doğru ilerliyorum. Belki Gail ve Vaza'nın öpüşmeyi bitirip bitirmediğine bakarım ve gidip biraz kestirebilirim.

"EREVAIR?" Claire'in telaşlı sesi beni huzursuz uykumdan uyandırıyor.

Kürklerimin içinde doğrulup gözlerimi ovuşturarak etrafıma bakıyorum. Gail'le paylaştığım kulübede yalnızım. Ateş sönmüş ve burası karanlık ama gece olduğu anlamına gelecek kadar değil.

"Erevair? Neredesin bebeğim? Dışarı çık. Annen oynamaktan yoruldu." Claire'in sesi o kadar yüksek ki kulaklarımı acıtıyor. Kulübenin hemen dışında duruyor olmalı.

Botlarımı giyip kürkümü vücuduma geçirdikten sonra dışarı çıkıyorum. Her yerde insanlar var, bu da beni biraz geri çekiyor ve herkes bir şeyler aramak için köyü tarıyor gibi görünüyor. Claire kapımın yanında duruyor, ellerini ağzına götürmüş, yüzü solgun ve sıkışık.

"Erevair?" diye tekrar seslendi ve sonra beni fark etti. "Oh. Elly. Erevair'i görmedin, değil mi?" Alt dudağı titriyor. "Sanırım yine saklambaç oynuyor ama onu bulamıyorum."

Onun arkasında Georgie, Stacy ve Marlene diğer kulübelerin içini kontrol ediyor, ben de Gail ve Vaza'nın sepetlerin kapaklarını açtığını görüyorum. Herkes Erevair'i arıyor.

Claire'e başımı sallıyorum, keşke ona daha iyi haberlerim olsaydı.

Yavaşça başını sallıyor ve yüksek sesle kokluyor. "Eğer onu görürseniz, lütfen onu aradığımı söyleyin." Biraz daha uzaklaşıyor ve sonra ellerini tekrar ağzına götürüyor. "EREVAIR!"

Küçük çocuğun az önceki konuşmasını içim bulanarak hatırlıyorum. Bek'i bulmak istiyordu. Acaba Claire bunun farkında mıydı? Dikkati dağılmıştı. Köyün etrafına bakıyorum, ben dışarıdayken her zaman kısa bir mesafede pusuya yatmış gibi görünen tanıdık büyük mavi formu arıyorum, ama Bek hiçbir yerde görünmüyor.

Avlanıyor olmalı.

Erevair'in onu ziyaret etmekle ilgili ne söylediğini hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. Mağarayla ilgili bir şey mi? Claire'e söylemeliyim. Aceleyle ilerleyip dikkatini çekmeye çalışıyorum. Bana dönüyor, yüz hatlarına endişe ve stres damgasını vurmuş. "Ne oldu?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum... ama hiçbir şey çıkmıyor. Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Aman Tanrım. Yapamıyorum. İstiyorum ama yapamıyorum. Sanki beynim tamamen bloke olmuş gibi. Gıcırtıdan başka bir şey çıkmıyor.

Claire dudağını ısırır. "Ne oldu Elly?" Etrafına bakınıyor, gergin ve sabırsız; çocuğunu bulmaktan başka bir şey istemediğini biliyorum.

Ve ben burada oturuyorum, sessiz ve yararsız. Başımı sallıyorum.

"Üzgünüm ama Erevair'i bulmam gerekiyor," diyor bana, çoktan aceleyle yanımdan geçip gitmiş.

Suçluluk duygusuyla doluyum. Neyim var benim? Neden bir çocuğu kurtarmak için yüksek sesle konuşamıyorum? Kendimi hayal edilebilecek en kötü insan gibi hissediyorum. Belki de çok uzun zaman geçtiği için nasıl konuşulacağını unuttum.

Yine de yardım etmek için bir şeyler yapmalıyım. Erevair'in söylediklerini hatırlamaya çalışarak düşünceli bir şekilde uzaklaşıyorum. Her şey Bek ve onunla vakit geçirmek istemesiyle ilgiliydi. Bir mağaradan bahsediliyordu. Buralarda nerede bir mağara var o zaman?

Kendimi kanyonun en ucundaki makaraya doğru yürürken buluyorum. Kendimi yukarı çekip orada iz olup olmadığına bakacağım. Eğer varsa, diğerlerinin yanına gidip imza atmaya çalışacağım - dille ya da başka bir şeyle. Kelimeleri çıkaramazsam, çubuk figürler çizerim. Yardım etmek için bir şeyler yapacağım. Ama önce işleri daha da kötüleştirmedimden emin olmalıyım.

Bu yüzden makaraya doğru yürüyorum, adımlarım hızlı. Her zamankinden daha yorgun olmalıyım, çünkü bu kısa yürüyüş bile -on dakikadan fazla değil- tüm enerjimi tüketmiş gibi görünüyor. İnanılmaz derecede güçsüzüm, ayaklarım kum torbası gibi hissediyor. Durup boynumu ovuyorum, nefesimi tutuyorum ve midem çalkalanıyor. Belki de bir şeyler yemeliydim.

Belki de Claire'e bir şeyler söylemeliydin, diye hatırlatıyor beynim bana.

Ben zaten buradayım. Makara sadece kısa bir mesafe ileride, ayak izleri olup olmadığına bakacağım ve sonra köye geri döneceğim. Kararlı bir şekilde yorgunluğumu görmezden geliyorum ve yavaşça makaraya doğru ilerliyorum. Son bir iki saat içinde buraya birinin gelip gelmediğini söylemek zor, bu da yukarı çıkmam gerektiği anlamına geliyor. Makaranın üzerinde durup ipi tutuyorum

ve kendimi yukarı doğru çekmeye başlıyorum.

Yorgun olmama rağmen, makaranın kullanımı kolay ve çok az kas çalışması gerektiriyor, bu yüzden kısa sürede tepedeyim. İnip ipi bırakıyorum ve ip aşağıya, yere doğru kayıyor. Hay aksi. Onu sabitlemeliydim ve şimdi tekrar yukarı çekmem gerekecek. Yine de beynim biraz bulanık. Bunu sonra düşüneceğim.

Karın içine doğru birkaç adım atıyorum. Buradaki manzara aşağıdakinden tamamen farklı görünüyor. Geçit en kötü hava koşullarından korunuyor ama burada kar kalın. Üzerinde güneş ışığı parıldıyor ve yuvarlanan beyaz tepeler uzaktaki ağaçlara ve daha da uzaktaki mor dağlara yol açıyor. Gökyüzü parlak mavi ve birkaç kabarık beyaz bulut, aksi halde açık olan gökyüzünü noktılıyor. Çok güzel. Çok açık. Bayıldım.

Şu anda, sırf her gün dışarı çıkıp bunun tadını çıkarabilmek için avlanmaya başlamak istiyorum.

Yine de buradaki kar kalın ve makara istasyonunda, birçok ayak tarafından yoğun bir şekilde çalkalanmış. Hangilerinin yeni olduğunu söylemek imkansız, bu yüzden büyük ayak izleri yerine küçük ayak izlerine bakıyorum. Benimkinden daha küçük ayak izleri tepelere doğru ilerliyor. Yorgun ve başım dönmüş bir halde izleri takip ediyorum.

İzleri takip etmemem gerektiğini anlamam birkaç dakika sürdü. Köye geri dönüp ayak izleri gördüğümü onlara bildirmeliydim. Ama buraya kadar geldim. Ya bir sonraki tepenin üzerindeyse? Onu alıp eve getirebilir ve herkesin endişesini giderebilirim. Şimdi geri dönmek aptalca ve yorucu görünüyor. Çok yoruldum.

Ben de yürüdüm. Sanırım boyumdan büyük işlere kalkıştım. Çok basit bir şey gibi görünüyordu -makaraya git, ayak izlerini bul, geri dön- ama her şeyi berbat ediyor gibiyim. Çünkü düzgün düşünemiyorum. Görüş alanımın kenarlarında yıldızlar var,

ve önümdeki karda ayak seslerinden başka bir şey göremeyene kadar odağım tünelleşiyor.

Sersemlemiş halimle, küçük ayak izlerinin yanında ikinci bir ayak izi kümesinin belirlediğini fark ediyorum. Hah.

"Ell-ee?"

Başımı kaldırıyorum, başımı kaldırma eylemi dünyanın çılgınca eğilmesine neden oluyor. Gerçekten ama gerçekten bir şeyler yemeliydim. Gerçekten köyde kalmalıydim. Bakışlarım yavaşça odaklanıyor ve iki bulanık figür tek bir yumruya dönüşüyor.

Bu Bek ve Erevair onun kollarında.

"Güvendeyim," diye mırıldanıyorum. Görüş alanıma giren siyah tünel giderek kalınlaşıyor ve öne doğru devrildiğimi hissediyorum. Aklıma gelen son bilinçli düşünce, konuşmayı unutmamışım gibi görüldüğü oluyor.

BEK

Sakin bir sabahta patikalarda görmeyi beklediğim onca şey arasında küçük Erevair onlardan biri değil. Arkamda küçük, tiz bir ses duyduğumda, tuzaklarımdan birinin yanına eğilmiş, dikkatlice sıfırlıyordum. "Bek!"

Claire'in oğlunun kalın karda olabildiğince hızlı bir şekilde bana doğru koştuğunu görünce şaşkınlıkla arkamı döndüm. Elinde ona yaptığım küçük mızrak var, kürk pelerini arkasında dalgalanıyor, yüzünde kocaman bir sırıtma.

Ve onu gördüğüm anda korkudan midem bulandı. Daha birkaç ay önce bu bölgede metlak izleri görmemiş miydim? Ve bir kar kedisinin ziyafet çekmesi için doğru boyutta değil mi? Bir gök pençesi? Küçük bir yavruyu avlayabilecek çok sayıda yırtıcı hayvan var.

Derin kar, buzla kaplı yarıklar ve akıllı bir avcının araması gerektiğini bildiği bir dizi başka unsur. "Erevair. Ne yapıyorsun?" Ona doğru koştum ve onu kollarımın arasına alıp kendime yakın tuttum. Kalbim göğsümde ağır ağır çarpıyor. Şans bu gün onu izliyor.

"Seni görmeye geldim," diyor Erevair mutlu bir şekilde, kollarını boynuma dolayarak. "Artık avlanabiliriz."

"Annen nerede? Baban?" Sarılmasına karşılık veriyorum ve gözlerinin içine bakıyorum, her ne kadar onu sarsmak istesem de. "Onlar seninle mi?"

"Yalnız geldim," diyor bana gururla, korkularımı doğrulayarak. "Annem gelebileceğimi söyledi."

"Bundan çok şüpheliyim," diyorum sırtını sıvazlayarak. Kalbim hâlâ çarpıyor ve Claire'in ne kadar endişeli olduğunu tahmin edebiliyorum. "Burada olduğunu biliyor mu?" Sessizliği bana her şeyi anlatıyor. "Anlıyorum. Köye geri dönelim. Bugün benimle avlanamazsın."

"Ama neden olmasın?" diye sızlanıyor, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Seninle avlanmak istiyorum."

"Başka zaman," diyorum ve ona bir kez daha sarılmaktan kendimi alamıyorum. O güvende; Claire çok minnettar olacak. "Şimdilik seni annene geri götürmeliyiz. Gittiğin için endişelenecektir."

İtiraz ediyor ve surat asıyor ama dönerken birkaç tuzağı kontrol edeceğimize söz verdiğimde şikâyet etmeyi bırakıyor. Korku ve rahatlamayla onu göğsüme çok yakın tutmamaya çalışarak vadide adımlarımı hızlandırıyorum. Erevair'i nasıl meşgul edebileceğimizi Ereven'le konuşmam gerekecek. Belki de kendisine sadece küçük bir kitin yapabileceği bir görev verilmesine ihtiyacı vardır. Gençliğimi hatırlıyorum da, görevim her gün babamın silahlarını yerleştirmek ve onunla birlikte kontrol etmektir. I

Ereven'in de Erevair'e benzer bir şey yaptığını biliyorum, ama belki de yavrunun onu meşgul edecek daha fazlasına ihtiyacı vardır. Tuzaklarımdan birinin yanından geçiyoruz ve tuzağa yakalanmış taze bir yorgan canavarı var ve Erevair annesi için eve taze et getirmenin heyecanıyla kendinden geçiyor. Tuzağı çabucak yeniden kuruyorum, yavruyu tekrar kucağıma alıyorum ve kanyona doğru aceleyle geri dönmeye devam ediyorum.

Bunu yaparken, ileride kürklü bir figür görüyorum. İlk başta bunun avcılardan biri olduğunu düşünüyorum ama yaklaştıkça formunun çok küçük, hareketlerinin çok dengesiz olduğunu fark ediyorum. Claire yalnız mı o zaman? Bu ne aptallık böyle? Kaşlarımı çatıyorum ve karda koşarak ona ulaşmaya çalışırken Erevair'e biraz daha sıkı sarılıyorum.

Ancak khui'm şarkı söylemeye başladığında önümde sendeleyerek yürüyenin kim olduğunu fark ediyorum. "Ell-ee?"

Başını kaldırıyor ve yüzü kar kadar solgun, gözleri parlak mavi ve yüzünde kocaman. "Güvendeyim," diyor ve sonra yere yığılıyor.

Boğuk bir korku çığlığı atıp yanına koşuyorum, Erevair'i dikkatlice karın üzerine bırakıyorum ve sonra eşimi göğsüme bastırıyorum. Kirli saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum, parmaklarımı yanağında gezdirirken nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Nefes alıyor. Rahatlayarak nefes veriyorum, göğsümdeki ezici korku biraz hafifliyor.

"Elly iyi mi?" Erevair kısık bir sesle soruyor. "Hasta görünüyor."

Hasta görünüyor ve ne kadar hafif olduğu için kalbim acıyor. "Bilmiyorum."

"Annem yeterince yemediğini söylüyor."

Bunu ben de fark ettim. "Ona yemek yedireceğim," diye söz

verdim.

Yeni tuzağa düşürdüğü yorgan canavarını uzatıyor. "Bunu yemesini ister misin? Paylaşabilirim."

Bu küçük yavruya karşı içimde bir sevgi dalgası hissediyorum. "Sen cömert bir avcısın," diyorum ona ciddiyetle. "Ama önce Ell-ee'yi uyandıralım." Karda yanıma çömeliyor ve eşimin yüzünü izleyerek bekliyoruz. Huzur içinde uyuyor gibi görünüyor, nefes alış veriş düzenli. Yeterince yemediği için mi baygınlık geçiriyor? Elbette khui'm hastaysa çiftleşemeyeceğini bilirdi ve göğsümde her zamanki gibi acil bir şekilde mırıldanıyor. Endişeyle onu göğsüme bastırıyorum.

İnliyor ve kıpırdanıyor ve ben onu kendime doğru sıkma dürtüsüne direniyorum. Onu asla bırakmak istemiyorum. Bir süre sonra gözlerini açıyor ve bana bakıyor, khuilerimiz mükemmel bir zamanda mırıldanıyor. Ve ona aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Güvendeyim," diye fısıldadım. "Benimle güvendesin."

Ell-ee küçük bir iç geçiriyor ve beni şaşırtarak tekrar bana yerleşiyor, yüzünü yeleğime yaslıyor. Elleri giysimin deri kısmına dolanıyor ve bana tutunuyor. Bana bu kadar güvenmesinden dolayı içimde bir zevk dalgası oluştuğunu hissediyorum ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağıma yemin ediyorum. Eşimin kollarımda korunduğundan emin olarak ayağa kalkıyorum ve Erevair'e bakıyorum. "Köye yürüyerek dönebilecek kadar büyük bir avcı mısın?"

Gururla başını sallıyor. "Sen Elly'yi taşıdığına göre ben de avımı taşıyabilir miyim?"

"Elbette." Küçük omuzlarını dikleştirip önümde yürümeye başladığında içimde bir gurur dalgası hissediyorum. Bugün garip bir gün. Önce Erevair, sonra Ell-ee. İkisi de güvende olduğu için rahatlardım ve küçük bir parçam gizliden gizliye sevindi, çünkü artık eşimi yakınımnda tutabileceğim.

Yürürken ona bakıyorum, kendimi korumacı hissediyorum, gözleri kapalı, nefes alıp veriyor. Acaba öyle mi?

Uyuyormuş gibi yapıyor ama bunun önemli olmadığına karar veriyorum. Ona dokunmama izin verecek kadar bana güveniyorsa, bu şimdilik yeterli. Kendi zamanında bana daha fazlasını verecektir.

Normal av yürüyüşlerime kıyasla kısa bir yürüyüş - sadece vadi boyunca - ama Erevair kısa bir süre sonra yorulmaya başladı. Adımları yavaşlarken onu izliyorum, hem çocuğu hem de eşimi nasıl taşıyacağımı merak ediyorum çünkü ikisini de geride bırakmayı reddediyorum. İçimi rahatlatan bir şekilde, ileride bir figür görüyorum ve omuz hizasındaki yelesinden bunun Erevair'in babası olduğunu anlıyorum. Ereven'e selam vererek dostumu korkutmak istemediğimden, onun yerine elimi kaldırıyorum. "İşte baban, Erevair."

Diğer avcı bir çığlık attı ve Ell-ee kollarımda sarsıldı, gözleri korkuyla açıldı, vücudu gerildi.

"Şşş. Her şey yolunda," diye mırıldanıyorum ama onu nazıkçe yere bırakıyorum. Onu bırakmak bana acı veriyor çünkü onu yakınımda tutmak istiyorum ve beni bir kalkan gibi kullanarak arkama geçtiğinde bir gurur dalgası hissediyorum. Onu korumamı istiyor. Bu hoşuma gidiyor. O benim ve bu khui'min şarkısını daha da güçlü kılıyor.

Ereven dizlerinin üzerine çöker ve küçük oğlunu kollarının arasına alır. Erevair'i sıkıca kucaklarken yüzüne saf bir sevinç ve rahatlama ifadesi kazınmıştır. "Oğlum, oğlum, nerelerdeydin? Annen bütün öğleden sonra ağlayıp durdu."

Erevair'in küçük yüzü buruşur. "Başım belada mı baba? Ben sadece Bek'le ava gitmek istemiştım." Karda sürüklenen ve yolculuğundan dolayı daha kötü görünen donmuş yorgan canavarını kaldırıyor.

"Sorun değil," diyor Ereven, oğlunun saçlarını okşayarak. "Ama eve gitmeli ve anneni bu kadar korkuttuğun için ondan özür dilemelisin." Bana bakıyor ve yüzü sanki bir gecede yaşlanmış gibi görünüyor. "Onu buldun mu?"

Başımı salladım. "Sanırım Claire meşgulken kaçtı. Tuzaklarımı kontrol ederken ona rastladım."

"Sadece avlanmak istedim," diyor Erevair yine, sadece bir çocuğun sahip olabileceği masumiyetle.

Ereven onu kollarının arasına alarak, "Çok yakında benimle ava çıkabilirsin," diye söz veriyor. "Ama şimdilik seni eve götürmeliyiz." Oğlunu kendine yaklaştırıyor ve alnına sert bir öpücük konduruyor. "Endişeden yelelerimi ağarttın."

Erevair kıkırdıyor. "Hâlâ karanlık ve dağınık baba."

"Yarına kadar bekle." Bana doğru sırtıyor, rahatlamış, omuzları biraz daha dik. "Arkandaki Ell-ee mi? Claire, Ell-ee'nin ona bir şey söylemeye çalıştığını ama konuşmadığını söyledi. Claire, Ell-ee'yi tekrar aradığında gitmiş olduğunu söyledi."

Ell-ee'ye bakıyorum ama gözlerini kaçırıyor, görünüşe göre kendi adına cevap vermekle ilgilenmiyor. Ereven'in sözlerini düşünüyorum - Claire'le konuşmadı ama benimle konuştu. Gururum kabarıyor ve göğsümün kabardığını hissedebiliyorum. "Ell-ee Erevair'in nereye gittiğini tahmin etti ve peşinden geldi."

"O halde tüm endişelerimiz çözüldü. Kayıp iki kişi de bulundu." Ereven'in sırtışı yorgun ve oğlunun yelesine babacan bir öpücük daha konduruyor. "Bugünkü yardımını Vektal'a anlatacağım."

"Bah." Sanki onun ne düşündüğü umurumdaymış gibi. Lider olmak onu ekşi yaptı.

"Yapacağım," diye devam ediyor Ereven. "Bu kaçınma aptallığına herkes katılmıyor."

Ereven'i benim tarafımı tutmaya bu kadar hevesli kılan şeyin minnettarlık olduğunu düşünüyorum. Omuz silkiyorum ve bu davranışından memnun olmamış gibi davranıyorum.

sadakat. "Vektal kabile için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapar. Kuralları çiğnediğimi düşünüyor, bu yüzden harekete geçmeli yoksa bir lidere sahip olmanın anlamı kalmaz." Hah. Belki de ilk kez bu şekilde düşündüm... ve birden şefime karşı daha az kızgınlık hissettim. Tabii ki katı davranıyor. Önce Raahosh Leezh'i çaldı, sonra Harrec Lillah'ı. Muhtemelen benim de onlar kadar aptalca davrandığımı düşünüyordur.

Yine de eylemlerim kasıtlıydı. Sonuçlarını umursamadım ve şimdi mutlu bir şekilde katlanıyorum, çünkü bir eşim var.

Ya da en azından Ell-ee sonunda beni kabul etmeye geldiğinde kabul edeceğim.

Yine de Trakan'ın onu ve diğerlerini çalmasını sağladığım için özür dilemeyeceğim. Bu yüzden Ereven'e omuz silkiyorum. "Benim adıma Vektal'e bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Öyle olsun, dostum." Etrafıma bakıyor, Ell'e bakıyor-ee. "Seni köye geri götüreyim mi?"

Şu anda bile arkamda duran ve duruşu ürkek olan eşime dönüp bakıyorum. Önce bana sonra Ereven'e bakıyor. Bir anlık tereddütten sonra elini benimkinin içine sokuyor.

Daha önce neşe dolu olduğumu mu sanıyordum? Onun küçük, yumuşak parmaklarının tenime sürtünmesiyle kıyaslanabilecek hiçbir şey yok. Aletim hemen tepki veriyor ve zevk iniltilimi ısırarak geri çekiyorum. Bu gece sikimi okşayacağım, sadece onun elinin benimkinde olması bile yeterli. Beni büyük bir güçle boşaltmak için fazlasıyla yeterli olacak.

Şu anda bunu düşünemem, yoksa peştemalimi yırtıp başlayacağım.

"Yani kalmayı mı seçiyorsun?" Ereven soruyor. "Korktuğun bensem sana zarar vermek istemem."

"Güvendeyim," diye fısıldıyor, o kadar alçak sesle ki sadece ben duyabiliyorum. Ve bana daha da yaklaşıyor.

Başımı salladım. Ne istediğini biliyorum. "Seni yanımda güvende tutacağım. Korkmana gerek yok." Ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmuyorum, ürkek dostumun ne kadarını kaldırabileceğine karar vermesine izin veriyorum. Tek istediği elinin tutulmasıysa, bana fısıldadığı her kelimeyle onu göğsümde ezmek istesem bile bunu ona vereceğim. Ereven'e dönüyorum. "Ell-ee kalmak istiyor."

"Ell-ee?" Ereven sorar. "Emin misin?"

Başını sallıyor. Sadece bir kez. Boştaki eli yeleğime uzanıyor ve derime yapışıyor.

Onaylarcasına homurdanıyor. "Senin için endişelenmemeleri için diğerlerine söyleyeceğim. Bugünlerde nerede uyuyorsun, Bek?"

Eşimi korkutmamak için hareketlerimi yavaş tutuyorum. "Yükseltinin üstündeki avcı mağarası. Küçük olan."

"Pekâlâ. Sana ve eşine iyi yolculuklar kardeşim." Ell-ee'yi benimle bırakma konusunda kararsızmış gibi tereddüt ediyor, ama sonra Erevair başını babasının omzuna koyup esniyor ve bu onu kararlı kılıyor. Bana gideceğini söylemek için elini kaldırıyor ve sonra karda dönerek oğlunu köye ve onu bekleyen annesine geri götürüyor.

Ve ben buradayım. Tek

başıma. Arkadaşımla.

Bugün büyük bir sevinç günü.

ELLY

PBek'in yanında sürekli sızıp kalmanın bana hafif sıklet ünü kazandıracağından eminim. Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Bana bakmak için döndüğünde bu konuda. Muhtemelen bin parçaya ayrılmama ramak kaldığını düşünüyor. Yine de bir şekilde bu sorun değil. Onun yanında biraz kırılgan olmak normalmiş gibi geliyor.

Ki bu garip.

Ona bayıldığım için kendimi biraz aptal ve zayıf hissediyorum. Bu tam bir zor durumdaki genç kız olayı ve ben kendimi bundan daha güçlü görmeyi seviyorum. Ama bu benim hatam, yemek yemedim. Hangi aptal bunu yapar ki? Sanırım bu. Beni bu karmaşaya sürükleyen kendi inatçı korkum. Ama uyandığımda kendimi onun göğsüne sarılmış bulduğumda? Ve bana güvende olduğumu söylediğinde?

Garip ama ona inanıyorum. Kendimi güvende hissediyorum. Kollarına sarılmış, sıcak bedenine gömülmüş, dünyanın en korunaklı kadını gibi hissediyorum. Ondan uzaklaşmak için mücadele etmek yerine, kendimi ona doğru bırakıyorum ve

gözler. Ona güveneceğim. Eğer bana ihanet ederse, onu asla affetmeyeceğim, ama şimdilik güveneceğim.

Kollarına uzanıp beni tutmasına izin veriyorum ve bu çok iyi hissettiriyor. Çok iyi. Bitimin göğsümde mırıldandığını ve bacaklarımın arasında yeniden başlayan kaygan ağrıyı hissedebiliyorum. Geçmişte o kadar çok tacize uğradım ki, bir numara yapmasını ya da beni tutmasını bekliyorum. Ama yapmadı. Sadece bana sarılıyor. Ereven ortaya çıktığında ve Bek beni yere bıraktığında bile beni tutmuyor. Bu yüzden ona biraz daha güveniyorum.

Güvenli olduğunu söyledi. Hiçbir nedenim olmamasına rağmen buna güveniyorum. Benim bitim iyi olduğunu düşünüyor ve kapmıyor, bu da onu diğerlerinin önüne geçiriyor.

Bu çok komik çünkü bir hafta önce Bek'in yakınında olmak istemezdim. Hele de avdan sonra yaptığı acımasız saldırıdan sonra. O zaman onun korkunç biri olduğunu düşünmüştüm ama o günden beri davranışları beni düşündürüyor. Sabırlı ama hazır, ısrarcı ama yine de bana kendi alanımı tanıyor. Sanki bir şeylere alışmak için zamana ihtiyacım olduğunu biliyor ve bunu bana vermeye istekli.

Hayatının büyük bölümünde başkaları tarafından itilip kakılmış biri olarak bunu her şeyden çok takdir ediyorum.

Bu yüzden Ereven onunla köye dönmek isteyip istemediğimi sorduğunda tereddüt ediyorum. O Claire'in eşi ve bana zarar vermek istemediğini biliyorum. Her zaman gülümseyen, mutlu ve kabilenin en dost canlısı insanlarından biri. Ama... Bek'in yanında kendimi güvende hissediyorum. Garip ama karda onun arkasında dururken, küçük kulübemizde Gail'in yanında olduğumdan daha güvende hissediyorum. Sanki... onun yanındayken bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorum.

Elimi onun elinin içine koydum. Bek'in teni benimkinden daha sıcak, elindeki nasırlara rağmen kadifemsi bir

yumuşaklığı var. Ona dokunmanın beni rahatsız edeceğini düşünmüştüm,

Ama bir şey varsa, bu beni daha iyi hissettiriyor. Hoşuma gidiyor. Yüzümü sırtına yaslamak ve bir elimi yeleğinin altına sokmak istiyorum, sadece tenimi onunkine bastırmak için. Ama henüz o kadar cesur değilim.

"Yani kalmayı mı seçiyorsun?" Ereven soruyor. "Korktuğun bensem sana zarar vermek istemem."

Bek'e "Güvendeyim," diyorum ve o da yavaşça başını sallıyor. O da bana dokunmuyor ve buna minnettarım. Belki burada onunla kalmak pek akıllıca bir fikir değil ama istiyorum. En kötü ne olabilir ki? Kendime soruyorum. Bana ihanet mi edecek? Beni yakalayıp kafese mi koyacak? Bunu daha önce de yaşadım ve atlattım. Tek bildiğim, eğer köye geri dönersem, tutabileceğim bu büyük sıcak elin olmayacağı ve bu güven duygusunun yok olacağı. Şimdiye kadar sığınak hissine, sırtımı yaslayabileceğim birine sahip olmaya ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

Bırakmak istemiyorum. Ben de elini bırakmak istemiyorum. Belki yorgunluktandır ama onun yanından ayrılıp köye dönme düşüncesi bana hiç cazip gelmiyor.

Ereven gidiyor ve sonra sadece ben ve Bek kalıyoruz. Dönüp bana bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Köye geri dönmeli misin, Ell-ee? Kendini iyi hissetmiyor musun? Kız kardeşim şifacıdır ve sana yardım edebilir. Sana gerektiğinden fazla dokunmayacağına söz veriyorum."

Kirli saç perdemin altına saklanma isteğime direnerek başımı sallıyorum. Geri dönmek istemiyorum. Yorgunum ve elimi onun elinin içinde seviyorum.

"Senin için endişeleniyorum," diye azarlıyor beni. "Bayılmışsın."

Sertçe yutkunuyorum ve sonra boştaki elimle yemek yeme hareketi yapıyorum.

"Yemiyor musun?" Sesinde onaylamaz gibi bir gümbürtü var. "Zaten çok zayıfsın. Yemekleri sevmiyor musun?"

Sessizce yere bakıyorum. Elini çekiştiriyorum. Lütfen onun ateşine gidip oturamaz mıyız? Bazı şeyleri neden yemediğimi açıklayamam. Aptal olduğumu düşünecek. Tıpkı kötü koktuğum ve kirli olduğum için zaten aptal olduğumu düşündüğü gibi.

İlk defa, beni eş olarak seçtiği için hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını merak ediyorum. Bunu merak ettiğim için bile nefret ediyorum. Umurumda olmamalı. Bana dokunmasını ya da beni öpmesini istediğimden değil.

Ama elini elime koymasından çok hoşlanıyorum.

Ona karşı tekrar sessizleşmemi umursamıyor gibi görünüyor. Sadece elimi sıkıyor -ki bu beni ürkütüyor- ve bastırmıyor. "Mağaram bu tarafta. Yürüyecek kadar iyi misin?"

Öyle miyim? Bilmiyorum. Elimi onunkinde tutuyorum ve birkaç adım ilerliyorum. Yürüyecek kadar güçlü olduğumu düşünüyorum ama çok yorgunum. Sanki tüm enerjim tükenmiş gibi ve yerde bir metre kar var. Her ayağımı kaldırmak büyük bir çaba gerektiriyor.

"Yorgunsun," diyor Bek ve sesi daha önce hiç duymadığım kadar nazik. "Seni taşımama izin ver. Ben güçlüyüm." Tereddüt ettiğimde devam ediyor. "Seni asla bırakmayacağım, Ell-ee. Asla." Sesindeki hararetli ton ona inanmamı sağladı.

Başımı sallıyorum, elimi onunkinden çekiyorum ve bekliyorum.

Sıcak kolları bana dolanıyor, biri kalçalarımın altına kayıyor. Temasla irkiliyorum ve sanki dokunuşunu derilerimin arasından hissedebiliyorum. Bakışlarım onunkilere kayıyor ve gözlerimiz uzun, garip bir an boyunca buluşuyor.

Nabzım tekrar kalçalarımın arasında atmaya başlıyor ve kendimi kızarmış ve sıcak hissediyorum. Bitim o kadar yüksek ki tüm vücudum onunla birlikte titreşiyor gibi hissediyorum. Oh. Sakinleştirmek için bir elimi göğsüme bastırıyorum.

"Aldırma," diyor bana alaycı bir sesle. "Ben böyle yaparım." Ve beni kucağına alıp sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi omzuna yaslıyor.

Ve...tamam. Bir film izlemeyeli yıllar oldu ama hatırladığım kadarıyla kahraman her zaman kadın kahramanı yakalar ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırırdı. Ben de şu anda öyle hissediyorum, kurtarılmış prenses gibi bir kahraman.

Kendi aptallığımdan kurtarıldığım anlamına gelse bile, bu güzel bir şey. O da sıcak ve güvende. Ona biraz daha yaklaşıyorum ve bunu yaptığımda teninin baharatlı, temiz kokusunu alabildiğimi ve kalp atışlarını mırıltısından duyabildiğimi fark ediyorum. Bu bende daha da sokulma isteği uyandırıyor.

Tanrım, Bek'e sarılmayı bile düşünüyorum. Bek, tüm insanlar. Huysuz olan. Sa-kohtsk avından sonra beni affedilmez bir şekilde yere seren kişi. Beni yakalayıp gemiye geri getiren kişi. Köle satın alan kişi.

Bana henüz köle gibi davranmaması dışında. Belki de bu yüzden kafam karışık. Bir tasma, bir tokat, bir şey bekleyip duruyorum.

Ama o sadece beni yakınında tutuyor.

Beni karın üzerinde taşırken ikimiz de sessiziz, ama bu garip bir sessizlik değil. En azından bana garip gelmiyor. Havayı akılsızca gevezeliklerle doldurmamaktan memnun görünüyor ve elbette benim de söyleyecek bir şeyim yok. Josie gibi durmadan gevezelik edecek kadar rahat olsaydım bile

söyleyecek bir şeyim olduğundan emin değilim. Sessizlik daha kolaydır, çünkü diğer kişi onu doldurmak için acele edecektir. Birisi gönüllü olarak bilgi verdiğinde onun hakkında daha fazla şey öğrenebilirsiniz. Ama Bek de benim kadar sessiz.

Sanki sonsuza kadar yürüyecekmiş gibi geliyor ve itiraz edip yolun geri kalanını da yürüyüp yardım etsem mi diye düşünürken sessiz bir sesle, "Geldik. Yürüyebilir misin?"

Başımı sallıyorum ve kollarının arasından sıyrılıyorum, ancak yerde dengesiz hissediyorum. Bir kolunu otomatik olarak belime doluyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

"Düşmene izin vermeyeceğim," diyor bana sert bir sesle. "Desteğe ihtiyacın var ve sana dokunulmasını istemediğini biliyorum ama yardım edebilecekken dostumun yere düşmesine izin vermeyeceğim."

O haklı, tabii ki. Ürkek davranıyorum. Başka biri olsaydı, çoktan dişlerimle ve tırnaklarımla peşlerine düşmüştüm... ama Bek güvende. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, sadece biliyorum. Bu yüzden dengemi sağlamaya çalışarak birkaç adım sallanırken kolunun kalmasına izin veriyorum. İyi olduğumda, kolunu itiyorum.

Bek gitmeme izin veriyor ama bana sert bir bakış atıp mızrağını uzatıyor. "Tam burada kal. Bunu sana destek olması için kullan. Güvenli olduğundan emin olmak için mağarayı temizleyeceğim."

Güvenli olmama ihtimali var mı? Bu konuda endişeleniyorum ama o içeride kayboluyor ve birkaç dakika içinde tekrar dışarı çıkıyor. "Güvenli." Yüz ifademi görünce devam ediyor. "Bazen soğuktan korunmak isteyen bir yaratık içeri girer. Güvenliğinizi riske atmak istemedim."

Oh. Bu mantıklı. Mızrağını koltuk değneği olarak kullanarak, peşinden içeri doğru yalpaladım.

Mağaranın kendisi çok büyük değil. Mağaraları düşündüğümde aklıma çocukken ailemle birlikte ziyaret

ettiğim bir mağara geliyor.

Sarkıtlar, dikitler ve turistler için yürüyüş yolları. Bu ise karla kaplı bir tepenin yamacında, uzun, ince ve çok geniş olmayan bir kuytu. Ben içeri girerken, Bek bir ateş çukurunun yanına çömeliyor ve küçük bir alev başlayana kadar çıra üzerindeki taşları kıvılcımlıyor. Ben beceriksizce ayakta dururken o ateşi büyütüyor ve sonra ayağa kalkıp mağaranın içinde dolaşmaya başlıyor. Ben izlerken birkaç rulo kürkü çözüp ateşin yanına seriyor ve oturmamı işaret ediyor. Oradan silahlarını kaldırıyor, ateşin üzerine bir kese sıcak su koyuyor ve sonra yanıma diz çöküp sırlıklam botlarımı işaret ediyor.

Doğru. Ayaklarımı vıcık vıcık kürklü botların içinde bırakmak onları buz kütlesine çevirmekten başka bir işe yaramaz. Baldırı çaprazlayan bağcıklara uzanıyorum ve parmaklarım titriyor.

"Bırak beni," diye mırıldanıyor alçak sesle. "Sen dinlen."

Ellerini tokatlayarak uzaklaştırma dürtüsüne karşı savaşıyorum. Yardımcı olmaya çalışıyor. Sadece... gelecekte istenecek başka bir şey olduğunu düşünmeden yardımı kabul etmek benim için zor, bir iyilik talep ediliyor. İtaat talep ediliyor. Ellerimi bırakıyorum ve sonra o devralıyor, düğümleri dikkatlice çözüyor ve bana gerekenden fazla dokunmadığından emin oluyor. Mağarada küçük ateşin çıtırtısı ve khuilerimizin bitmek bilmeyen şarkıları dışında ses yok.

Sonra botlarım çıkıyor ve budaklı ayak parmaklarım serbest kalıyor. Onları oynatıyorum ve ateşe yaklaşıyorum. Dış sargılarımı çıkarıyorum ve Bek yanıma gelip bana yardım ettiğinde şaşırıyorum. Buz gezegeninde yaşamakla ilgili öğrendiğim bir şey varsa, o da uzun süre dışarı çıktığınızda, yeni giysilerle değiştirmek için sürekli olarak ıslak giysi katmanlarını çıkarmanız gerektiğidir. Dış katmanlarımı çıkarıp ateşe yaklaşıyorum, çünkü mağaranın içi yeterince sıcak olduğu için üzerimdekileri atmama gerek kalmıyor.

güneş batana ve sıcaklık düşene kadar daha fazla battaniye.

"Erevair'in peşinden gelmemeliydin," diyor bana kürk sargılarımı alıp kuruması için sererken. "İnsan senin kadar zayıfken cesaretin yerinde yeller esiyor."

Oh, şimdi ders zamanı mı? Ne şanslıyım. Sözlerini duyduğumu belli etmek için homurdanıyorum ve ellerimi ateşe uzatıyorum. Midem gurulduyor ve ağrıyor ama ben daha çok göğsümden durmaksızın uğuldayan bitlere dikkat ediyorum. Aynı anda hem yorgun hem de tahrik olmuş gibi garip hissetmeme neden oluyor. Bu gerçekten eğlenceli bir kombinasyon değil.

"Doğru," diye ısrar ediyor Bek ve sonra mağaranın arka tarafındaki saklama sepetlerinden birine gidip bir kese çıkarıyor. Ateşin yanında yanıma oturmak için hareket ediyor, cüssesine göre inanılmaz bir zarafetle bacaklarını altına katlıyor. Kuyruğunu kürklerin üzerinde gezdiriyor, bana yakın ama çok da yakın değil ve keseyi bana uzatıyor. "Yol erzağı. Fazla değil ama iyi olduğundan emin olana kadar seni ava çıkman için bırakmayacağım."

Keseye bakıyorum, içim parçalanıyor. Açlıktan ölüyorum ve hâlâ titriyorum; yemek yemenin işe yarayacağını biliyorum ama bunu düşünmek bile midemi düğümlüyor. Ya... ya bu bir numaraysa?

Yemeğe uzanmadığımda Bek'in çenesi sıkıştı. Bana doğru sallıyor ve sonra bıkkın bir bakış atıyor. "Tayınları sevmiyor musun?"

Şu anda karton bile yiyebilirim. Midem düşüncelerime ihanet edercesine gurulduyor ve Bek gözlerini bana diyor. "Ye."

Sertçe yutkunuyorum, çünkü ağzım sulanıyor. İçimdeki her şey umutsuzca yemek yemek istiyor ama kendimi yemeğe uzanmaya zorlayamıyorum.

"Ell-ee," diye hırlıyor boğazından.

Biliyorum. Saçmaladığımı ve korktuğumu biliyorum. Hayal kırıklığı gözyaşlarımla savaşıyorum. Kendimi açlıktan öldürmek istediğimi mi düşünüyor? Onu azarlamak, aptal olmadığımı belirtmek istiyorum ama boğazımdaki düğüm konuşmama izin vermiyor.

"Bu çok saçma," diyor, kelimeler hayal kırıklığıyla ısırıyor. "Nasıl yapılacağını göstermek için bir lokma yemem mi gerekiyor?"

Başımı kaldırıyorum ve ona umut dolu bir bakış atıyorum.

Gözleri büyür. "Bu kadar mı? Önce benim yememi mi istiyorsun?" Dudağımı ısırduğımda, tayın keklerinden birini alıyor ve çiğneyerek doyurucu bir ısırık alıyor, sonra da keseyi bana uzatıyor.

Uzanıp ısırılmış olanı elinden kapıyorum ve ağzıma tikiyorum, o kadar hızlı çiğniyorum ki kırıntılar deri tuniğimin önünden aşağı uçuyor. Umurumda değil. Sadece yemek istiyorum. Tadı ekstra baharatlı, sa-khui'lerin yemeklerinde tercih ettiği gibi, ama çok lezzetli. Yutkunmaya çalışıyorum ve ağız dolusu öksürüyorum.

Bek bana bir su tası uzatıyor, sonra tereddüt ediyor, bir yudum alıyor ve sonra bana uzatıyor.

Elinden alıp büyük bir yudum alırken bile ona minnettar bir bakış fırlatıyorum.

"Yavaş ye," diye emrediyor bana. "Yemek midenize ulaşmazsa hiçbir işe yaramaz." Keseden bir kek daha çıkarıyor, bir ısırık alıyor ve sonra bana uzatıyor.

Tekrar kapmamak için her şeyimi veriyorum. Kendimi ondan nazikçe almaya, küçük ısırıklar almaya zorluyorum. Burada onu benden koparacak kimse yok. Gerekirse acele etmem. Biraz daha su yudumluyorum ve pastayı kemiriyorum.

İçine yemek koymaktan midem ağrıyor ama yemeyi bırakmayacağım.

Bek ben çiğnerken sadece beni izliyor. Pastamı bitirdiğimde başka bir pastadan bir ısırık alıp bana veriyor ve keseyi kaldırıana kadar bu işlemi iki kez daha tekrarlıyoruz. "Sana daha fazla verirdim ama yemezsen hasta olursun. Çay içeceğiz, sonra da miden kaldırabildiğinde daha fazla kek."

Mantıklı. Ayağa kalkıp kaynayan keseye taze kaşıkla kar koyduktan sonra bir tutam yaprak eklerken itiraz etmiyorum. "Bu yüzden mi yemiyorsun Ell-ee? Önce başkalarının senin yemeğini yemesi gerektiğini düşündüğün için mi?" Bana bakıyor, bakışları çok yoğun.

Ona nasıl açıklayacağımı, anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Boğazım yine düğümleniyor ve omuz silkiyorum.

"Yemeklerin kötü olduğunu düşündüğün için mi?" Cevap vermeyince tahmin etmeye devam ediyor. "Başka bir şey mi? Yemeklere güvenmiyor musun?" Küçük başımı salladığımda şaşırmış görünüyor. "Daha önce biri sana yemek verip geri aldı mı?"

Ellerime bakıyorum. Parmaklarımda hâlâ yağ kalıntıları var ve onları yalama isteğimle savaşmak zorundayım çünkü parmaklarım kirli. Her yerim kirli.

Bek yanıma geliyor ve yanıma çömeliyor. Elini uzatıyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. Orada öylece oturmuş bekliyor ve ben ne istediğini biliyorum. Cesur olmaya çalışarak nefesimi içime çekiyorum ve elimi onun elinin içine koyuyorum. Parmakları elimi kavırıyor ve eli sıcak. Güven verici.

"Geçmişte biri sana kötü yemek mi verdi, Ell-ee? Bu yüzden mi ben yemedikçe yemiyorsun?"

Onun eli benimkini tutarken boğazımdaki düğüm biraz gevşiyor. "Hasta," diyorum ona neredeyse fısıltıyla. "Beni

hasta."

Burun delikleri alevleniyor ve öfkesi karşısında geri çekiliyorum. "Kim seni hasta etmeye çalışır ki? Neden?"

Cesur olmaya çalışarak dudaklarımı yalıyorum. "Komik olduğunu düşündüler."

Yüz ifadesi gerginleşiyor. "Komik olan ne?"

Kelimelerden bu kadar uzun süre saklandıktan sonra onları kullanmak çok zor. Açıklamak istemediğim için içime kapanıyorum. Bir şeyleri yüksek sesle söylemek zor, çünkü küçük, sert bir parçam hala sözlerimin bana karşı kullanılacağından endişeleniyor. Ama sonra Bek'in başparmağı elimin arkasını okşuyor ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum. "İnsanlar... hastalandığımızda kusarız ya da terleriz. Surat yaparız. Benim bir sahibim vardı... bunu izlemenin komik olduğunu düşünürdü. Bir gün iyi bir yemek, ertesi gün kötü bir şey vererek beni kandırırdı." Sertçe yutkunuyorum, çünkü o günlerden kalma boğazımdaki yanmayı, dilimin üzerindeki kusmuk tadını hâlâ hissedebiliyorum. Daha fazla su istiyorum... ama elimi Bek'in rahatlatıcı elinden çekmek de istemiyorum.

Başparmağı elimin arkasını tekrar okşuyor. "Yani sen... sadece senden önce başkası yediğinde mi yiyorsun?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Güvenli."

BEK

Onun sözleri kalbimin parçalanıyormuş gibi hissetmesine neden oluyor.

Kim böyle bir şey yapar ki? Kim sırf kusmasını izlemek için bir kadını hasta eder? Onu hasta etmek için kötü yiyecekler verir? Bana hiç mantıklı gelmiyor. Bunu hiç anlamıyorum, ama

Ell-ee'nin yalan söylemediğini biliyorum. Cevap onun büyük, perili gözlerinde ve çok ince yüzünde.

Onu kendime doğru bastırmak ve saçlarını okşamak istiyorum. Eşim geçmişte incindi. Yiyeceklerin bile güvenli olmadığı bir yerde yaşadıysa... güvenmemesine şaşmamalı. Yemek yemekten korkmasına şaşmamalı. Her şeye gözlerinde korkuyla bakmasına şaşmamalı.

Ve yine de... bu onun sessiz gücünü daha da dikkat çekici kılıyor. Tabii ki kaçmaya çalışıyor. Trakan'ı ve tasmaını düşünüp midemin bulandığını hissediyorum. Sa-kohtsk avından sonra onun üzerine nasıl atladığımı ve khui'sini alabilmesi için onu nasıl tuttuğumu düşünüyorum. En iyisi buydu... ama Ell-ee bunu böyle görecekti mi?

Başparmağımı onun küçük elinin arkasına sürüyorum. Çok yumuşak. Çok kırılgan. Bu küçük dokunuş bile bir hediye gibi hissettiriyor. Fısıldanan her kelime, bir hazine.

Ell-ee'mi bir daha kimse incitemeyecek. Burada benimle olması şimdilik yeterli. Ağırdan alacağız.

"Çay ister misin?" Ona soruyorum. Tereddütlü görüldüğünde ayağa kalkıyorum ve çantamdan en sevdiğim kemik fincanımı çıkarıyorum, annemin ben küçük bir yavruyken benim için yaptığı fincan. Ondan bana kalan birkaç şeyden biri bu ve bir başkasının dokunmasına asla izin vermedim. Sıcak çayı içine atıyorum ve fincanı dudaklarıma götürüp bir yudum aldıktan sonra dostuma ikram ediyorum.

Fincanı yavaşça ellerimden alıyor ve dudaklarına götürüyor. Gözleri kapanıyor ve yüzünde öyle bir zevk ifadesi belirliyor ki, göğsüm ağrırken bile sikim kabarıyor. "İyi mi?" Boğuk bir sesle soruyorum. Başını salladığında, çay yapraklarının karışımını zihnime not ediyorum ve hayatının geri kalanında her gün içmesini sağlamaya karar veriyorum.

Ell-ee çayını yavaşça bitiriyor ve ben de (kendim de bir yudum aldıktan sonra) fincanını yeniden dolduruyorum. Yanaklarındaki solgunluk gitmiş ve kir tabakasının altında pembeleşmiş görünüyorlar. İlk başta pasaklı olduğu için kirli olduğunu düşünmüştüm ama şimdi merak ediyorum. Kir, geçmişinden dolayı öğrendiği başka bir şey mi? Diğer insanlar banyo yapmaktan hemen yararlanıyor ama Ell-ee yararlanmıyor. ğrenmeye yemin ediyorum ama bu daha fazla zaman alacak. Ve onu aceleye getirmeyeceğim. İhtiyacı olan tüm zamana sahip olabilir, tatlı dostum.

Tüm bunlar boyunca güvende olduğundan ve korunduğundan emin olmak için onun yanında olacağım.

Çayını içtikten sonra daha fazla konuşmaya isteksiz görünüyor. Sorun değil; burada geçirdiği onca gün boyunca başkalarına söylemediği kadar çok şeyi bana söyledi. Yol kumanyasından bir ısırık daha alıp ona ikram ediyorum ve o da hevesle mideye indiriyor. O yerken ona bakmamaya çalışıyorum ama bu kolay değil. Yüz hatlarını yutmak, her kk ayrıntıyı ezberlemek istiyorum. Diğer insanların çok sevdiği hraku gibi tatlı ve hoş bir şey yerse gülümser mi? Onun için taze etle birlikte biraz almaya karar veriyorum. Ama bugün değil. Onun yanından ayrılmayacağım.

Pastayı bitirir ve esnemeyle savaşır.

"Uzan ve dinlen," diyorum ona, mızrağımı alıp karşısına yerleşiyorum, aramızda ateş yanıyor. "Yarınki av için silahlarımı keskinleştirmem gerekiyor."

Ell-ee kürkleri kendine doğru çekiyor ve başını bir kolunun üzerine koyuyor. Gözleri kapanıyor ve bileme taşımı alıp mızrağımın ince kemik kenarı boyunca gezdirmeden önce bir süre onu izliyorum.

"Seninle gelebilir miyim? Yarın?"

Sözleri o kadar yumuşak ki bir an için onları hayal ettiğimi sanıyorum, ama başımı kaldırdığımda beni izliyor.

"Avlanmak mı?" Bunu sormasına

şaşırdım. Ell-ee başını sallıyor.

"Ben... dışarıyı seviyorum."

"O zaman birlikte gidelim, eğer yeterince güçlüysen."

Tekrar başını sallar ve gözlerini kapatır.

O gece fazla uyuyamadım. Uyandığımda Ell-ee'nin gitmiş olacağından çok korkuyorum. Tüm bunlar bir rüya olacak ve gözlerimi açtığımda eskisi kadar yalnız olacağım diye. Ama o kalıyor ve sabah uyandığında gözleri eskisinden biraz daha parlak. Ona gülümsüyorum ve onun olgun kokusuna aldırmiyorum bile çünkü bu bana onun burada olduğunu söylüyor. Kirli parmaklarının benimkilere sürtünmesine aldırmiyorum, çünkü dokunuyoruz.

Ell-ee'ye çay yapıyorum ve kahvaltıda biraz daha kek yiyoruz. Bu gün daha güçlü görünüyor, ifadesi daha uyanık ve yemeğimizi bitirdikten sonra botlarını giyip baldırlarına bağlamaya başlıyor, dışarı çıkmaya hazırlanıyor.

"Yeterince güçlü müsün?" Ona sordum. "Baygınlık hissetmiyor musun?"

Bana iyi olduğunu söyleyen sert bir baş sallama hareketi yapıyor ve ben de ateşi söndürüp silahlarımı hazırlıyorum.

"Ho," diye sesleniyor mağaranın dışından biri.

Ell-ee sertleşiyor. Kızgınlıkla inlemek istiyorum. Bu benim şefim. Eğer eşimi benden çalmaya geldiyse, ben de... Onun küçük haline bakıyorum, gözleri kocaman ve hayal kırıklığıyla bir nefes çekiyorum. Gitmesine izin vereceğim, sanırım, çünkü

Onu telaşlandırmak istemedim. "Burada bekle," diyorum ona. "Bu Vektal. Ne istediğine bakacağım."

Bana hafifçe başını sallıyor ve kürklerin içinde, ateş çukurunun yanında beklemeye devam ediyor.

Mağaradan  ıkıyorum ve şefimi selamlamak için dışarı yöneliyorum. Vektal'ın sırtında bir çanta ve yanında en büyük kızı Talie var. Bunu gördüğüme sevindim - bu ziyaretin hem dostça hem de kısa süreceği anlamına geliyor. "şefim," diye selamlıyorum onu.

"Bek," diye beni eşit bir şekilde selamlıyor. "Seninle biraz konuşmak istiyorum."

Bugün benden kaçıp kaçmadığını sormak dilimin ucuna geliyor ama bir kitin önünde tatsızlık çıkarmak istemiyorum. "Elbette." Bugün babasından çok Shorshie'ye benzeyen Talie'ye gülümsüyorum, kahverengi bukleleri başının üstünde iki büklüm bağlı. "Ell-ee mağaranın içinde. Gidip ona merhaba der misin?"

"Elbette," diyor Talie, Shorshie'den pek çok kez duyduğum o doğrudan ve kararlı ses tonuyla. Babasına gülümsüyor, sonra elini bırakıyor ve mağaranın girişine doğru koşmaya başlıyor.

Vektal kızını izlerken yüzünde yumuşak bir ifade beliriyor ve sonra tekrar bana bakarak n trleşiyor. "Ell-ee seninle kalmayı mı seçti?" Sözleri yumuşak ama arkasındaki soruyu biliyorum - ben istediğim için mi onu kalmaya zorluyorum, o istediği için değil?

 imde bir öfke parlaması hissediyorum ama bunu bir kenara itiyorum. O sadece şeflik yapıyor. "Bu doğru." İnsan İngilizcesi yerine sa-khui diline geçiyorum ve şefime Ell-ee ve Erevair'in görünüşlerini ve Ell-ee'nin   k ş n  anlatıyorum. Yüz ifadesi endişeli bir hal aldığında, ona Ell-ee'nin yemek yemediğini ve garip tavırlarını açıklıyorum. Nasıl sadece ben yedikten sonra

bir ısırık aldı. "Geçmişte bir şey onun zihnini çok yaralamış," diyorum ona.

Yavaşça başını sallıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Shorshie çok endişelendiğini söyledi. Kaçırıldıklarında korkunç şeyler görmüşler ve Ell-ee'ye de kötü şeyler yapılmış olabileceğini söylüyor. Diğerleri köleleri aldıklarında onlara insan gibi davranmıyorlarmış."

Kaşlarımı çatıyorum. Onlara başka nasıl davranılabilir ki? Bu hâlâ anlayamadığım bir şey. "Ell-ee benimle güvende," diyorum ona. "Güvenmekte yavaş olduğunu biliyorum ve ona ihtiyacı olduğu kadar zaman tanımak istiyorum."

"Rezonansla bile mi?" diye soruyor şefim, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Öyle bile olsa."

Beni inceliyor. "Sana inanıyorum... ve mantıklı davranmana sevindim."

Sözlerine kaşlarımı çatıyorum. "Neden makul olmayayım ki?"

"Yaptıklarından sonra neden senin söz dinleyeceğine güveneyim ki Bek?" Vektal eliyle çenesini ovuşturuyor ve yorgun görünüyor. "Madem bir eş bulmayı bu kadar çok istiyordun, neden bana planlarından bahsetmedin? Böylece ana dünyalılarla bu işi halletmek için mümkün olan en iyi yolu bulabilirdik?"

Çenemi kapattım. Ona sormadım çünkü hayır diyeceğini biliyordum. "Bir eş istedim ve sonuçlarını umursamadım."

"Aynen öyle. Bir çiftleşme ihtimali ortaya çıktığı anda kabilemdeki tüm erkeklerin aklı başından gider." Ellerini havaya kaldırıyor. "Lideriniz olarak ne yapmalıyım? Hareketlerinizle kabilenin yarısını üzmenize izin mi vereyim? Zarar verse bile istediğinizi yapmanıza izin mi vereyim?"

"Kabilenin beni dışlamasını istemekte haklıydın," diyorum ona. "Bunun aptalca bir ceza olduğunu düşünsem de, bir şeyler yapmalıydın." Bunu düşünmek için günlerce zamanım oldu. Eğer beni sürgün etmeseydi, belki de dişileri çaldıktan sonra Taushen, Harrec, Warrek ve Vaza'nın peşine düşecekti. Eğer kurallar olmasaydı, dişilerin hiçbiri güvende olmazdı. "Sen gerekli olduğunu düşündüğün şeyi yaptın."

Vektal sadece bana bakıyor. Sonra öne doğru ilerledi ve elini alnıma koydu.

Sarsılarak uzaklaşıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Ateşin mi var? Bu makul Bek de nereden çıktı?" Tekrar alnıma dokunmaya çalışıyor.

Ellerine vuruyorum. "Burnuna bir mızrak sokmak üzere."

Ellerini iki yanına indirerek bana sırtıyor. "Erevair'i geri getirerek iyi bir şey yaptın. Dişilere yaptıklarını neredeyse telafi ediyor. Neredeyse. Özür dilemeye karar verdin mi?"

Hâlâ bir özür talep etmenin aptallık olduğunu düşünüyorum ama kabileyi mutlu edecekse, sırf onları susturmak için bunu yapacağım. "Henüz değil," diyorum ona. Şaşkın bakışları karşısında ekliyorum: "İsteksiz olduğum için değil, Ell-ee'mle biraz yalnız zaman geçirmek istediğim için. Belki kabileden biraz daha uzak kalırsak bana güvenmeyi öğrenir."

Vektal yavaşça başını sallar. "Ve belki de rezonans gerçekleşecek?"

Bu fikir şu anda bulunduğumuz yerden çok uzakta görünüyor. Ell-ee'nin elinin dokunuşunu hissetmenin ne kadar büyük bir hediye olduğunun farkında değil. Onunla çiftleşmek yıldızların kendisi kadar yakın görünüyor. "Beklemeye hazırım."

Elini omzuma vurdu. "Bu iyi bir cevap dostum." Bir bakış attı ve seslendi, "Talie, gel. Biz gidiyoruz."

Bir an sonra Talie zıplayan bukleleri ve salınan kürküyle mağaradan dışarı fırlıyor. "Ben hazırım, baba!"

Vektal elini uzatır. "Ell-ee nasıl?"

Akıllı şef, ben itiraz edemeyeyim ve Ell-ee korkmasın diye küçük kızını içeri gönderiyor. "Kokuyor," diyor Talie neşeyle. "Ama gülümsediğini gördüm."

Bunun üzerine kıskançlık krizine girdim. Ell-ee gülümsedi... ve ben bunu görmek için orada değildim.

Vektal tekrar başını sallar. "Güzel. Gel, birkaç tuzak kuralım ve ne yakalayabileceğimize bakalım, olur mu?" Onun mutlu bir şekilde başını sallaması üzerine Vektal elini bana doğru kaldırıyor. "Hazır olduğunda geri dön, dostum."

Başımı sallıyorum, şefim ve kızının gidişini izlerken kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Sonra mağaraya geri dönüyorum. Ell-ee girişte beni bekliyor, mızrağım elinde.

Ve onu gördüğümde gurur ve sevinçle doluyorum. Yakında onun gülümsemesine kavuşacağım. O zamana kadar sabırlı olabilirim.

BEK

BİR HAFTA SONRA

“**E** Ell-ee'ye söyledim. "Bu sabah sadece üç kek yedin."
Elimdeki pastadan bir ısırık alıyorum.
ve sonra ona uzat.

Sahte bir hırıltıyla bana dişlerini gösteriyor ama yine de pastayı benden alıyor ve yavaş, isteksiz ısırıklarla yiyor, bakışı isyankar.

Sadece gülümsüyorum, memnunum. Her fırsatta Ell-ee'nin eline yemek tutuşturuyorum. Günde birkaç kez yemek yediğinden emin oluyorum ve bir sonraki öğünde ne yedirmem gerektiğini görmek için hangi yemekleri tercih ettiğini izliyorum. Görünüşe göre eşim taze etten hoşlanıyor - ve çoğu insanın aksine çiğ olarak yiyor - ve bu yüzden o gece karnını doyurmak için her gün ava çıkıyoruz.

Eşim hala çok konuşmuyor ama benimle daha rahat olmaya başladı. Şimdi, çok fazla zorladığımda ürkmüyor. Hoşnutsuzluğunu belli ediyor. Bazen uyukluyor ama kaçmaya çalışmıyor ve yemek yiyor.

Her şeyi... Yeter ki önce ben bir ısırık alayım. Gözlerindeki çukur bakış yavaş yavaş kayboluyor ve bana öyle geliyor ki şimdiden kilo almaya başladı, bu da beni mutlu ediyor. Mah-dee kadar tumbul olsaydı, çok memnun olurum. Mah-dee çok sağlıklı ve güçlü. Bunu düşünürken bile, sağlıklı olduğu sürece olduğu kadar küçük ve kırılgan kalması umurumda değil.

Ben de eşimin kişiliğini öğreniyorum. Açık havayı seviyor. Ne kar ne de ani bir fırtına onu caydırır. Hatta bence kötü havayı iyi havadan daha çok seviyor. Yüksek bir esintiyi, yüzüne vuran güneşi ve her şeyden çok geceleri yıldızları seviyor. Bazen sırf yıldızları seyredebilmek için mağaranın önünden çıkıp girişte oturuyor. Sırf onun yanında olmak için ben de ona katılıyorum. Benim için onlar gökyüzündeki ışıklardan başka bir şey değiller ama o saatlerce onlara bakabilir.

Daha da sevindirici olanı, Ell-ee'm ava gitmeyi çok seviyor. Mızrakla arası pek iyi değil ama benimle birlikte saatlerce yürümeyi ve patikalarda dolaşmayı seviyor. Sabırlıdır, elleri hassastır ve bazı kolay tuzakları kurmayı öğrendi. Bu kadar zeki ve öğrenmeye bu kadar istekli olmasından gurur duyuyorum. Ben de ona eşlik etmekten keyif alıyorum. Gün boyunca yorulmadan yanımda yürüyor, ancak geceleri yorgunluktan hemen uykuya dalıyor. Avlanma konusunda da çok zeki; bir hayvan kaçtığında yolumdan çekiliyor ya da bir anda taktik değiştirmem gerektiğinde bana doğru silahı veriyor.

Sessiz de olsa iyi bir takım olduk. Sessizliği de umursamıyorum. Bir av yakaladığımızda yanaklarının heyecanla kızarması ve gözlerinin parlaması? Bu bana her şeyi anlatıyor.

Ancak rezonans zor bir şey. Geçen her günle birlikte çiftleşme dürtüsü daha da güçleniyor ve sevgili, narin eşime karşı koymak daha da zorlaşıyor. Ell-ee'ye hâlâ istediğim gibi dokunamadım. Bazen kötü bir rüya gördüğünde elimi onunkinin içine sokuyorum ve tekrar uykuya dalana kadar elime yapışıyor. Arada sırada parmaklarımın sürtünmesi dışında ona daha fazla dokunmadım.

Kendime de dokunmadım ve bu daha da zor oluyor.

Eşi olmayan bir avcı olarak, kendimi elime almaya ve gerginliğim geçene kadar sikimi hızlıca çekistirmeye alışkınım. Ama paylaştığımız mağara küçük ve Ell-ee bir dvisti kiti kadar ürkek. Uyandığında beni ellerimi peştamalımın içine sokmuş halde bulsa yüz ifadesini hayal bile edemiyorum. Tahrik olur muydu? Korkar mıydı? Bilmiyorum ve yanından bir dakikadan fazla ayrılmayacağım, bu yüzden aletimin sonsuz ağrısına katlanıyorum ve kendime uzun zamandır hayalini kurduğum şeyin bu olduğunu söylüyorum. Bir eş için mevsimden mevsime bekledim. Şimdi o burada olduğuna göre, kesinlikle birkaç gün daha bekleyebilirim.

Zihnim istekli ama düşüncesi bile sikimi ağrıtıyor.

Ell-ee'yi benimle aynı kemirici acıyı hissedip hissetmediğini görmek için izliyorum, ama hissediyorsa bile bunu belli etmiyor. Elleri asla amına ya da memelerine gitmiyor, beni ateşli gözlerle izlemiyor ve uykusu kabuslarla bölünmediğinde düzenli.

Sabır, kendime hatırlatıyorum. Sadece birkaç gün oldu.

Ama hem en uzun hem en kısa, hem en zor hem de en ödüllendirici günlerdi.

Bu özel günde hava güzel ve bu yüzden bir kez daha ava çıkıyoruz. Mağaraya en yakın önbellek

Dolu, ama eşimi ve kabilemi beslemekten başka yapacak bir şeyim yok, bu yüzden başka bir önbellek doldurmaya çalışıyorum. Yaptığımız her şeyi sessiz eşime açıklıyorum: neden eve getirdiğimizden daha fazla avı dondurduğumuzu, neden derileri kazdığımızı, neden yakıt için dvisti gübresi parçacıkları topladığımızı. Tüm bu bilgileri büyük gözlerini kırıştırarak ve anladığını belirtmek için küçük bir baş sallamasıyla özömsüyor. Ve bazı şeyleri hemen kavıyor.

Benim Ell-ee'm zekidir.

Önbellek dolu olduğu için tuzaklarımızı vadinin daha uzağına, bir sonraki tepenin üzerine kurduk. Bu hem gidiş hem de geliş için uzun bir yürüyüş anlamına geliyor ama sanırım Ell-ee bundan hoşlanıyor. Her fırsatta gözlerini kapatıp yüzünü güneş ışığına çeviriyor ve onun güzelliğı sikimin kabarmasına neden oluyor.

Yürümeyi zorlaştırıyor.

Ell-ee uyarıldığını fark etse de hiçbir şey söylemiyor. Dikkati benden ziyade tamamen etrafımızdaki dünyaya odaklanmış durumda ve uzaktaki bir dvisti sürüsüne ya da karda bıraktığı bir yorgan canavarının izlerine gösterdiği ilgiyi kıskanıyorum. Her şeyden zevk alıyor, en önemsiz işlerden bile. Avlanmak heyecan verici olabilir ama çoğı zaman tanıdık patikalarda yürümek ve tuzakları kontrol etmekten ibarettir. Çoğı zaman tuzaklar boş çıkar ve yeniden kurulmaları gerekir ama Ell-ee bundan da keyif alır. Her tuzağı doğru ilerliyor ve onları dikkatle ve ustalıkla yeniden kuruyor, onay için bana bakıyor.

Arkadaşım hızlı öğreniyor. Başımı sallayarak onaylıyorum, onunla gurur duyuyorum. Sanırım biraz daha zaman ve güven verildiğinde bunu kendi başına yapabilir. Ama ben birlikte yapmamızı tercih ederim. O bana eşlik ediyor, ben de onu koruyorum. İşe yarıyor.

Bu gün için kurduğumuz tuzakların çoğı hazne avlamaya yönelik. Her bir tuzakta fazla et yok.

cılız bacaklı yaratıklar, ama eşim onların tadını seviyor ve ben de onun için onları yakalayacağım. Hoppers

Özellikle bir tuzak, karlı araziye damarlar gibi kesen sıcak akarsulardan birinin yakınına kuruldu. Yemek için yakaladığımız hayvanların çoğu su içmek için bu suların yakınına geliyor ve bu yüzden burası tuzaklar için mantıklı bir yer. Ancak bu tuzağa yaklaştığımızda avımızın kaçmış olduğu açık. Örgülü ipten yapılmış tuzağın kendisi su kenarına kadar sürüklenmiş, yaratığın tuzağın sıkı ilmiğiyle mücadelesinden dolayı karın her tarafına çamur bulaşmış. İzler her yere dağılmış ve her şeyin üzerinde sıcak, kalın çamur var gibi görünüyor.

Kablonun bir ucundan tutup çamurdan kurtarıyorum ve tiksinti dolu bir ses çıkarıyorum. Tekrar yere atıyorum ve ellerimi siliyorum. Sadece çamurla kaplı değil, aynı zamanda içinde taze gübre olduğundan da eminim. "Günümün geri kalanını kordon temizleyerek geçirmek istemezdim."

Ell-ee küçük bir onaylama sesi çıkarıyor ve kordonun ucunu alıp koluna doluyor, derisine yayılan çamuru görmezden geliyor.

"Bırak," dedim ona.

Beni görmezden geliyor, kabloyu almaya devam ediyor. "Sadece toprak," diyor bana.

Ona pisliğin her şeyi mahvettiğini söylemek istiyorum ama bunun kendisine yönelik bir yorum olduğunu düşünmesi ihtimaline karşı duygularını incitmek de istemiyorum. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve daha fazla ip toplamak için çamura girmesini izliyorum. Botları kıyıda bir ses çıkarıyor ve ipi tekrar kaldırıyor, nehir kıyısına yakın bir kaya parçasına takıldığını fark edince kaşlarını çatıyor. Tehlikeli yüz yiyenler yüzünden suya yaklaşmaması gerektiğini biliyor ve ipi sertçe sallayışını, sonra da çekişini izliyorum.

"Bırak ben yapayım," diyorum ona, ilerleyerek.

Ell-ee bir kez daha sertçe çekiştiriyor. Ben daha yanına varamadan ayağını kaybediyor ve büyük bir gürültü ile sırt üstü düşüyor.

"Ell-ee!" Onun yanına koşarak bağıyorum. Ben de çamurda kaydım ve bir kol bacak karmaşası içinde onun yanında yere düştüm. "Ugh." Kuyruğumu çamurdan kaldırıyorum ve sinirlenmenin de ötesinde, tekrar yere düşmesine izin veriyorum.

Kuyruğum çamura tokat atıyor ve yüzüme daha fazla kir sıçırıyor.

Ell-ee dirseklerinin üzerinde yükseliyor, gözleri kocaman. Bana bakıyor. Göz kırpmıyor.

Ve gülüyor.

Ses küçük ve utangaç, sanki böyle bir sesi yüksek sesle çıkarmak istemiyor ama kendine engel olamıyor.

Hayatımda duyduğum en güzel şeydi. Ell-ee'me şaşkınlıkla bakıyorum. Tekrar kıkırdıyor ve sonra gülerek çamura geri düşüyor. Onu ilk kez gülerken ya da gülümserken görüyorum ve büyüleniyorum. Küçük bir kıkırdama kaçıyor benden. Onun neşesi bulaşıcı. "İpi almama izin vermeliydin," diyorum ona.

Ell-ee homurdanarak bir kahkaha daha atıyor ve bir avuç çamur alıp burnuma sıçratıyor.

Şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum.

Biraz geri çekiliyor, ifadesi belirsiz. Sanki bir şekilde yanlış bir şey yapmış ve cezalandırılacakmış gibi. Yüzündeki korkuyu görmek kalbimi acıtıyor ve onu sonsuza dek yok etmek istiyorum. Kuyruğumu tekrar çamurdan kaldırıyorum ve ona doğru savuruyorum. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesimi hafif ve alaycı tutarak söylüyorum.

Bir an sonra yüzü sıçrayan çamurlarla kaplanıyor ve sevinçli bir çığlık atıyor. Omuzlarındaki gerginlik gitmişti ve bir avuç çamur daha alıp yeleme atarken gülüyordu. Sahte bir kahkaha atıp ona bir fiske daha vuruyorum, sonra kendim de bir avuç çamur kapıyorum. Çamuru asla onun üzerine atmayacağım ama bu oyunu oynayacağım. Onun kazanmasına izin vereceğim.

Çamur savaşı birkaç avuç daha devam ediyor ve sonra Ell-ee nefessiz bir şekilde tekrar çamurun içine düşüyor. Çamurlu yüzünde dişleri bembeyaz ve yelesi kafasına yapışmış tel tel pislikten başka bir şey değil. Bu görüntüye bayılıyorum. Çamurla -ve muhtemelen çamurla- ve geçmişinden kalan kir katmanlarıyla kaplı olması umurunda değil. Eğer bana izin verseydi, şu anda onu her yerinden öperdim. "Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," diyorum ona, gülümsemekten kendimi alamayarak.

Ell-ee'nin kahkahası yavaşça kayboluyor ama gülümsemesi kalıyor. Bir süre sonra utangaç bir ifadeyle "Çok fazla kir var," diye itiraf ediyor ve doğrulup deri kaplı kollarını siliyor. Kıyafetleri çamurla ıslanmış ve üzerine yapışmış. Yakındaki dereye bakıyor ve kıyıyı kaplayan ince, uzun boruları görünce ürperiyor. Her birinin ucunda bir yüz yiyen olduğunu o da benim kadar iyi biliyor.

"Yanımda sabun meyvesi yok," diyorum ona. "Karı eritip mağarada yıkanabiliriz." Zihnim yıkanmasına yardım ettiğim, ıslak ellerimi yumuşak teninde gezdirdiğim ve her yerine dokunduğum görüntülerle doluyor. İhtiyaç iniltimi bastırmak zorundayım, khui'm acil bir şarkı söylüyor.

Düşünerek dudağını ısıyor. Elleri yine çamurlu kollarını sıyrıyor.

"Korkuyor musun?" Ayağa kalkarak soruyorum. Biraz kayıyorum, botlarım çamurda çekiş gücü bulamıyor, ama kendimi düzeltmeyi başarıyorum ve sonra ona elimi uzatıyorum.

Ell-ee elimi değerlendiriyor. "Güvenli mi?" diye soruyor bir süre sonra.

Bu soruda daha fazlası olduğunu hissediyorum. Elimi tutmak güvenli mi? Yıkanmak için güvenli mi? Bu yüzden mi hiç yıkanmıyor? Onun gözünde daha güvenli olduğu için mi? Kokusu bir çeşit koruma mı? Zırh mı?

Düşüncesi bile göğsümü ağrıtıyor. Ona başımı salladım. "Güvende."

Khui'm ne kadar isterse istesin, ona dokunmayacağım. Önce o istemeli.

ELLY

Çamur savaşı.

Her ne kadar yapışkan ve pis kokulu çamur mağaraya geri dönüşümüzü acı verici derecede soğuk ve rahatsız kılssa da hala gülümsüyorum. Sıcak çamur hemen soğuyor ve vadiye geri döndüğümüzde giysilerim donmuş ve sertleşmiş, yürümek zorlaşıyor. Bek ellerimi yeleğinin içine sokup sıcaklığını paylaşabilmem için beni taşımasını önerene kadar dişlerim soğuktan takırdıyor. Kendimi neredeyse onun kollarına bırakıyorum, ellerimi giysilerinin altına sokuyorum. Son birkaç gündür Bek'e karşı olan korkumu yenmiştim. Beni tutmuyor ya da bağırıyor ve bana karşı her zaman çok dikkatli davranıyor. Ona güveniyorum ve kendimi ona doğru atıp beni taşımasına izin verirken iki kere düşünmüyorum.

Ellerim tenini buluyor ve sanki kişisel bir ısıtıcı bulmuş gibi oluyorum. Tanrım, çok sıcak. Çok, çok sıcak. Rahatlayarak inliyorum ve onun sert, kaslı karnını kavrayıp sıcaklığını kendi bedenime sızdırmaya çalışıyorum.

Yüzüne bakıyorum, dişleri sıkılmış, gözleri yarıktan biraz daha fazla. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, onu üşüttüğüm için mi yoksa çamura mı kızdığını merak ediyorum.

Bana bakarken ağzı hafifçe çatılıyor ve ben de kaskatı kesiliyorum. Tek söylediği "Burnunda çamur var," oldu.

Burnumu kırıştırıyorum, ellerimi onun sıcak bedeninden ayırmadan serbest bırakmaya çalışıyorum.

"Sanırım burnunuzda da çamur var," diye belirtiyor.

"Kalmak zorundayım," diyorum ona ve kızmadığı için rahatlamış bir şekilde sıcaklığına daha da sokuluyorum.

Bek kıkırdıyor ve beni biraz daha yaklaştırıyor. "Kalabilir."

Mağaraya vardığımızda dişlerim gıcırdıyor ama sonra rüzgârdan kurtuluyoruz ve o kadar da kötü değil. Bek beni nazikçe ayağa kaldırıyor ve mağara girişinin üzerindeki perdeyi düzeltiyor, sonra da hemen ateş yakıyor. Alev alev yanmaya başladığında ilerleyip ellerimi uzatıyorum.

"Eh?" diyor, sesi onaylamaz gibi çıkıyor. Donup kaldım. "Ne?"

Bana başını sallayıp ayağa kalkıyor. Uyku paletinden en kalın kürkünü alıp bana uzatıyor. "Ne zaman konuşsam zıplıyorsun. Sana zarar vermeyeceğim, Ell-ee. Asla."

Sertçe yutkunuyorum ve kürkü ondan alıyorum.

"Özür dilerim." "Özür dilemeyi bırak."

"Özür dilerim."

Bana bıkkın bir bakış attı. "Neredeyse sessizliğini tercih ediyordum."

Öyle mi? Dilimi ona doğru uzattım.

Bek kıkırdıyor ve beni işaret ediyor. "Bu çok daha iyi." Arkasını dönüyor ve bir elini havada sallıyor. "Şimdi soyun. Arkamı dönmeyeceğim."

Soyunmak mı? Kıyafetlerimi mi?

Bek sırtı bana dönük bir şekilde, "Dişlerinin takırtısını hâlâ duyabiliyorum," diyor. "Soyun ve battaniyeyi etrafına sar. Yoksa asla ısınamazsın."

Oh. Sözleri mantıklı. Kürkü bırakıyorum, donmuş giysilerimi yırtıyorum ve battaniyeyi etrafıma sarıyorum. Mağara hemen ısınıyor ve ben de ateşin yanına yerleşiyorum. Uzun dakikalar geçiyor ve Bek sırtı bana dönük bir şekilde ayakta duruyor. Neyi beklediğini merak ediyorum.

"Bana ne zaman dönebileceğimi söyle," diyor uzun bir sessizlikten sonra. "Sana çıplak bakmayacağım, söz veriyorum."

Endişelendiği şey bu mu? Ona beni giydirme zahmetine katlanan tek kişinin kendisi olduğunu söylemek istiyorum. "Şimdi."

Yavaşça dönüp başıyla onayladıktan sonra ateşe doğru ilerliyor. Ateşe daha fazla yakıt doldururken onu izliyorum, büyük elleri zarif ve emin. Nedense elleri ve hareketleri beni büyülüyor. Belki de devasa ve güçlü oldukları için, ama onları bana karşı kullanmıyor. En azından, kendimi düzeltiyorum, sa- kohtsk avından beri kullanmadı. O zaman bile çürüklerime dehşetle bakmıştı. Bir süre daha ellerinin hareketini izliyorum ve durup beni izlediğinde başımı ona doğru eğiyorum.

"Bugün gülümsemeni sevdim," dedi bana. "Ve gülüşün. Çok güzeldi."

Yüzümün rahatsız edici bir sıcaklıkla kızardığını hissetmeme rağmen hiçbir şey söylemiyorum. Duymaktan hoşlandığım kelimeler bunlar ama ona ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Gülümsemesini sevdiğimi mi?

Ellerini mi? Sıcaklığını sevdiğimi mi? Berbat iltifatlar gibi görünüyorlar.

Bek çenesini kaldırıp başıma bakıyor. "Saçların hâlâ çamur ve buz gibi."

Elimi dokunduruyorum ve sert, pis bir şey çıkıyor ortaya. Burnumu kırıstırıyorum.

"Yıkanmak ister misin?" diye sordu bana. "Sana su getirebilirim. Bakmayacağıma söz veriyorum."

"Neden?" Ona omuz silkiyorum.

"Neden mi? Çünkü... bazı insanlar bundan hoşlanmıyor. Utangaçlar." Gözleri kısıldı. "Ve sen utangaçsın. Düşündüm ki..."

"Çoğu sahip bana kıyafet vermiyor," diyorum ona.

"Sahipleri mi?" Kaşlarını çatıyor. "Ben senin sahibin değilim."

Omuz silkiyorum. "Beni satın aldın. Sana ait değilsem kime aitim?" "Kendine."

Küçük bir 'hımm' sesi çıkarıyorum. Buna inanmam biraz zaman alacak.

Bek kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Birine ait olmaya neden bu kadar odaklandığınızı anlamıyorum."

Ben mi? O ciddi mi?

Ciddi olamaz.

Ona bakıyorum. Burada, insanların ihtiyacınız olduğunda size bir şeyler verdiği bu korunaklı gezegende, para kavramının olmadığını düşünüyorum. Ya da köleler, bu konuda. Georgie ve diğerlerinin köle olma yolunda ilerledikleri söylendi, ama hiçbirisi birinin şeyi olarak yaşamak zorunda kalmadı.

Biri sahiplenmiş. Buraya geldiğimden beri ilk kez korkum yerini öfkeye bırakıyor.

Gerçek, yoğun bir öfke.

Çamurlu botumu alıp kafasına fırlatıyorum.

Başını eğiyor - bunu yapacağını biliyordum - ve bana attığı şaşkın bakış, eğer bu kadar kızgın olmasaydım komik olabilirdi. "Ell-ee! Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne yaptığının farkında mısın?"

Bek de feryadıma en az benim kadar şaşırmış görünüyor. "Ne yaptım ben?"

"Köleler satın aldınız! İnsanlar!"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Seni buraya ben getirdim."

"Bizi satın aldınız! Arada fark var!" Anlamadığı belli olunca dişlerimi sıkıp tekrar deniyorum. "Tamam. Buraya nasıl geldiğimi sanıyorsun, Bek?"

"Cap-tan ve Trakan seni getirdi."

Bunlar diğer iki mavi adam olmalı. Boynumda tasma olan serseriler. "Sence beni nereye götürdüler?"

Yüz ifadesi tedirginleşiyor. "Kimden..." Duraklıyor, düşünüyor. "Diğer uzaylılar mı?"

"Ve sence onlarla isteyerek mi gittim?" Battaniyenin altında yumruğum sıkılıyor, girip çıkıyor, girip çıkıyor. Ona bu kadar çok kelime tükürdüğüme inanamıyorum. Bu kadar kızgın olduğuma inanamıyorum.

Bunu anlamadığına inanamıyorum.

Tereddüt ediyor ve yüzünde bir anlayış parıltısı görüyorum. "Seni çaldılar," diyor bir süre sonra. "Hatırlıyorum

Shorshie bunu söylüyor."

"Evet. Çalındı. On iki yaşındayken çalındım. O zamandan beri köleyim."

Yine kaşlarını çatıyor. "Sen bir köle değilsin, Ell-ee."

Çizmelerimi gösteriyorum. "Ayakkabıma ateşe atılmak isteyip istemediğini sor."

Bek'in çenesi kasılıyor ve bana cevap vermeden alevlere bakıyor.

"Sor," diye

tekrarlıyorum

kararlılıkla. "Sen bir

bot değilsin-" "Sadece

sor."

Burun delikleri alevleniyor ve bana kızgın bir bakış attıktan sonra tekrar botuma bakıyor. "Cevap veremez, Ell-ee. O bir çizme."

"Bu doğru. O bir şey. Karar veremez. Ona sahipsiniz ve bu yüzden onu alıp ateşe atmak istediğinize karar verirsiniz, bunu yapabilirsiniz ve kimsenin umurunda olmaz. O bir şey." Kendimi işaret ediyorum. "Şimdi bana Dünya'dan alınmak isteyip istemediğimi sor."

"Ell-ee-"

"Bana ailemi ve arkadaşlarımı geride bırakmak isteyip istemediğimi sorun. Sırf bir şey olduğum için birinin beni kötü yemeklerle besleyebileceği, kırbaçlayabileceği ya da tasma takabileceği bir kafeste yaşamak isteyip istemediğimi sorun. Ben önemi olmayan bir şeyim." O kadar öfkeliyim ki titriyorum. Tüm vücudum titriyor. Bunu anlamasına ihtiyacım var. Bunu gerçekten ama gerçekten anlamasına. "Bana bu gezegene gelmek isteyip istemediğimi sor."

Vurulmuş gibi geri çekiliyor. Eli göğsüne gidiyor, oradaki sert plakayı ovuyor. Onun khui'si uğulduyor -benimki de-

Ama yüzündeki ifade ıstıraptan başka bir şey değildi.
"Burada olmaz mıydın? Benimle birlikte?"

"Başka seçeneğim yoktu Bek. Kimsenin yoktu. Ne benim, ne Summer'ın, ne Gail'in, ne Kate'in, ne de Brooke'un. Hiçbirimizin. Bize başka seçenek bırakılmadı, çünkü bizi çalan insanlar için o bot kadar bile önemimiz yok."

Bek önce kucağındaki çizmeye, sonra da bana bakıyor. Yüzündeki ifade inanılır gibi değil.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," diye fısıldıyorum. "Her gün güvensiz. Her gün korkuyorum. Her gün, kontrol yok, hiçbir şey yok. Bir sahibinden diğerine veriliyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun." Yanağımdan aşağı sıcak bir gözyaşı süzülüyor. Lanet olsun. Fırçayla uzaklaştırıyorum, çünkü ağlamak istemiyorum. Kimse beni ağlatamaz.

"O zaman göster bana," diyor Bek sessizce. "Bana nasıl bir şey olduğunu göster."

BEK

Her gözyaşları beni incitiyor. Normalde bir kadının ağladığını görmek beni sinirlendirir ve kızdırır.

Ama benim Ell-ee'm? Benim güçlü, cesur Ell-ee'm? Bu...acıtıyor.

Ell-ee'm bana hızlı ve öfkeli bir şekilde kelimeler tükürüyor ve kızgın olduğu çok açık. Kızgınlıktan da öte, çok üzgün. Bunu anlamama ihtiyacı var ve ben de anlamaya çalışıyorum ama bir insana bu şekilde davranılmasını aklım almıyor. İsteklerinin göz ardı edilmesini. Shorshie ve diğerlerinin...

Sonra duraksadım, çünkü bu konu üzerinde fazla düşünmemiştim. Her zaman çok mutlu görünüyorlardı ve onlara ve arkadaşlarına imreniyordum. Ama şimdi Salukh'un Tee-fah-ni'nin kötü rüyalar gördüğünü söylediğini hatırlıyorum. Ve insanlar ilk geldiğinde Claire'in hep ağladığını hatırlıyorum. O zamanlar ona karşı sabırsızdım, zayıf olduğunu düşünüyordum.

Ama şimdi merak ediyorum. Acı çekiyor ve korkuyor muydu? Ve ben onu anlamadım ve ona karşı acımasız davrandım.

Midem bulanıyor.

"Sana göstermemi ister misin?" Ell-ee kekeliyor. "Köle olmak nasıl bir şey?"

Başımı salladım. "Göster bana. Anlamamı sağla."

Yutkunuyor ve yüz ifadesinden sözlerimi düşündüğü anlaşılıyor. "Eğer benim kölemsen," diye yavaşça başladı, "dediğimi yapmalısın. Sen benim için bu bottan daha fazlası değilsin." Tekrar eliyle işaret ediyor. "Eğer dediğimi yapmazsan, şok tasmaını takarım."

Şok tasmaı yok ama ne dediğini anlıyorum. Kendimi onun yerine koymam, kendimi onun gibi düşünmem, köleleştirmem gerekiyor. Başımı sallıyorum. Ben hazırım. Görmek istiyorum.

Ell-ee beni inceliyor. "Ayağa kalk. Kıyafetlerini çıkar. Kölelerin kıyafeti olmaz."

Tereddüt ediyorum. Şu anda duygularım karışık olsa da kürkünün içinde muhteşem görünüyor ve sadece onun emriyle soyunma düşüncesiyle sikim canlandı.

"Şok tasmaı," diyor kesin bir dille. "Eh? Düşünmem için bana bir dakika ver."

"Sen bir kölesin. Düşünmene gerek yok. Şimdi ayağa kalk. Soyun." Sözleri soğuk.

Kızmaya başlıyorum ama gözlerindeki acıyı hatırlıyorum. Sinirli bir şekilde ayağa kalkıyorum ve üzerimdekileri çıkarmaya başlıyorum. Peştemalim yere düştüğünde ve çıplak kaldığımda dik duruyorum. Sikimden ya da sert olmasından korkmasını istemiyorum. İstemediği sürece ona asla dokunmayacağım konusunda ona güvence vermek istiyorum.

Ama o sadece bakışlarını üzerimde gezdiriyor, ilgisiz. "Bana çay yap."

Garip bir istek değil. Ateşle doğru ilerleyip kaynayan keseyi hazırlıyorum, sonra içine yaprak serpiyorum ve bunu yaparken ona bakıyorum. Bir şekilde aynı anda hem pis hem de güzel olmayı başarıyor, hâlâ çamur içinde. Ona yıkanmasını, onu beslememe izin vermesini söylemek istiyorum. Ama önce bunu yapmak isterse, o zaman yaparız.

Suyun buharlaşmasını bekliyorum ve çay hazır olduğunda annemin bardağına döküp ona uzatıyorum.

Ona bakmıyor bile. "İçinde yaprak var mı?" Başımı sallayınca devam ediyor. "Parmaklarınla çıkar onları. Çabuk çıkar. Çayımın soğumasını istemiyorum." Ses tonu buyurgan ve nahoş; sahiplerinin onunla nasıl konuştuğunu taklit ettiğini fark ediyorum. Benim kırılgan Ell-ee'm bununla mı uğraşıyordu? Her gün mü? Mevsimlerin dönüşleri ve dönüşleri için?

Bundan hoşlanmıyorum. Görev kolay, ama bana davranış şekli...

Parmağımı çayın içine sokuyorum, sonra hızla geri çıkarıyorum. Sıcak. "Yanacağım-"

"Evet," diyor. "Ama artık bundan sıkıldım. Sana şok tasmağını verir ve çayı bir kenara atardım."

Sözlerine kaşlarımı çatıyorum. "Ell-ee-"

"Şurada," diye karar verdi, mağaranın girişini göstererek. "Git orada dur ve sırtını bana dön."

Kaşlarımı çatarak çayı elime alıyorum. "Ne kadar süreyle?"

"Şok tasmağı," diyor tekrar. "Ve ben istediğim sürece. Hiçbir konuda söz hakkın yok. Sen bir botsun."

Bu çizme sinirlenmeye başladı. Çayı dikkatlice yere bırakıyorum ve kuyruğumu sallayarak mağaranın önüne doğru fırlıyorum. Eğildim

dışarı çıktım ve girişte durdum, sırtımı ona dönerken ayaklarımı diktim.

Sessizleşiyor.

Dakikalar geçtikçe kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve onun bir şey söylemesini, bu aptalca, sinir bozucu oyuna devam etmesini bekliyorum. O sessiz. Çok sessiz. Mağaraya dönüp bakmadan önce birkaç dakikanın daha geçmesine izin veriyorum.

Kürkünün içinde, uzanmış, sırtı bana dönük.

Burun deliklerim açıldı ve kollarım sıkıştı. Bu hiç komik değil. Bu çok saçma, beni burada çıplak bir şekilde bekletmek ve bana böyle davranmak-

Sanki ben bir hiçim.

Bana o kadar sert çarpıyor ki sendeliyorum, dizlerimin bağı çözülüyor.

Ell-ee'm her gün böyle yaşıyordu. Bana gösteriyor. Bunun onu ne kadar incittiğini, ne kadar korktuğunu. Ne kadar çaresiz ve kontrolsüz olduğunu. Güvenmemesine şaşmamalı. Kendini kirle örtmesine ve kimseyle konuşmamasına şaşmamalı.

Ayaklarımın üzerine çömeliyorum, başım utançla öne eğik. Onu satın aldım. Onu ve diğer tüm insanları botmuş gibi satın aldım. Sanki hiçbir şey değillermiş gibi. Buraya gelmeyi onlar istemedi. Ell-ee'nin neden kinle yanıp tutuştuğunu şimdi anlıyorum. Chail ve diğerlerinin neden bana sert gözlerle baktığını. Claire, Shorshie ve diğerlerinin yüzlerinde neden böyle bir hayal kırıklığı var.

Ell-ee ve diğerlerini bir şeyler yaptım. Şeyler, insanlar değil. Önemli olmayan şeyler.

Midem yine çalkalanıyor ve karların üzerine kusuyorum, midem bulanıyor.

Şimdi anlıyorum. Anlıyorum ve kalbim hasta. Bir eşi o kadar çok istedim ki, başkalarının ne istediğini düşünmek için durmadım. Ell-ee ve diğerleri evlerine ya da kendilerine iyi davranılacak başka bir yere götürülebilecekken buraya geldiler. Onlara başka seçenek bırakılmadı, tıpkı götürüldüklerinde bırakılmadıkları gibi. Niyetimin iyi olması önemli değil, sadece onlara diğer pek çok kişinin yaptığıнын aynısını yapmış olmam önemli.

Yorgun ve üzgün hissederek doğruluyorum. Eşimin güvenini, onun eşim olduğunu bile bilmeden çok önce kırmıştım. Beni affetmesini nasıl bekleyebilirim ki? Ell-ee'nin öfkesiyle yüzleşmek üzere içeri girmek için dönüyorum.

Sırtı hâlâ bana dönük, kalın battaniyenin altında küçük bir vücudu var, yelesi yapış yapış, pis bir dağınıklık halinde başına yapışmış. Uzun bir süre onu izliyorum, ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum... ve sonra omuzlarının titrediğini fark ediyorum. Ağlıyordu.

Ruhum acıyor. İlerleyip mağaraya geri dönüyorum ve onun yanında diz çöküyorum. "Ell-ee. Ağlama, lütfen."

Sessiz, bedeni hıçkırıklarının şiddetiyle titriyor. "Geri dönmek istemiyorum. Asla. Kafes yok."

"Kafes yok," diye kabul ediyorum. "Asla geri dönmeyeceksin. Kimsenin seni kollarımdan almasına izin vermeden öleceğim."

Ell-ee bana bakıyor, gözleri kocaman ve parlak. "Güvenli mi?"

"Güvende," diyorum ve bunu vücudumdaki her kemikte hissederek kabul ediyorum. Ben nefes aldığım sürece kimse ona zarar veremeyecek. "Her zaman."

Uzun bir süre beni izledikten sonra battaniyelerin arasından çıkıp kollarını belime doluyor ve ağlamasını kontrol etmeye çalışırken yanağını göğsüme bastırıyor.

Şaşırdım kaldım. Bana söylediği onca şeyden sonra ona dokunmamı mı istiyor? Bana öfkeli sözler söyledikten ve incindiğini gösterdikten sonra mı? Tereddüt ediyorum, sonra ellerimi nazikçe omuzlarına koyuyorum. Ell-ee göğsüme daha da sokuluyor ve ben de saçlarını okşayarak onu kendime yakın tutuyorum.

"Güvende," dedim ona ve ciddiydim.

Eşime saatlerce sarılıyorum. İkimiz de konuşmuyoruz ve ben sırtını okşarken Ell-ee bir süre göğsüme yaslanıp sessizce ağlıyor. İkimizin de çamur ve pisliğe bulanmış olması, benim çıplak olmam ya da khuilerimizin çılgınca yankılanması önemli değil. Bu an rahatlamakla ilgili. Gözyaşları yumuşak hıçkırıklara ve ardından sessizliğe dönüşene kadar onu yakınımda tutuyorum. Ve ona dokunuyorum, çünkü yabancıların ona dokunmasından ne kadar nefret etse de, dokunuşum onu sakinleştiriyor gibi görünüyor. Sanki tenindeki elim ona yalnız olmadığını, bir köle olmadığını hatırlatıyor. Bu yüzden ellerimi her zaman onun üzerinde tutuyorum, kolunu okşuyorum ya da sırtını ovuyorum, yanağını okşuyorum. Bunu çiftleşmeyle ilgili yapmıyorum. Benim için her şey Ell-ee'mi rahatlatmak ve kalp acısını hafifletmekle ilgili.

"Gidip yıldızların altında oturabilir miyiz?" diye fısıldıyor bir süre sonra. "Onları görmem gerek."

"Elbette." Onu bırakmak konusunda isteksizim ama kollarımızı çözüp ayağa kalktığımızda, sanki aramızdaki bağı korumak istermiş gibi elini kolumda tutuyor.

Bir battaniye alıp onu dışarıya kadar takip ediyorum. Çok uzağa gitmiyor, mağaranın ağzından sadece birkaç adım dışarı çıkıyor ve yukarı bakıyor. Bir zevk iç çekişi duyuyor ve sonra bana yaklaşıyor, elleri tekrar derilerime gidiyor ve tutunuyor.

Oturuyorum ve battaniyeyi omuzlarıma çekiyorum, sonra bana katılması için işaret ediyorum. Yanımda oturmasını bekliyordum, ama kucağıma sürünüp bana doğru yerleşti

ve ben

Vücudunun bana yaslanmasıyla hissettiğim neşe ve şehvet dalgasından kaçamıyorum. Kollarımı ona doluyorum, onu sıcaklığım ile ve battaniyeyle koza gibi sarıyorum, o da başını omzuma koyuyor ve gökyüzüne bakıyoruz. Benim için onlar sadece yıldızlar, ama onun için daha fazlası, bu yüzden onları onun gözleriyle görmeye çalışıyorum. Hoşuna giden renkler mi? Uçsuz bucaksız gökyüzü mü? Ne?

Bir süre sonra Ell-ee iç geçiriyor, bakışları yukarıdaki yıldızlara sabitleniyor. "İlk sahibim beni uzun, çok uzun bir süre bir kafeste tuttu."

Kaşlarımı çatıyorum, soru sormak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

"Hayvanat bahçesi vardı," diye fısıldıyor. "Canlı hayvanları topladığınız ve onlara bakmak için tuttuğunuz bir yer."

Duraksıyor ve bir yanıt bekliyor mu diye merak ediyorum. "Kulağa... garip geliyor."

"Sanırım öyle. Hayvanlar için eğlenceli değil." Parmakları kolumda geziniyor, kaplamalarımın koruyucu çıkıntılarını hissediyor. "Kafesler çoğu için çok küçüktü ve benimki ayağa kalkabileceğim kadar büyük değildi. Işıkları hiç kapatmıyorlardı ve her zaman biraz fazla sıcak olan bu büyük kapalı alanda tutuluyorduk. Gübre ve sidik gibi kokuyordu ve çok gürültülüydü." Titriyor. "Nefret ederdim. Hayvanat bahçesinden kurtulup beni... başka birine satana kadar bunun olabilecek en kötü şey olduğunu düşündüm."

Sessizleşiyor.

Kolunu okşadım. "Ne oldu?"

Ell-ee yavaşça nefes verir. "Yeni sahibim... acımasızdı. İnsanlarına işkence etmeyi severdi. Tepkilerimizi görmek hoşuna gidiyordu."

Öfkemi bastırmak için mücadele ediyorum. "Seni kötü yemekle besleyen bu mu?"

Başını sallıyor. "Kötü yemekler ve bu sadece başlangıcıydı. Bazen... kendimi hiç insan gibi hissetmiyordum." Tekrar sessizleşiyor. "Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum."

"O zaman hiçbir şey söyleme." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Buraya gelmek istemediğini biliyorum ama burası güvenli. Cap-tan ve Trakan diğer dünyalardan çok uzakta olduğumuzu söylüyor. Onlarla birlikte gitmemiz için bizi ikna etmeye çalıştılar ve gitmezsek bu gezegenden bir daha asla ayrılamayacağımızı söylediler. Kaldık, hepimiz. Bu da onların asla geri gelmeyeceği ve bizim de başkaları için endişelenmemize gerek olmadığı anlamına geliyor. Burada güvendesiniz. Buna söz veriyorum."

Ell-ee tekrar yıldızlara bakıyor. "Emin misin?"

"Eminim." Trakan ve Cap- tan'ın bana insanları vermek için geri dönmek zorunda kaldıklarında ne kadar sinirlendiklerini hatırlıyorum. Onları bir daha asla göremeyeceğim. Bunu tüm kalbimle biliyorum.

Bana doğru yerleşiyor. "Diğerlerinin buranın soğuk ve çirkin olduğunu düşündüğünü biliyorum ama... ben seviyorum. Dışarıda olmayı çok seviyorum. Yıldızlar çok güzel."

"Eğer sizi memnun edecekse, her gece gelip dışarıda yıldızlarla vakit geçireceğiz."

"Öyle," diyor usulca ve neredeyse gülümsediğini duyabiliyorum.

ELLY

Kendi pisliğini hiç fark etmedim, çünkü kendimi koklayamıyorum. Ama çamur? Kaşındırıyor. Ertesi sabah uyandığımda kafa derim kuru ve kaşınıyor, başım saçımdaki çamurla ağırlaşıyor ve cildim temizlenme ihtiyacıyla kıvranıyor. Kirli bedenimi tekrar yeni temiz kıyafetlerin içine sokma düşüncesi beni ürpertiyor.

Bek'e bir göz atıyorum. Normalde hemen yıkanır ama dün geceki fırtınalı kavgamızdan sonra üzerinde hâlâ aynı çamurun izleri olduğunu fark ediyorum. O hala peştamalından başka bir şey giymiyor, ben de battaniyemi giyiyorum ve başka bir şey giymiyorum.

Ondan korkmamam çok komik. Dün gece ona köle olarak geçirdiğim zaman hakkında atıp tuttum, ki bunu yapacak kadar cesur değildim... yani, hiç. Normalde tamamen sessizimdir çünkü sessizlik başınızı belaya sokmaz. Ama dün gece o kadar çok şey söyledim ki, kendimi durduramasam da kalbim göğsüme çarptı. Aynı anda hem dehşete kapıldım hem de öfkelen dim ve her şey bittiğinde sadece... tükendim.

Ama bugün daha iyi hissediyorum. Çok daha iyi. Temizlenmiş. Uzun zamandır içimde biriktirdiklerimin bir kısmını paylaştım ve kendimi hala güvende hissediyorum. Belki de kirlerimin bir kısmından kurtulmamın zamanı gelmiştir. Artık temiz olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum.

Saçlarıma dokunuyorum ve Bek'e bakıyorum, kararsızım. Saçları bir erkeğe göre oldukça güzel. Uzun, kalın ve siyah; yüzüne gelmemesi için belli noktalarda birkaç örgü var. Yüz hatlarını inceliyorum. Bence uzaylıların en yakışıklısı değil. Ağzının kıvrımında ve çenesinin sert çizgisinde biraz fazla sert ve acımasız bir şey var. Omuzları kocaman, elleri de öyle. Hiç de sevimli görünmüyor. Ama bu hoşuma gidiyor. Bu kadar acımasız görünmesi hoşuma gidiyor. Bu, insanların ona bulaşmayacağı anlamına geliyor. Bu onu daha güvenli yapıyor.

Ayrıca, rezonansa rağmen Bek'e hapsolmuş ya da bağılıymışım gibi hissetmemem de garip. Bunun yerine, bir arkadaşım varmış gibi hissediyorum. Güvenebileceğim biri. Eğer hayatımın geri kalan her gününü köyde diğerleriyle geçirmek yerine bu mağarada onunla geçirmek zorunda kalırsam... bu benim için tamamen sorun olmaz. Ona başka kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum.

Ayağa kalkıp bana sırtını döndüğünde, poposu esnerken kalçalarımın arasında hâlâ o sıcak, ağırlı hissi duyuyorum. Ona bakmam gerekenden biraz daha uzun süre bakıyorum, kalçalarının üzerindeki kas kabarcıklarından büyüleniyorum. Bir uzaylıya göre gerçekten de güzel, sıkı bir poposu var-

Döndü ve beni bakarken yakaladı. "Ne oldu?"

Ağzım kuruyor. Nabzım zonkluyor ve bitimin başladığını duyabiliyorum. "Kuyruğunda çamur var."

Bunu kabul ederek homurdanıyor. "Yakında yıkanacağım." "Seninle gelebilir miyim?"

"Tabii ki. Seni geride bırakmam."

Tam olarak kastettiğim bu değildi. "Ben de yıkanabilir miyim?"

Duraklıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. Sonra hızlı ve sert bir şekilde başını sallıyor. "Elbette. Ne zaman gitmek istersiniz?"

"Burada mı yıkanacağız? Yoksa bir dereye mi?" Normalde dereye yıkandığını biliyorum ama uzun dişli balıkların olduğu bir dereye girme düşüncesi beni korkutuyor.

"Hangisini tercih edersiniz?"

"İşte." Kolumu ovuyorum ve derimden daha fazla kir ve çamur akarken zihinsel olarak irkiliyorum. "Dereyi sevmiyorum."

"O zaman burada yapacağız. Tuzaklarımızı daha sonra kontrol edebiliriz." Ayağa kalktı ve ateşe doğru ilerleyerek biraz daha yakıt ekledi. "Suyu ısıtmaya başlayacağım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum usulca.

Bek başını eğerek duraklar. "Bana teşekkür etme, Ell-ee. Ben senin eşimim. Ne dersen, senin için gerçekleştiririm. Minnettar olmana gerek yok. Bu benim görevim ve seve

seve yaparım."

Tamam o zaman. Ateşin yanına kıvrılıyorum ve keseyi takıp karla doldurmaya çalışmasını izliyorum. Doldurmak için birkaç tur atıyor ve sonra böğürtlene benzeyen şeylerle ve küçük yıpranmış deri parçalarıyla dolu küçük bir kese çıkarıyor. Hiçbiri sabuna benzemiyor ve bunun kir tabakamda işe yarayıp yaramayacağını merak ederek kirli saçlarıma tekrar dokunuyorum.

Keseyi bana uzatıyor, ben de tereddütle alıyorum. "Bu sabun mu?" Köydeyken daha dikkatli olmalıydım. Başını sallayınca elime birkaç tane böğürtlen döküp kokluyorum.

"Bu iş böyle yapılmaz," diyor Bek.

Şaşkınlıkla ona göz kırpmıyorum. "Ne?"

"Kendinizi yıkayın. Burnunuza sürmeniz pek bir işe yaramayacaktır."

Ona bakıyorum. Dudakları köşelerden biraz kıvrılana kadar benimle dalga geçtiğini fark etmedim. Gülüyorum, çünkü bir an için gerçekten nasıl yıkanacağımı bilmediğimi düşündüğünü sandım. Görünüşüme bakılırsa, bu olasılık dışı değil. "Bu gerçekten senin sabunun mu?" Gülümseyerek sordum.

"Evet. Sana nasıl kullanılacağını göstereyim mi?" Bir kaseye ılık su dolduruyor, havlu olarak kullanmak için deri bezlerden birini atıyor ve sonra önüme koyuyor.

Kendim de yapabilirim elbette. Eminim birkaç meyveyi nasıl ezeceğimi ve bir çeşit köpük yapacağımı bulabilirim. Ama bunu onun yapacağı düşüncesi tuhaf bir şekilde çekici geliyor, bu yüzden başımı sallıyorum.

"Battaniyeni üzerinde tutmak ister misin?" diye soruyor, arkamda durmak için hareket ederek.

Islanacak ve mükemmel bir battaniyeyi mahvetmek istemiyorum. Onu bir kenara atıyorum ve önünde durup bekliyorum. Çıplağım ama çıplak bir vücut özel bir şey değildir.

En azından benim için değil. Ama ben izlerken çenesi biraz geriliyor ve gözleri üzerimde geziniyor, sonra da eline aldığı kâseye dikiliyor. Çıplaklığım onu rahatsız mı ediyor? Merakla onu izliyorum. Onun biti benimkine yüksek sesle şarkı söylüyor ve neden bana bakmadığını anlıyorum. Bu rezonans. Beni çekici buluyor ve çıplaklığım ona çiftleşmeyi düşündürüyor.

Bunun beni bu kadar kızartması komik.

Bek eski bir kürkü ayaklarımın dibine yere seriyor. "Suyu emmesi için," diyor bana. "Seni yelenden aşağıya doğru yıkayacağız."

"Tamam," diyorum usulca, ellerimi göğüslerimin önünde kavuşturarak kollarımın onun yolundan çekilmesini sağlıyorum.

"Gözlerini kapat."

Bunu yapıyorum ve bir sonraki anda ılık suyun havlu ile birlikte kafa derimden aşağı süzüldüğünü hissediyorum. Saçımdaki çamurlu topakların üzerinde gezdiriyor, kurumuş çamuru gevşetiyor ve saçım nemlendiğinde kıpırdamadan durmamı söyleyerek saçımdaki en büyük topakları temizlemeye başlıyor. Kıpırdamadan duruyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum ve duyularıma dikkat ediyorum. Bana yakın dururken sıcaklığını hissedebiliyorum, göğsü çıplak. Hareket ettiğinde biraz deri ve ter kokusu alıyorum ama bu güzel bir koku. Hoşuma gidiyor. Elleri saçlarımda gezinirken, nazıkçe çözerken ve arada bir teni benimkine değerken, khui'sinin gürültüsü üzerime yıkanıyor. Sanki kadifeyle kaplanmış gibi ve bu iyi hissettiriyor. Ona sürtünmek istiyorum... tabii bunu yapmak için temizlenene kadar beklemeliyim.

"Saçına sürmek için meyveleri eziyorum," diyor bana, yumuşak bir sesle. "Temizlik için iyi bir köpük oluşturuyor ama saçların o kadar kirli ki birden fazla yıkama gerekebilir. Ondan sonra senin için tarayacağım."

Yapacak mı? Bu ses neden hoşuma gidiyor? "Teşekkür ederim."

Bek homurdanıyor. "Bana teşekkür etme. Sen benim eşimsin. Bunu yapıyorum çünkü bundan zevk alıyorum."

"Yani... teşekkür yok, özür yok."

"Doğru."

Bir an düşünüyorum ve sonra tek gözümü sıkarak açıyorum. "Daha hızlı hareket et, yavaş adam."

Bana şaşkın bir bakış fırlatıyor ve sonra yüzüne yavaş bir sırtıma yayılıyor. Ben de gülümsüyorum, çünkü sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir zaman diliminde ilk kez biriyle şakalaşabiliyorum... ve sorun yok. Tanrım, ne güzel bir duygu.

"Sabun istemiyorsan gözlerini kapat," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum. Bir an sonra, meyveli bir şeyin yoğun kokusunu alıyorum ve sonra elleri tekrar saçlarımda gezinmeye başlıyor. Parmak uçları kafa derime sürtünüyor ve köpüğün alnımdan aşağı kayarak kalınlaştığını hissedebiliyorum. Bir parmağıyla köpüğü siliyor ve başıma masaj yapmaya devam ediyor ve ben bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek inlemek istiyorum.

Buna bayıldım.

"Sen iyi misin?" Bek soruyor. "Senin için çok fazlaysa söyle."

"Peki," diyorum utanarak. Meme uçlarım sertleşiyor ve nedense onları örtmek istiyorum. Beni çıplak gördü ama o kadar yakın duruyoruz ki göğsüne değmelerini istemiyorum. Aslında biraz istiyorum ama bilmiyorum.

Bunun bana nasıl hissettireceğini. Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

"Başını arkaya yatır," diye mırıldanıyor bana, o kadar yakın ki nefesini tenimde hissedebiliyorum. "Saçlarını durulayacağım ve sonra tekrar yıkayacağız."

Yapıyorum ve suyun saçlarımdan ve sırtımdan aşağı sıçradığını hissediyorum. Yerlere dökülüyor ama Bek umursamıyor gibi görünüyor, ben de umursamıyorum. Başım daha hafif hissediyor ve saçımı ikinci kez yıkamayı bitirdiğinde, meyveli ve temiz kokuyor. Biraz daha su alıyor ve sonra bezi alıp sabunlu bezle her yerimi dikkatlice siliyor, temizlemek için cildimin üzerinden defalarca geçiyor. Gözlerimi kapalı tutuyorum, sadece onun dokunuşunun ve birinin benimle ilgilenmesinin verdiği nadir hissin tadını çıkarıyorum. Yüzümün, boynumun, kollarımın üzerinden geçiyor... ama sonra havluyu göğüslerimin üzerinden geçiriyor ve vücudum tüylerim diken diken oluyor. İçimden kaçan nefesi durduramıyorum ve gözlerimi açıyorum.

Bek'in yoğun bakışları benimkilerle buluşuyor. "Sadece temizlenmek için," diyor sesi kısık bir şekilde. "İzin almadan sana asla dokunmayacağım."

Başımı sallıyorum, çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona tekrar sürtünmek istemem kötü bir şey mi?

SAATLER SONRA, o kadar temizim ki kendimi farklı bir insan gibi hissediyorum. Yumuşak tenime dokunmadan duramıyorum ve bazen kolumun hareket ettiğini görüyorum ve o kadar solgun ki benim olduğundan bile emin değilim. Saçlarımdaki en kötü tutamlardan bazılarının kesilmesi gerekiyordu, bu yüzden Bek'in bıçağıyla saçlarımı omuzlarıma kadar kestik, ama sonuçta ortaya çocukluğumdan hayal meyal hatırladığım, bebek inceliğinde, yumuşak kızıl-kahverengi saçlar çıktı. Hoşuma gitti. Çok hafif ve

O kadar havadar ki parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, kendi saçım olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.

Ya Bek? Bek bana bakmadan duramıyor.

Başıma temiz bir tunik geçirip ateşin yanına oturmaya gittiğimde fark ediyorum. Etrafımla meşgul oluyor, yerleri siliyor ve kirli suyu dışarı atıyor, ama bana her bakışında, yüzümü inceleyerek uzun süre bakıyor gibi görünüyor.

"Ne?" Sonunda kararsız ve utangaç bir şekilde soruyorum. "Sorun ne?" "Hiçbir sorun yok," diye neredeyse hırlıyor bana.

Gergin bir şekilde saçlarımı yüzüme doğru çekmeye başladım, saklamak için.

"Yapma," diyor sessizce. Yanıma doğru ilerliyor ve yanıma çömeliyor. Nazik elleriyle saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor ve kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. "Seni rahatsız etmek istememiştim. Sadece baktım çünkü... farklı görünüyorsun."

"Oh."

"Hoşuma gitti. Çok fazla." Sesi hırçın. "Yüzünü benden asla saklama." Bek yanağıma hafifçe dokunuyor ve sonra ayağa kalkıyor. Ayağa kalktığında peştamalının ön kısmında bir şişkinlik fark ediyorum, uzaklaşırken gizlice düzeltiyor.

Evet. Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Ateşin başında otururken ve Bek silahlarını tamir ederken başka bir şey konuşulmuyor. Bana mızrak ve bıçaklarında kullandıkları kemiğin kolayca aşındığını ve sürekli bakım yapılması gerektiğini söyledi. Ben yapmayı teklif ediyorum ama o sadece alaycı bir şekilde gülüyor ve ben de ateşin yanına oturup saçlarımla biraz daha oynuyorum. Temiz saçlarımla oynuyorum ve onu çalışırken izliyorum... ve düşünüyorum.

Çok düşünüyorum. Çoğunlukla Bek hakkında. Yani vücudunu. Banyomu bitirip kürklere sarındıktan ve saçlarım tertemiz olduktan sonra uyum gelmişti. Uyumak için uzandım ve ben uyurken Bek de kendisi için su ısıttı ve yıkandı. Uyuyor olmam gerekirken onu izledim. Kendini bana dokunduğundan çok daha hızlı bir şekilde yıkıyordu. Elleri güçlü mavi baldırlarında hızla aşağı yukarı kayıyor ve bez kalın, kaslı uyluklarının üzerinde hareket ederken büyüleniyorum. Kendini temizlerken kuyruğu titriyor, o büyüleyici kabarık poposunda ileri geri hareket ediyor. Sonra elleri göğsünün üzerinde geziniyor ve sonra... daha aşağıya. Yardım edemiyorum ama sikişinin büyüklüğünü ve mahmuzunu fark ediyorum. Uyluklarımın arasındaki titreşimi hissediyorum, orada kayganlaştığımı hissediyorum ve kıvranmak istiyorum.

İlk başlarda rezonansın bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum. Şimdi ise hem büyüleniyorum hem de dehşete düşüyorum. Bek'in bana dokunmasını istiyorum. Dokunursa ne olacağından korkuyorum. Seksin nasıl işlediğini biliyorum -ben hiç yapmamış olsam da pek çok kölenin efendileriyle seks yaptığını gördüm- ve bu pek hoş görünmüyor. Ama olabileceğini, olması gerektiğini biliyorum. Aksi takdirde Georgie ve diğerleri bu kadar mutlu olmaz ya da eşlerini bu kadar çabuk öpmezlerdi.

Dudaklarıma dokunuyorum. Öpüşmek. Bu daha önce hiç yapmadığım bir şey. Bek'le yapmak istiyor muyum?

Onun sert ağzının köşelerden kıvrılıp bir gülümseme oluşturduğunu düşünüyorum.

Evet. Sanırım Bek'i öpmek istiyorum.

Onu daha küçük bir bıçak üzerinde çalışırken, bıçağın kenarını jilet keskinliğinde bileylerken izliyorum. Memnun kaldığında bıçağa bir kez daha göz gezdiriyor ve sapından tutup bana doğru çeviriyor. "Ne düşünüyorsun?"

Fikrimi sorduğu için utanarak ondan aldım. Bıçaklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yine de iyi görünüyor.

Elimi

Parmağımı kenarına koyuyorum ve keskin bir his veriyor.
"Güzelmiş."

"Bu senin için," dedi bana. "Sana da bir mızrak yapacağım, böylece birlikte avlanabiliriz."

Benim için mi? Göğüslerime yakın tutuyorum, gülünç derecede memnunum. Birinin benim için yaptığı en güzel şey bu. Teşekkür etmek için ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum. Teşekkür istemiyor. Ben de sadece gözlerimin ona ne kadar memnun olduğumu göstermesine izin verdim.

Homurdanıyor, kucağındaki kemik parçalarının tozunu alıyor ama memnun görünüyor.

ELLY

Bek gecenin geri kalanında düşüncelerimi dolduruyor ve uykuya daldığımda aklım hala onda oluyor. Onun yerine Kafesleri, hayvanat bahçelerini ve geçmişimdeki korkunç şeyleri hayal ederken Bek'i hayal ediyorum. Mavi teni ve beni nazik bir özenle yıkayan, sabunlu bezle göğüslerimi okşamak için fazladan zaman ayıran büyük elleri. Rüyamda, bacaklarımın arasına girmesini ve ağrıyan yerlerime dokunmasını istiyorum ama bunu asla yapmıyor. Sadece kalçalarımın etrafında dolaşıyor, ben itiraz edene kadar bezle karnımı tekrar tekrar okşuyor.

Uyanıyorum, boğazımda bir inilti, ellerim kalçalarımın arasında. Islak ve ağrılıyım ve çok muhtaç hissediyorum. Meme uçlarım acıyor ve her yerim huzursuz. Yine de bacaklarımın arasındaki elim iyi hissettiriyor ve parmaklarımı kıvrımlarımda aşağı yukarı okşamaktan kendimi alamıyorum. Bundan daha fazlasını yapmak çok yoğun hissettiriyor, bu yüzden daha hassas bölgelerden uzak durmaya dikkat ederek kendimi birkaç kez okşuyorum.

"Ell-ee?"

Bek'in boğuk sesi beni donduruyor. Mağaranın loş ışığında ona bakıyorum. Ateş, gübre parçalarının arasında birkaç titreşimden öteye gitmiyor ve Bek'in olduğu yerde, karanlıkta gözlerinin parlak ışıltısı dışında sadece belli belirsiz bir gölge görebiliyorum.

"Uykunda inliyordun," diyor bana, sesinde endişe var. Ayağa kalkarken kürklerin hışırtısını duyuyorum. "Kötü bir rüya mıydı?"

Olamaz. Hiç de kötü bir rüya değildi. Aslında, kötü bir rüyanın tam tersiydi. Eğer o konuşmasaydı, gerçekten de rüyaya geri dönebilirdim. "Bir şey yok," diyorum çabucak ve kalçalarımı ellerimle sıkıca kavriyorum. Ellerimi oradan çekmek istemiyorum. Kendime dokunmaya devam etmek istiyorum çünkü duramayacak kadar iyi hissettiriyor.

"Korkuyor musun?" Yatağımın yanına çömeliyor. "Uyurken elimi tutmak ister misin?"

Son birkaç gündür, kötü rüyalar gördüğümde, ona tutunmama izin verdi ve bu yardımcı oldu. Ama şu anda elimi tutamıyor... çünkü kalçalarımın arasında ve uyarılmamdan yapış yapış olmuş durumda. Bir şey söylemeliyim. Ona gitmesini söylemeliyim. Uyumama izin vermesini.

Onun yerine hiçbir şey yapmıyorum. Yorganı geri çekmesine izin veriyorum ve ellerimi kalçalarımın birleştiği yere bastırıldığını görüyor. İnliyor, khui mırıldanıyor ve ben de kendi iniltimi ısıriyorum.

"Kendine mi dokunuyorsun, Ell-ee'm?" Sesi o kadar alçak ve boğuk ki, okşuyormuş gibi hissettiriyor.

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum ve o izlerken kıvrımlarımı tekrar okşuyorum. Aynı anda hem çok yaramaz hem de çok cesur hissettiriyor. Yine de görmesini istiyorum. Ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini ve hoşuna gidip gitmeyeceğini bilmek istiyorum.

Nefesi ciğerlerinden tıslayarak çıkar. "İzlememi mi istiyorsun?"

Sanırım öyle. Battaniyenin üzerinde kıvranarak kendimi tekrar ovuyorum ve sonra duruyorum çünkü çok yoğun hissettiren noktalara dokunmaya devam ediyorum.

"Neden duruyorsun?" diye soruyor, yanımdaki battaniyelerin üzerine yerleşerek. Bana dokunmuyor, henüz değil ve ben bunu umutsuzca istiyorum. Onun dokunuşu güvenli. Dokunuşu beni rahatlatıyor. Yalnız olmadığımı. "Ell-ee?" diye soruyor ben sessiz kaldığımda.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Bunu daha önce hiç yapmadım." "Hiç mi?"

Başımı salladım. Daha önce hiç mahremiyetim olmamıştı. Hiç istemedim. Bir erkeğin kaslarının oynamasına hiç Bek'le olduğu gibi hayranlıkla bakmamıştım... Onun yanındayken kendimi farklı hissediyorum. Canlı.

Ve onun dokunuşunu istiyorum. Beni yıkarken ellerinin üzerimde olmasının verdiği hissi, sıcak teninin kadife yumuşaklığını, iri bedeninin yanımda olduğunu hatırlıyorum. İnliyorum ve kendimi tekrar okşuyorum ve sonra duruyorum.

"Korkuyor musun?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum. Ne zaman onu düşünürken kendime dokunsam, her şey çok yoğun hissediyorum. Duruyorum çünkü bu yoğunluktan korkuyorum. Beni endişelendiriyor.

"Kürklerinizin altında size katılabilir miyim?" diye soruyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, bitimin şarkısı gittikçe yükselirken bile. "Evet."

Bek battaniyenin altından yanıma kayıyor ve bacağı bacağıma değiyor. Beni kendine doğru çekip omzuna yaslıyor ve yanımda hala benimkiler olduğu için garip

hissediyoum.

Elleri kalçalarımın arasında. Hâlâ peştamalını giyiyor ve deriyi tenimde hissedebiliyorum -ve altında sıkışmış sert ereksiyonu. Ama bedenimi onunlike yaslamaktan başka bir şey yapmıyor. "Şimdi kendine dokunmaya devam edebilirsin," diyor bana. "Sana sahibim."

Öyle yapıyor ve içimdeki küçük endişe düğümünün çözüldüğünü hissediyorum. Ama ben bundan daha fazlasını istiyorum. "Bunu yapmanı istiyorum," diyorum ona, sesim kısık.

Uzun bir duraklama oluyor ve vücudunun benimkinin yanında gerildiğini hissediyorum. "Sen... sana dokunmamı mı istiyorsun?"

"Eğer istersen."

Çenemi okşuyor, bu küçük dokunuş meme uçlarımı sızlatmaya yetiyor. "Dostum, hiçbir şey bana bundan daha büyük bir mutluluk veremez. Ama istemediğin dokunuşlarla seni korkutmak istemem."

İşte bu yüzden onu istiyorum. Çünkü bana karşı dikkatli. Çünkü o güvende. Yüzümde gezinen elini tutup aşağıya doğru yönlendiriyorum. Nefesim hızlanıyor, çünkü bundan hem korkuyorum hem de heyecanlanıyorum.

"Parmakların ıslak," diye mırıldanıyor, onu yönlendirmeme izin veriyor. "Islak olduğun için mi?"

Benden küçük bir inilti kaçıyor, verebileceğim tek cevap bu ve onun büyük elini göğsüme doğru kaydırıyorum.

"Meme uçlarına dokunmamı ister misin?" diye soruyor. "Yoksa sadece tenini mi okşayayım?"

Hepsini istiyorum. "Evet."

Alçak sesle kıkırdıyor. "Bu benim soruma cevap değil."

"İkisine de."

"İkisini de yapabilirim," diyor bana. Parmakları tenimin üzerinde hafifçe geziniyor, okşuyor ve elindeki nasırların tenimi törpülediğini hissediyorum. Kaşındırıcı ve yumuşak, sert ve sıcak bir karışım ve ben buna bayılıyorum. Büyük elinin küçük göğsümü kavrayışını seviyorum ve beni ona karşı çok korunaklı hissettiriyor. Yüzümü boynuna gömüyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Onun içinde yuvarlanmak istiyorum.

Parmak uçları meme uçlarımda üzerinde geziniyor ve inliyorum, çünkü bu içime doğru bir sarsıntı gönderiyor. Cootie'm göğsümde titriyor ve onunki de benimki kadar yüksek sesle şarkı söylüyor. Sanki tüm göğsüm onun heyecanı ile titreşiyor ve bu beni de tahrik ediyor.

"Benim cesur, tatlı dostum," diye mırıldanıyor Bek saçlarıma doğru ve başparmağı göğüs ucumu okşuyor. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel dişisin."

"Çünkü... senin mi?" O narin dokunuşa karşı eğilerek nefes alıyorum. Bu şimdiye kadar hissettiğim en alaycı, en sinir bozucu, en lezzetli şey.

"Benim olmasaydın bile seni güzel bulurdum." Burnu yanağıma sürtünüyor, nefesi tenimi ısıtıyor. "Yumuşak, küçük, güçlü ve çok sevimli."

Sözleri karşısında inliyorum, çünkü rezonansımıza rağmen beni çekici bulması fikri hoşuma gidiyor.

"Solgun tenini seviyorum," diye fısıldıyor kulağıma, dili kulak mememde geziniyor. Eli yavaşlıyor ve sonra göğsümü bir kez daha okşuyor. "Pembe uçlu küçük memelerini seviyorum." Göbeğimi okşuyor ve sonra parmaklarını seksimin kıvrımları üzerinde gezdiriyor. "Ve buradaki küçük tutamı seviyorum."

"Öyle mi?" Sa-khui'lerin tüysüz olduğunu fark ettim ve onun ne düşüneceğini merak ettim.

"İstiyorum," diyor ve dili tekrar kulak mememe sürtünerek beni ürpertiyor. "nk kıvrımlarını gizliyor. Altında ne olabileceği konusunda beni kışkırtıyor." Parmaklarını tekrar buklelerimin üzerinde gezdiriyor. "Sana dokunmamı ve öğrenmemi ister misin?"

Keskin bir çığlık atıyorum ve kaslı koluna yapışıyorum. şu anda onu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum.

"Anlat bana," diye fısıldıyor ve kulağımı ısırıyor.

"Evet," diye soluk soluğa kalıyorum, tüm bu olanlardan duyduğum acıyla neredeyse kendimden geçiyor. "Bunu istiyorum."

İri parmakları aşağıya doğru kayıyor ve sonra nihayet, nihayet bana dokunuyor. Hayal ettiğim kadar yoğun. Büyük parmağı buklelerime sürtünüyor ve sonra aşağı doğru kayıyor. Kıvrımlarımın dikişini izliyor, beni soluk soluğa bırakıyor ve n kolunu tutuyor. Yine de tek yaptığı bu, sadece ovuşturuyor. "Biraz daha?" diye mırıldanıyor kulağıma.

Ona hızlıca, sarsak bir şekilde başımı sallıyorum.

"Benim cesur dostum," diyor bana ve sonra parmağını daha derine daldırıyor. Kaygan kıvrımlarımın arasından süzülüyor ve en hassas yerlerimi öğrenerek aşağı yukarı ilerliyor. İnliyorum ve kıvranıyorum, koluna tutunuyorum ve nefes nefese kalıyorum. Parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve sonra aşağı iniyor, tekrar yukarı çekip klitorisimle oynamadan önce göbeğimin derinliklerine bastırıyor.

Çok fazla gibi geliyor. Sanki patlayacakmışım gibi. Dayanamıyorum ve elini itiyorum, nefes nefese kalıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, tekrar saçlarımı okşayarak. "Söyle bana."

İfade edemediğim için başımı sallıyorum. "Sanki bir sorun varmış gibi hissediyorum."

"Yanlış mı?"

"Orama dokunduğunda titriyorum. Sanki... bir şeyler patlayacakmış gibi."

Gözlerini bana diyor ve elini karnımın üzerine koyuyor. "Ell-ee... hiç kendine dokunmadın mı? Kendini boşalttın mı?"

Başımı salladım. "Bir kafeste yaşadım. Mahremiyetim yoktu." "Ailen sana çiftleşmeyi öğretmedi mi?"

"Gençken kaçırıldım. Bunun hakkında konuştuğumuzu hiç hatırlamıyorum." Parmaklarımın kolunda oynamasına izin verdim. Koluna dokunmayı seviyorum, çünkü çok güçlü. "Yine de çiftleşmenin ne olduğunu biliyorum. Başkalarının kölelerine bunu yaptığını gördüm."

"Hiç dişilerini memnun ettiler mi?"

"Hayır. Neden yapsınlar ki?"

"Doğru. Köleler." Düşünceli görünüyor, sonra ağzını alnıma bastırıyor. "Sana dokunduğumda korkuyor musun? Nasıl hissettiğin yüzünden mi?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum. Khui'm çıldırıyor, nabzım zonkluyor. Orama bir daha dokunursa neredeyse patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Korkacak bir şey yok," diyor Bek yumuşak bir sesle. "Daha fazla dayanamayana kadar kendine dokunuyorsun ve sonra beden..." Duraklıyor, düşünüyor. "Biraz daha ileri gidiyor ve içinizdeki her şey sanki sevinçle bağırıyormuş gibi hissediyor. Bu yoğun bir rahatlama."

"Dokunuşları seviyorum," diye itiraf ediyorum. Sadece 'yoğun boşalmaya' ya da bedenimin bağırmasına hazır olduğumdan emin değilim. Yine de kalçalarımın arasındaki elini şimdiden özlüyorum ve bana tekrar dokunmasını umarak avucuna doğru kıpırdanıyorum. Sadece... çok fazla değil.

"Sana nasıl bir şey olduğunu göstermemi ister misin?" diye soruyor. "Boşalana kadar kendini okşamamı?"

BEK

Önerim karşısında dudakları şaşkınlıkla aralandı. Pembe teninde hoş bir kızarıklık var ve ağzımı açıkta kalan her ten parçasına bastırıp yalamak istiyorum. Yüzümü kalçalarının arasına gömmek ve dilimi amcığıyla eşleştirmek istiyorum. Ona o kadar çok şey yapmak istiyorum ki. Ama Ell- ee'nin söyledikleri doğruysa, kendine nasıl dokunacağını bilmiyor.

Çiftleşme heyecanıyla onu korkutmak istemiyorum. Onun eğlenmesini istiyorum. Boşaldığını görmek, gözlerinin kapandığını ve serbest kaldığında yüzündeki mutluluk ifadesini görmek istiyorum.

Dudağını ısırmasını izliyorum ve eğilip tadına bakmak, diğer insanların yaptığı gibi onunla ağız eşleşmesi yapmak istiyorum. Claire ile bundan hiç hoşlanmamıştım ama Ell-ee ile farklı olacağını düşünüyorum. Zaten pek çok şey öyle. "Bana gösterecek misin?" Yüzünü omzuma gömüyor, belli ki utanmış. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu benim bilmem gereken bir şey... değil mi?"

"Kendine hiç dokunma fırsatı bulamamış olman seni aptal yapmaz." Onu esir alanlara duyduğum çaresiz öfkeyle savaşıyorum. Onu çocukken çalan ve bir kafeste tutan insanlara. Eşimi bir kafeste. Bir hayvan gibi. Eğer bunu uzun süre düşünürsem, zihnim öfkeden kararacak ve öfke kontrolümü kaybedeceğim. Ell-ee'nin geçmişini değiştiremem ama geleceğinin mükemmel olmasını sağlayacağım. "Sana gösterebilirim, sonra da gelmeni sağlayabiliriz."

iyi." Yanağına dokunuyorum, çünkü kendime engel olamıyorum. Ona her zaman dokunmak istiyorum. "Utanılacak bir şey yok."

"Pekala," diyor utangaç bir şekilde ve bana meraklı bir bakış atıyor.

Ayağa kalkıp onun önünde durmayı tartışıyorum ama vücudunun yanıma kıvrılmış olması, teninin benimkine sürtünmesi hoşuma gidiyor. "Önce seni öpebilir miyim? Ağız çiftleşmesi?"

Bakışları ağızma kayıyor, sonra tekrar bana bakıyor ve utangaç bir şekilde başını sallıyor.

Elimi onun parlak, temiz yelesine koyuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Bu işte pek iyi olmayabilirim" diye itiraf ettiğimde ağızlarımız birbirine değmek üzereydi.

Kıkırdıyor. "Ben de."

Gülüşüne bayılıyorum. Kulağa çok parlak ve mutlu geliyor. Eğer onu gülümsetebiliyorsam, kesinlikle ona zevk verebilirim. Öne doğru eğiliyorum ve en nazik okşama larla ağızımı onunkine değdiriyorum. Kıpırdamadan duruyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Geri çekilip onu inceliyorum. "Kötü mü?"

Ağızına dokunuyor. "Hiç sanmıyorum. Bunu da mı hiç yapmadın?"

"Var. Birkaç sezon önce bir zevk eşim vardı." "Oh."

Benim tatlı Ell-ee'm buna üzgün üzgün baktı.

Şu anda, bir başkasını okşadığım her an için pişmanlık duyuyorum. Eşimi beklemeliydim. "Aramızda aşk yoktu," diyorum ona, yanağını okşayarak. "Kötü olduğumu düşündüğü için beni terk etti ve kısa süre sonra başka biriyle yankılandı."

Ell-ee irkilmiş görünüyor. "Ne demek istiyorsun?" Eli göğsüme gidiyor ve parmakları plakalarım küçük daireler çiziyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ona karşı sabırlı değildim. Nazik değildim. Bundan pişmanım." Beni inceliyor. "Bana karşı hep naziksin."

"Seninle her şey farklı. Seninle her şey farklı."

"Sevindim." Başını tekrar omzuma yaslıyor ve ağzı küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Benim için de aynı şey geçerli. Senden önce kimsenin güvende olduğunu hissetmemiştim."

"Seni buraya getirmiş olsam bile mi?"

"Olsa bile," diye kabul ediyor. Parmakları çeneme gidiyor ve hafif bir okşayışla bana dokunuyor, parmak uçları tenimde geziniyor. "Sen varsın, yıldızlar var. Güvendeyim. Bundan daha fazlasına ihtiyacım yok."

İnliyorum, kendimi onun tatlılığının içine gömmek istiyorum. Bu küçük dişi kalbimi avuçlarının içine almış. Ona çok fazla zevk vermek istiyorum... ama kendimden başlayacağım, böylece endişelenecek bir şey olmadığını bilecek. Ağzımı tekrar onunkine bastırıyorum ve dilimin dudaklarının kenarında gezinmesine izin veriyorum. Nefes nefese kalıyor ve ben durakladığımda ağzını tekrar benimkine bastırıyor. Bu daha fazlası için sessiz bir istek ve ben de eşim için bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum. Dudaklarımız tekrar buluşuyor ve öpücüğü derinleştirerek dilimin onunkine doğru kaymasına izin veriyorum. Onun küçük zevk iniltileri sikimin daha önce hiç olmadığı kadar ağrmasına neden oluyor.

Claire'i öpmek hiç böyle olmamıştı. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi rahatsız hissettirirdi. Ama Ell-ee ile bu şehvetli bir zevke dönüşüyor. Ağzını yalıyorum, sikimin istediği gibi dilimin de onunla çiftleşmesine izin veriyorum. Tekrar tekrar, ağızlarımız ıslak öpücükler, dudaklar ve

dilden oluşan bir karmaşada birleşiyor ve ben bu hissin
içinde kayboluyorum. Eli göğsüme doğru kıvrılıyor,

Ellerini saçlarımda birleştirip öpücükleri derinleştirirken memelerini bana şürtüyor.

Nefes almak için geri çekildiğimde nefes nefese kalmıştım. Arkadaşım şaşkın görünüyor, ağzı pembe, ıslak ve okşamalarımından şişmiş. Öpüşürken kucağıma şüründü, bacakları ağrıyan sikimi sarıyor. Ve artık korkmuş görünmüyor, sadece arzuyla pembeleşmiş.

Onun görüntüsü o kadar baştan çıkarıcı ki, onu yere fırlatıp içine girmek istiyorum, ama yavaş gitmeliyim. Ona bunun nasıl bir şey olduğunu göstermeliyim. "Peştemalimi çıkarmalıyım," diyorum ona, sesim ihtiyaçla kalınlaşarak.

"Oh." Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor, sanki kucağımda yayıldığını yeni fark etmiş gibi. Bir an düşündükten sonra kalçalarımından aşağı iniyor ve dizlerimin üzerine oturuyor. "Bu iyi mi?"

Bacaklarıma binerken çıplak eşime bakmak mı? Ben sikimi okşarken göğüslerinin ve kalçalarının görüntüsünün tadını çıkarmak mı? "Tamam."

Elleri kalçalarımın üzerinde duruyor ve bana beklenti dolu bir bakış atarak bekliyor.

Peştemalimin yanlarındaki bağcıkları çözüyorum, sonra deriyi kenara çekip kalkmış sikimi ve mahmuzumu ona gösteriyorum. Meraklı görünüyor ama endişeli değil, başını eğerek beni inceliyor. Sonra yukarı bakıyor ve gözlerimle buluşuyor.

"Benim gibi yumuşak mı?" diye soruyor.

İnliyorum, çünkü şimdi amının parmaklarıma karşı verdiği yumuşak, ıslak hissi düşünüyorum. Khui'm yüksek sesle şarkı söylüyor, o kadar güçlü ki göğsüm titriyormuş gibi hissediyor ve horozumu kavramak için uzandığımda, pre-cum'un cildimden aşağı kaydığını hissedebiliyorum. "Sert," diyorum ona kalınca.

"Hissedebilir miyim?"

Hiç bir erkek bu kadar işkence gördü mü? Nefesimi tutarak başımı sallıyorum.

Ell-ee elini üzerime koyuyor, parmaklarıyla sikimi çevreliyor ya da en azından çevrelemeye çalışıyor. Şaftımın etrafından sonuna kadar geçemiyorlar ve eli kalın uzunluğumla karşılaştırıldığında küçük ve solgun görünüyor. Elinin hafif bir okşamayla aşağı yukarı hareket etmesine izin veriyor. "Aynı anda hem sert hem de yumuşak," diyor bana. "Tenin yumuşak, ama altında... kaya gibi."

Patlayacağım. Gözlerimi kapatıyorum ve eşimin sikime dokunmasının verdiği akıl almaz zevkten başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Onun yerine kafesleri düşünüyorum ve bu beni kontrolümü yeniden kazanacak kadar ayıltıyor. Ell-ee'nin parmakları shaftımın uzunluğundaki çıkıntıları takip ediyor ve sonra başını daire içine alarak parmaklarının oradaki kalın, ıslak pre-cum ile oynamasına izin veriyor. Rezonansa girdiğimden beri, tohumum daha kalınlaştı, daha az berraklaştı ve bunun eşimin karnına bir kit koyabilmek için olduğunu biliyorum.

Sonunda araştıran elini geri çekiyor ve bana utangaç bir bakış atıyor. "Teşekkür ederdim ama-"

Ona homurdanıyorum.

Kıkırdıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey. Sikimi tekrar kavıyorum ve sert bir vuruş yapıyorum, shaftın tabanından kafasına doğru pompalıyorum. Kahkahası bir nefese dönüşüyor ve bana büyülenmiş bir bakış atıyor. Eşimin sikime bu kadar dikkatle bakmasını seviyorum ve onun için tekrar okşuyorum. Tekrar tekrar, ağrıyan sikimi okşuyorum. Geçmişte birçok kez kendimi tatmin etmek için elimi kullandım, bu yüzden bunu nasıl hızlı bir şekilde yapacağımı biliyorum ve rezonans ihtiyacımı her zamankinden daha fazla artırıyor. Eşime hava atmak için uzun süre dayanmak istiyorum ama bu sefer olmayacak.

Bana sarılmışken, yüzü bu kadar yakinken ve

yüz ifadesi çok odaklanmış ve konsantrasyon dolu. Aletimi çalıştırmaya devam ediyorum, başına ulaştığımda bileğimi oynatıyorum ve bunu yaparken kavramamı sıkılaştırıyorum. Ben okşarken ona yapmayı hayal ettiğim her şeyi anlatmak istiyorum - meme uçlarının şaftıma sürtündüğünü ya da ağzının başını dillemek için alçaldığını hayal ediyorum. Ya da uzunluğumu amının sıcak kuyusuna beslerken yukarıdan izlediğimi. Onu ters çevirmek ve tohumumu poposunun pembe kıvrımlarından aşağı dökmek. Tüm bunlar aklımdan geçiyor ama sessiz kalıyorum. Bunun için daha sonra zamanım olacak. Şimdilik eşim için yapıyorum.

Nefesim dişlerimin arasında tıslıyor ve boşalmaya yakın olduğumu hissediyorum. Hareketlerimi kasıtlı olarak yavaşlatıyorum, onu dışarı çekiyorum ve o eğildiğinde, direnmek için çok büyük oluyor. "Geri çekil yoksa yüzüne püskürtürüm dostum."

Şaşırmış görünüyor ve geriye yaslanıyor. Bir hayal kırıklığı dalgasıyla savaşıyorum -ağzını tohumumla boyamak için başka günler de olacak- ve sikimi daha sert çalıştırıyorum. Vuruşlarım daha sert, daha düzensiz ve kesemin sıkılaştığını hissedebiliyorum. Diğer elimi mahmuzumun üzerinde gezdiriyorum ve sonra alçak bir hırıltıyla boşalıyorum, tohumum havaya fırlıyor ve karnıma ve kalçalarıma sıçrıyor. Ell-ee'nin nefesi kesiliyor ve ben de sert vuruşlarla sikimi çalıştırmaya devam ediyorum, sonunda tükenene kadar vücudumdaki her bir tohumu dışarı atıyorum. Nefes nefese kalıyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum ve eşimi izliyorum.

Ell-ee'nin dudakları ayrılmış ve büyülenmiş görünüyor. "Bu iyi hissettirdi mi?"

Başımı sallıyorum, ama içinde derinlerde olsam, duvarları sikimin etrafında sıkıca kenetlense daha iyi hissedeceğim. "Senin için de iyi hissettirecek," diyorum ona kalın bir sesle.

Dudaklarını yalıyor ve bana kararsız bir bakış atıyor. "Bilmiyorum." Elleri kalçalarının arasına kayıyor ve kendini

okşuyor, sonra tekrar dudağını ısırıyor. "Bunu yapmanı istiyorum, ben

düşün." Dizlerimin üzerinde biraz kıpırdandı ve meme uçlarının dikleştiğini, derisinin diken diken olduğunu gördüm.

Bu bana büyük bir zevk verecekti. Peştemalimi alıp üzerimi temizlemek için kullandım ve sonra bir kenara attım. Hemen kollarıma geri sürünüyor, meme uçları kasıtlı bir şekilde tenime sürtünüyor. Daha yeni boşalmış olmama rağmen sikim onun yakınlığına tepki veriyor. Bunu görmezden geliyorum, rahat edene kadar onu kendime yaklaştırıyorum. Kollarını boynuma doluyor ve bir öpücük için yüzünü yukarı kaldırıyor ve ağzını talep etmek için daha fazla zorlamaya ihtiyacım yok.

Ağızlarımız birleşirken, elimi onun yan tarafına koyuyorum ve kalçasına doğru kaymasına izin veriyorum. Dilime karşı inliyor, memelerini tekrar bana doğru bastırıyor. "Sana dokunmamı istediğini söyle, Ell-ee."

Ağızma küçük bir öpücük konduruyor ve başını sallıyor, gözleri sevdiği yıldızlar gibi parlıyor.

Elimi kalçasının iç kısmına doğru kaydırıyorum ve sonra kıvrımlarını okşuyorum. Eskisinden daha ıslak, o kadar kaygan ve sulu ki ağızımı sulandırıyor. Ben onu okşarken parmakları boynumda sıkılıyor ve inliyor. İlk başta hassas küçük üçüncü meme ucundan kaçınıyorum, çünkü bu onu sinirlendiriyor. Yine de boşalmasını istiyorum. Bunu benim kadar çok istemesine ihtiyacım var. Bu yüzden onu okşamaya devam ediyorum, kaygan kıvrımlarını okşuyorum ve çekirdeğinin girişiyle alay ediyorum. Ağızım başka bir şiddetli öpücükle onunkini talep ediyor ve bir parmağımı çekirdeğine sürtüp yavaşça içeri iterken dillerimiz kilitlenmeye devam ediyor. İnliyor ve ben hareketsiz kalıyorum, ama sonra beni daha sert öpüyor ve kalçalarını sallıyor ve onun benim olduğunu biliyorum. Parmağım sıcaklığının derinliklerine oturduğunda, sanki sikimi kullanmak istiyormuşum gibi yavaşça okşamaya başlıyorum.

Ağıza hafif öpücükler konduruyorum ve elime binmesine

izin veriyorum, itişlerimi nazık ve yavaş yapıyorum. Daha önce hiç çiftleşmemiş ve amcığı dar; ona zarar vermek istemiyorum. I

Bundan zevk almasını istiyorum. Sesleri daha acil, hareketleri sarsıntılı hale geliyor. Tırnakları derime batıyor, sanki bana tutunmak için çaresizce çırpınıyor.

"Sana sahibim," diye mırıldanıyorum ve başparmağımı kıvrımlarının arasından kaydırarak orada yuvalanmış küçük meme ucunu arıyorum.

Ell-ee başparmağımı üzerine sürdüğümde çığlık atıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Kollarıma yapışıyor ama beni itmiyor, ben de her titreyişini ve çıkardığı her küçük sesi severek onu okşamaya devam ediyorum. İnliyor, kalçaları daha hızlı hareket ediyor ve sonra tenimi ısırıldığını hissediyorum, kör dişleri omzumu kazmak için ellerinden geleni yapıyor.

İnliyorum, çünkü bu şimdiye kadar yaşadığım en erotik şeylerden biri. "Eşim. Benim tatlı eşim. Sana sahibim." Ve meme ucunu tekrar okşadım.

Daha sert ısıırıyor, kolumu kavrarken boğuk küçük sesler çıkarıyor. "Bek," diye haykırıyor başparmağımı tekrar kolumun üzerinde gezdirdiğimde. "Yapamam-"

"Sana sahibim," diyorum ona kararlılıkla. "Bırak olsun."

Ell-ee yarı çığlık, yarı homurtu gibi bir ses çıkarıyor ve sonra kalçalarının arasında sıcak bir sıvı akışı hissediyorum, boşalırken elimi ıslatıyor. Bana tutunuyor, nefes nefese boynuma sarılıyor, khui'si benimkiyle aynı anda öfkeyle titriyor.

"İyi iş çıkardın dostum," diyorum ona ve boştaki elimle saçlarını okşuyorum. "Sen iyi misin?"

"Ben...ooh." Elimden kayıyor ve kürklerin içine yuvarlanıp sırt üstü yatıyor. Yüzünde tamamen sersemlemiş bir ifade var.

"Boşaldığında böyle olur," diyorum ona kendini beğenmiş bir şekilde ve elimdeki tadını yalamadan edemiyorum. Damla yok

boş a harcanmamalı.

Küçük bir ürpertiyle beni izliyor, elleri tekrar kalçalarının arasına gidiyor ve kendini avuçluyor.

"Ne düşünüyorsun?" Merakla sordum.

"Bunu yıllar önce yapmalıydım," diyor yüzünde hülyalı bir ifadeyle.

Kahkaha çığlıklarım mağarada yankılanıyor.

ELLY

TOndan sonraki hafta hayatımın en güzel haftasıydı.

Bek'le olmayı seviyorum. Mağarada birlikte yaşadığımız küçük sessiz hayatımızı seviyorum. Günlerimiz bir rutine bürünüyor ve sıkıcı ya da sıkıcı olmak yerine bunu rahatlatıcı buluyorum. Her gün neyi dört gözle bekleyeceğimi bilmeyi seviyorum.

Artık ayrı uyumuyoruz. Birbirimizi boşalttığımız o geceden sonra kürkünün içine girdim ve ikimiz de boşalana kadar birbirimizi öptük, okşadık ve sonra uyuduk. Uyurken onun elini tuttum ve kâbuslarım gelmedi. Ondan sonra mağarada sadece bir yatağa ihtiyacımız olduğuna karar verdik.

Bizim rutinimiz de iyi bir rutin. Uykum hafiftir, bu yüzden Bek'i her sabah gün doğmadan öpücükler ve okşamalarla uyandırıyorum. Artık ona dokunmanın güvenli olduğunu hissettiğimden, ellerinin tenimdeki hissine bağımlıyım. Sanırım ben onu, onun beni ellediğinden çok daha sık elliyorum. Dikkatli olmaya ve beni korkutmamaya çalıştığını biliyorum, ama kalbimde artık güvende olduğunu biliyorum. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum ve bu yüzden

sürekli olarak dokunabileceğimiz ya da dalga geçebileceğimiz yollar ararız. Ve bunlardan çok var.

Sabah kucaklaşmamızdan sonra Bek beni beslemek için ısrar ediyor. Yemeğimi bana uzatmadan önce dikkatlice bir ısırik alıyor ve ben içmeden önce çayımı yudumluyor. Artık yemeğe güveniyorum çünkü ondan geliyor, ama beni rahat ettirmek için elinden geleni yapması beni duygulandırıyor. Sanki onu memnun etmek için kim olduğumu değiştirmek zorunda değilim - tuhafliklarima uyum saglamakta gayet iyi ve buna bayiliyorum.

Yemeğimizi yedikten sonra dışarı çıkıyor ve el ele güneşin doğuşunu izliyoruz. Zaten güzel şeylerle dolu olan bir günde en sevdiğim anlardan biri bu, ama güneşin mor dağların üzerinden doğuşunu görmeye bayılıyorum. Güneş doğduktan sonra silahlarımızı alır, tuzaklarımızı kontrol eder ya da o gün için ava çıkarız. Taze etten hoşlanırım ve garip bir şekilde çiğ severim. Her şeyden öte, en sevdiğim iki şeye -Bek ve açık hava- bütün gün sahip olmayı seviyorum. Mızrak kullanmakta pek iyi değilim ama tuzak kurma işim gün geçtikçe daha iyi hale geliyor ve zamanla kendi ağırlığımı çekebileceğimi umuyorum. Bazen kök topluyoruz ama avlananların çoğu acımasız mevsim için çok önemli olan buz zulalarından birine gidiyor - ya da Bek bana öyle söylüyor.

Güneş batmaya başladığında, akşam yemeğimizle birlikte mağaraya dönüyoruz. Ateş yakıyoruz, yemek yiyoruz ve sonra mağaranın önüne geçip yıldızların ortaya çıkışını izliyoruz. Hava dışarıda daha fazla kalamayacak kadar soğuduktan sonra içeri girip kürklerin altına giriyoruz.

Mastürbasyon bağımlısı olabilirim.

Belki bit yüzünden, belki de kaybettiğim zamanı telafi ediyorum, ama kendime dokunmayı ve Bek'in bana dokunmasını seviyorum. Tek yönlü bir zihnim var ve her ne sebeple olursa olsun bitinin mırıldanmaya başladığını duyar duymaz her şeyi bırakıp ellerini pantolonumun içine sokmasını istiyorum. Onunla mücadele ettim.

avlanırken, kahvaltı sırasında ve banyo yaparken. Kollarımı boynuna doladım ve ikimiz de birbirimize çılgınca sürtünene kadar onu öptüm. Bunun bir mantığı ya da nedeni yok - Bek'i istediğim an, bunun için gidiyorum ve o bana her zaman daha fazlasını vermeye istekli.

Yine de birbirimize dokunmaktan fazlasını yapmıyoruz. Ben ona dokunuyorum, o bana dokunuyor ve ikimiz de her zaman boşalıyoruz ama bundan daha fazlasını yapmadık. Seks yapmadık ve bu yüzden rezonans hala yerine getirilmedi. Buna aldırmiyorum, çünkü paylaştığımız dokunuşları seviyorum.

Ama acaba bitim sabırsızlanıyor mu, çünkü bugün daha da azgın görünüyor ve bugün patikalarda öpüşmek için iki kez duraklamak bile onu tatmin etmedi.

Akşam ateşin yanında oturuyorum. Henüz yıldızlara bakma vakti gelmedi, bu yüzden Bek'in bana gösterdiği gibi bıçağımı bileyliyorum ve kızlık organlarım ihtiyaçtan ağrıyor. Bitim alçak ve acil bir şekilde mırıldanıyor ve koltuğumda kıvrınmamın hiçbir faydası olmuyor. Uzaylıma bakıyorum, başını eğmiş, tuzaklardan biri için deri bir ip örmekle meşgul. Ağzı kaşlarını çatmış ve bu önemsiz iş yüzünden o kadar sinirli görünüyor ki bu beni çok rahatsız ediyor. Çok huysuz. Onu neyin gülümseteceğini biliyorum.

Bıçağımı bir kenara bırakıp kirli şeyler düşünüyorum ve öksürüğüm düşük bir uğultudan şiddetli, acil bir uğultuya dönüşüyor. Bek'in khui'si çağrıya cevap veriyor ve ben yaklaşırken şaşkınlıkla başını kaldırıyor. Ağzının bir tarafı kıvrılıyor ve elindeki ipi bir kenara bırakıyor. "Şimdi mi?"

"Şimdi," diye kabul ediyorum, deri tuniğimi çıkarıp kollarına atıyorum.

Kıkırdıyor, beni kendine doğru çekerek çapraz bacaklarının üzerine oturtuyor ve siki en hassas yerlerime dayanıyor. "Doyumsuzlaşıyorsun, dostum."

Omuz silkiyorum. İkimiz de mutlu olduğumuz sürece umurumda değil. Ellerimi göğsünden aşağı kaydırıyorum, sonra yeleğini iterek açıyorum ve göğüs kaslarını ortaya çıkarıyorum. Sadece kaslarıyla değil, belirli noktalarda derisinin üzerinde büyüyen garip, kalın plakalarla da büyüleyici derecede sert. Her zaman onu ısırarak istememe neden oluyorlar ve bugün de farklı değil. Bir elimi ensesine koyup eğiliyorum ve ısırmadan önce ağzımın boynunda yumuşak bir okşayışla gezinmesine izin veriyorum.

Çıkardığı iniltiye bayılıyorum. Kalçalarımı onun sikine doğru sallıyorum, cesaretleniyorum. "Hadi bunu yıldızların önünde yapalım." Açık havada olmayı seviyorum. Yıldızlar ve Bek'im birlikte mi? Kulağa mükemmel geliyor.

"Ateş sönebilir-"

"O zaman beni sıcak tutacaksın," diyorum ona ve elimi onun boyunda aşağı yukarı ovuşturuyorum. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim... ama hayır olmayacağını da biliyorum. Asla hayır değil.

Sırıttıyor ve bana bir öpücük veriyor, sonra ayağa kalkabilmek için beni kucağından çekiyor. Ben de hevesle ayağa fırlıyorum, yeni bir öpücük ve okşama turuna hazırım. Bek bir an sonra beni kendine doğru çekiyor, elleri göğüslerimde. "Vahşi bir khui'n var, dostum. Bu-"

"Ho," diye sesleniyor mağaranın dışından gelen uzak bir ses.

Bek'in ifadesi şakacıdan ürkmüşe dönüyor ve hemen yerden bir kürk kapıp çıplak üst yarımın etrafına doluyor. İkinci bir kürk daha kapıyor ve onu da beline dolayarak ereksiyonunu gizliyor. "İçeri gel, Rokan."

Arkasından kayıyorum, tüm heyecanım kayboluyor. Kabiledaki herkes iyi ama güvenli değil. Bek'im gibi değil. Onları onu tanıdığım gibi tanımıyorum ve kesinlikle onlara güvenmiyorum. Eşimin arkasında duruyorum ve kendimi küçülmüş hissediyorum, kelimeler boğazımda kilitleniyor.

Sanki tedirginliğimi hissetmiş gibi, bir kolunu arkasına koyuyor ve ben de güvence için ona sarılıyorum. Ona dokunmak beni daha iyi hissettiriyor.

Bir an sonra, uzun boylu bir avcı mağaraya girer. Omuzlarına atılmış kürklü bir pelerin ve sırtında bir çanta var. Selamlamak için elini kaldırdı, gülümsemesi rahattı. "Bek, dostum." Arkasına bakıyor ve bana gülümsüyor. "Ve Ell-ee, gerçi seni tanımakta güçlük çekiyorum. Bir şeyi mi böldüm?"

"Evet," diyor Bek. Sesi huysuz geliyor. Ben de biraz huysuzum, çünkü bitim sustu ve kalçalarımın arasındaki o harika zonklama hissi kayboldu.

Rokan sadece güler. "Asla değişme, dostum."

Bek homurdanıyor.

Gülümsemesini görmezden gelerek Rokan'a bakıyorum. Omuzlarımı kamburlaştırıyorum ve saçlarımın yüzümü gizlemesi için başımı ne eğmek istiyorum... ama saçlarım artık kirden sert değil. Yumuşak, pürüzsüz ve daha kısa ve saklamak için pek bir işe yaramıyor.

"Yani şimdi benimle mi konuşuyorsun?" Bek, Rokan'a diyor ki. "Yoksa utangalığının işe mi ihtiyaı var?"

Rokan sadece sırtıyor, Bek'in nahoş ses tonundan rahatsız olmuyor. "Senden uzak durmamı mı tercih ederdin?"

"Gitmenizi tercih ederim." Rokan'ın şaşkın baķıřları karşısında devam eder. "Ell-ee'min henüz başkalarının yanında olmaya hazır olduğundan emin değilim."

Bunu söyleyebilir mi? Elimi onun elinin içine kaydırırken bir suçluluk hissediyorum. Sırf insanlarla aram iyi değil diye arkadaşlarıyla benim aramda seçim yapmasını istemiyorum. Ama Bek parmaklarımı sıkıa kavırıyor ve onları sıkıyor. Bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Bana sahip olduğunu.

Ve bu konuda kendimi biraz daha iyi hissediyorum. O yanımda olduğu sürece, köyde bu kadar yabancıyla yaşamaya alışabilirim. Belki onlarla konuşabilirim bile. Belki de.

Rokan, ikimizin de battaniyelere sarılı olduğu gerçeğini görmezden gelerek ateşe doğru ilerliyor. Ateşin yanına çömeliyor ve ellerini ovuşturarak ısıtıyor. "Yollarda uzun bir koşu oldu dostum. Otur. Fazla kalmayacağım."

Bek tekrar oturuyor, çenesindeki gerginlik biraz azalıyor. Bana bakıyor ve benim de oturmam için eliyle işaret ediyor.

Kolları beni sardığında kendimi daha güvende hissediyorum, bu yüzden hemen kucağına atlıyorum ve battaniyesini ikimize sıkıca sarıyorum. Bek başımı omzuna yaslıyor ve eliyle ateşi işaret ediyor. "Çay var, eğer istersen Rokan."

Rokan ellerini esneterek bizi sadece eğlenerek izliyor. "Susamadım. Dediğim gibi, uzun süre kalmayacağım. Evime çok yakınım ve eşimle oğlumuzu görmeyi çok istiyorum." Yüz ifadesi zevkle yumuşuyor. "Onu görmeyeli çok uzun günler oldu."

"İyi avlandın mı peki?" Bek'in eli kolumu okşayarak bana güven veriyor ve ben de biraz daha rahatlıyorum.

"Biraz, ama yapmam gerekeni yapamadım. Erken dönüyorum. Yakında şiddetli bir kar fırtınası olacak. Kabileyi uyarmak istedim."

"Bah. Her zaman kar vardır."

Rokan başını sallar. "Hayır, bu harika bir kar. Acımasız mevsime rakip olacak bir kar. İnsanların soğukta dışarıda olması güvenli olmayacak. Raahosh ve Leezh'in avlanmaya çıkmadığından ya da Mah-dee'nin Hassen'le birlikte olmadığından emin olmalıyım. Uzun bir süre çok soğuk bir fırtına olacağını hissediyorum." Bana baktı. "Ve sanırım şefimiz eşini güvende olması için köye getirmeni isteyecektir."

Bek'in onun sözlerini duymazdan gelmesini, umursamaz bir ses çıkarmasını ve onu görmezden gelmesini bekliyorum. Ama o sessiz, eli düşünceli bir şekilde kolumu okşuyor. Sonra başını sallıyor. "Onun köyde olduğundan emin olacağım. Ne kadar vaktimiz var?"

"Bir avuç gün. Aylar gökyüzünden kaybolduğunda, sanırım. Fırtınaları zihnimde görebiliyorum ve bu büyük bir fırtına olacak. Çok fazla kar yağacak." Doğruldu, ellerini kalçalarına koydu, gerindi. "Ve şimdi sizi uyardığıma göre, köye doğru devam edeceğim. Uzaktan ateşinizden çıkan dumanı gördüm ve sizi uyarmak istedim."

"Gece dışarıdayız. Akşam için kalmak ister misin? Daha birkaç saatlik yolunuz var." Bek mağaramızı işaret ediyor. "Odamız ve yemeğimiz var."

"Hayır," diyor Rokan. Pelerinini düzeltiyor. "Hava henüz güzel ve eşimin kollarında olmak daha da güzel." Mağara girişine dönüyor ve bize küçük bir el sallıyor. "İkinizle de yakında köyde görüşürüz."

"Mmm." Bek vedalaşmak için elini kaldırır.

Hiçbir şey söylemiyorum, Rokan'ın aniden ortaya çıkışı -ve aynı şekilde aniden çıkışı- karşısında biraz şaşkınım. "Gitmesi tehlikeli mi?"

"Rokan mı? Hayır. O bizim hissedemediğimiz şeyleri hissedebilir. Ve bir fırtına hakkında asla yanılmaz." Bek alnıma bir öpücük konduruyor, düşünceli. "Eğer burada olmanın senin için güvenli olmadığını düşünüyorsa, seni köye geri götürmeliyim."

Kollarımı beline doluyor, yanağımı omzuna bastırıyor ve sıcaklığının tadını çıkarıyorum. "Gitmek istemiyorum."

"Biliyorum. Güvenli olsaydı seni burada yanımda tutardım ama seni riske atamam. Sen benim dünyamdaki en önemli şeysin."

Sözleri kafamı karıştırıyor. Sanki benimle geri dönmeyecekmiş gibi konuşuyor ama Vektal ona sorun olmadığını söylemiş. "Peki ne zaman döneceğiz?"

"Fırtınaya karşı iyi beslenmenizi sağlayacak kadar yiyecek toplayacağız ve sonra yola çıkacağız. Belki iki gün."

Soruyu geçiştiriyor. "Ve sen de benimle geliyorsun?" O sessiz.

Kaşlarımı çatarak göğsüne bastırıyorum. "Bek? Beni köyde yalnız bırakmazsın, değil mi? Sensiz geri dönmek istemiyorum!"

"Ell-ee," diyor, sesi düzensiz. Yüzündeki ifade sıkıntılı. "Bu... zor."

"Olmamalı! Onlar senin halkın!"

Ama ifadesi kasvetli ve beni endişelendiriyor.

BEK

Ell-ee bana kızgın. Omuzlarının sert duruşundan bunu anlayabiliyorum. Kucağımdan inip kürküne doğru ilerliyor, narin çenesi inatçı bir açı oluşturuyor. Köye tek başına dönmek istemiyor.

Ve onun gitmesini istemiyorum. Hem de hiç. En büyük mutluluğum onun yanımda olması, gülüşünü duymak, yüzünü görmek. O yanımdayken uyandığım ve elleri göğsümdeyken uyuduğum her gün daha güzel. Henüz çiftleşmemiş olmamız ve vücudumun ona olan ihtiyacıyla ağırması benim için önemli değil. Onun rahat ve güvende hissetmesini istiyorum. Bunu sevinçle beklemesini istiyorum. Her şeyden çok, bana hazır olduğunu söylemesini istiyorum. Onu zorlamak istemiyorum.

Onun gitmesini istemiyorum.

Ama... Onunla köye dönmem gerektiğinden emin değilim.

Vektal bana izin verdi. Eminim ki dönersem bazıları bana sevinçli gözlerle bakacaktır. Kız kardeşim memnun olacaktır. Ama Claire beni affedecek mi bilmiyorum. Ya da diğer insanların. Neden üzgün olduğunu anlamadığımda Shorshie'nin çaresiz öfkesini hatırlıyorum. Ve yakın zamanda benim yüzümden buraya getirilen dört yeni insanı düşünüyorum. Benden nefret ediyorlar.

Hepsi benden nefret ediyor. Nasıl etmesinler ki? Onları ben satın aldım. Ell-ee'm bana açıklayana kadar bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu fark etmemiştim. Ta ki o bana hayatınızı kontrol eden biri için önemsiz olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterene kadar. Şimdi bunun farkındayım ve yaptığım şeyden dolayı kalbim hasta. Benim gözümde, insanları kurtarıyordum. Onların gözünde, onları çalanlardan daha iyi değilim.

Bu yüzden geri dönebilir miyim bilmiyorum. Henüz değil. Öfkeler yatışana kadar olmaz.

Ama tatlı Ell-ee'min yanından ayrılabilir miyim, onu da bilmiyorum. Onu terk etmek istemiyorum... ama kabilemin benden daha fazla nefret etmesini de istemiyorum. Ya diğer çiftleşmemiş erkekler, onlar için buraya dışı getirdiğim ve buna rağmen eşi olan tek kişi olduğum için kırgınlıkla doluyorsa?

Aklımda o kadar çok soru var ki, cevapları var mı bilmiyorum. Eşime bakıyorum. Kürkünün içinde oturuyor, omuzları çökmüş, kısa bir süre önce gözlerindeki mutluluk sönmüş. Bunu görmek bana acı veriyor. Bunu ona ben yaptım. Onu üzdüm. "Ell-ee, konuş benimle."

Omuz silkiyor. "Beni terk edeceksin." Yüz ifadesi sert ama sesinde bir yalpalama var. "Oraya geri dönmek istediğimi mi sanıyorsun? Burada seninle kalmak istiyorum."

Bunu ben de istiyorum, her şeyden çok. Yanına gidiyorum ve kürklerin içinde bağdaş kurarak yanına oturuyorum. Ona dokunmuyorum ama dizim pembe dizine değiyor. "Yanından ayrılmak istemiyorum."

"O zaman yapma," diye yanıtlıyor çabucak. "Beni terk etme."

"Korkunç bir şey yaptım," diyorum ona. "İnsanları satın aldım çünkü eş istiyorduk. Diğerleri bana hâlâ kızgın ve benden daha fazla nefret etmelerini istemiyorum."

"Vektal geri gelebileceğini söyledi," diyor bana tekrar. "Şef o, değil mi? Yani onun dediklerini yapmak zorundalar."

Haklı ama yine de... "Varlığım diğerlerini mutsuz ederse, tekrar gitmekten başka çarem kalmaz."

"O zaman ben de seninle geliyorum," diye ağlıyor ve kollarını belime doluyor. "Nereye gidersek gidelim birlikte gideceğiz."

Onu kendime çekiyorum, parmaklarımı yumuşak yelesine gömüyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. "Benimle birlikte olmak için bir kabileden vazgeçer misin? Evinden vazgeçer misin?"

Ell-ee arkasına yaslanıp bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Bek, buraya gelmeden önce hiç evim olmadı. Asla güvende değildim. Sen benim evimsin. Sen benim güvenliğimsin. Sonsuza dek seninleyim."

Kalbim inanılmaz derecede dolu hissediyor. Eşimin kalkık yüzünü kavriyorum ve dudaklarını nazikçe öpüyorum. "İnsanları satın alan kötü bir erkek olsam bile mi?"

"Ne yaptığını bilmiyordun," diyor basitçe. Elleri benimkilere dokunuyor. "Ve farkına vardığında üzgündün. Kölelere asla insan olarak bakmayanlarla bunun arasında bir fark var. Şok tasmaları kullananlar. Sırf zalim olmak için kölelere işkence edenler. Sen asla zalim olamazsın." Yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Yine de bir keresinde

Bir sa-kohtsk avında beni yere düşürdün ve üzerimi morluklarla kapladın..."

Pişmanlık ve utançla doluyum. "Kaçtığını sanmıştım. O anda gitmek ölüm demektir. Ell-ee-"

"Şaka yapıyorum," diyor hafifçe ve elimi tutup avucunu öpüyor. "Seni seviyorum Bek. Sabırsız ve huysuz olduğunda bile."

"Seninle değil. Seninle asla."

Gülümsemesi yıldızlardan daha parlak. "Benimle asla."

"Sen benim dünyamsın, eşimsin." Onun sevgili yüzünü inceliyorum, böyle bir dişiyle rezonansa girecek kadar şanslı olduğum için alçakgönüllüyüm. "Bir eşim olsun istiyordum ama senin kadar mükemmelini hayal bile edemezdim. En çılgın hayallerimin ötesinde şanslıyım."

Daha yakına kayıyor, elleri kalçalarımın gidiyor. "Seninle tanışmadan önce mutlu olmanın ne demek olduğunu hiç bilmiyordum Bek. Burada mutsuz olacağımı düşünürdüm çünkü burası kapana kısıldığım başka bir yer olurdu. Ama seninleyken kendimi kapana kısılmış hissetmiyorum. Güvende hissediyorum. Ait olduğum biri varmış gibi. Sanki her gün dört gözle bekleyeceğim bir şey varmış gibi."

Boğazımda bir düğüm var. Kollarımı Ell-ee'ye doladım ve onu göğsüme bastırdım. Benim eşim. Benim her şeyim. Hiçbir erkek bu kadar şanslı olmamıştı.

Ve sonra küçük dilinin boynumun kenarında kaydığını hissettiğimde kıkırdıyorum. Sıkım hemen ağrıyor. "Şu anda bile seni tatmin etmemi mi istiyorsun? Benim kadınımdoyumsuzdur."

"Bir canavar yaratmışsın," diye onaylıyor bir parmağını boynuzumun kavisi boyunca gezdirerek.

"Canavarımı memnun etmek istiyorum," diyorum ona ve onu kürklerin üzerine yatırdığımı, ağzımın kalçalarının arasında olduğunu hayal ediyorum. Bundan başka bir şey istemiyorum. Hiçbir şey.

"O zaman ellerini üzerime koy."

"Ağzımı senin üzerine koyardım, Ell-ee." Onu nazikçe kürklerin içine yatırıyorum ve ardından tayıtı çekip çıkarıyorum. Zaten yarı çıplaktı, dostum, ama birkaç dakika içinde onu tamamen çıplak bıraktım. "Amını öper ve haykırana kadar yalarım."

Nefes nefese kalıyor ve kürklerin üzerinde biraz kıpırdanıyor, bu fikir onu gıdıklıyor. "Yapar mıydın?"

İnliyorum. Benim korkusuz dostum. "Bu bana büyük bir zevk verir. Ne kadar olduğunu bilemezsin."

Ell-ee'nin elleri kalçalarına gidiyor. "Boşaldıktan sonra ben de sana aynısını yapacağım."

Ah, benim sevgili dostum. "Çok adil." Eğilip önce dizinin iç kısmına, sonra da uyluğunun yumuşak iç kısmına bir öpücük konduruyorum. Ben yukarı çıktıkça vücudu titriyor, kokusu beni çıldırtıyor. Onu tadabilme düşüncesi ağzımı sulandırıyor. Rezonans eşinizin uylukları arasında olmaktan daha lezzetli bir şey yoktur diye bir söz vardır. Bunun için günlerdir bekliyordum ve khui'm acil bir anlaşma şarkısı söylüyor.

Kalçasını öpüyorum ve ben duraksadığımda biraz ürperiyor ve sonra kalçalarını daha geniş açıyor, böylece ona ziyafet çekebiliyorum. Pembe kıvrımları gözümün önüne seriliyor, ihtiyaçla ıslanmış ve ona uzun, yavaş bir yalama vermekten kendimi alamıyorum. Çıkardığı boğuk inilti, sikimin ihtiyaçla nabzının atmasına neden oluyor. Daha fazlasını istiyorum. Kıvrımlarını ayırıyorum ve yüzümü onun tatlılığına gömüyorum.

Ell-ee kamburunu çıkararak haykırıyor ve ben de bir kolumu kalçasına dolayarak onu sabit tutuyorum, böylece

onu yalayabiliyorum. Şimdiden

Onun tadına bağımlıyım. Her gün buna ihtiyacım var, dudaklarımda onun tadıyla uyanmaya ihtiyacım var. Günler ve günler süren dokunuşlardan sonra, en çok hangi okşamaları sevdiğini biliyorum ve dilimi ona bunları vermek için kullanıyorum. Üçüncü meme ucunun etrafında küçük daireler çiziyorum ve dilimi uzun, durgun vuruşlarla hassas etinin üzerinde gezdiriyorum, ta ki yüzüme karşı sallanana, nefesi heyecandan hızlı hızlı kesilene kadar. Elleri yelem, boynuzlarımda üzerinde çırpınıyor, sanki tutunmak istiyormuş ama beni rahatsız etmek istemiyormuş gibi. Sanki o haykırana kadar duracakmışım gibi. Dilimi tatlılığının üzerinde gezdiriyorum ve çekirdeğini kucaklıyorum, sonra dilimin ucunu içine itiyorum.

Bu sefer boynuzlarıma kilitleniyor ve yüksek sesle inliyor. Teni diken diken oluyor ve taze bir meyve suyu dalgası dilimi kaplıyor, bu da eşimin çoktan boşalmak üzere olduğunun kesin bir işareti. Onu ne kadar çabuk zevke getirebildiğimden memnun, üçüncü meme ucuna kadar yalıyorum ve neredeyse orada olduğunu söyleyen o nefes nefese, boğuk küçük sesi çıkarana kadar onu kızdırıyorum. Durmuyorum, onu tekrar tekrar dilliyorum.

Vücudu sertleşerek ve küçük bir çığlık atarak boşalıyor ve ben de ağızımda bıraktığı tadı severek onu yalıyorum. Benim eşim. Benim eşim.

Hiçbir şey, hiç kimse bizi ayıramaz, karar verdim. Eğer kabile beni istemiyorsa, ayrılacağız. Gerekirse kendi kabilemizi kurarız.

Ben sadece Ell-ee'min mutlu olmasını istiyorum. Eğer o mutluyorsa, nerede olduğum umurumda değil.

BEK

WKızağı yiyecek malzemeleriyle yükleyip yürüyüşe başlamadan önce iki gün daha küçük mağaramızda kalacağız.

Köye dönüyoruz. Ell-ee yük taşımakta ısrar ediyor ama ben onun yükünü seve seve taşıyım. Eşim vahşi bir ruha sahip ama yine de istediğimden daha zayıf. Kızak son birkaç gündür yaptığımız yürüyüşlerde topladığımız taze hayvan eti ve köklerle dolu, bu yüzden kabileye elimiz boş dönmüyoruz. Köye dönüş kolay bir yürüyüş -birkaç saatten fazla sürmüyor- ama yol aldıkça Ell-ee'nin bana daha da yaklaştığını fark ediyorum, ta ki makaraya vardığımızda neredeyse kemerime tutunana kadar.

Gergin. Korkuyor. Bunca zaman sonra ona neden korktuğunu sormak istiyorum. Benimle kalmaya gelmeden önce birkaç gün sa-khui ile yaşadıktan sonra, ama cevabı biliyorum. Mağarada benimle mutlu ve güvende hissediyor.

Ve bunun devam edeceğine güvenmiyor.

Bu kadar korku dolu olduğunu düşünmek içimi acıtıyor. Benim halkım iyi insanlardır. Biliyorum ki zaman geçtikçe korkuları

Ama o zamana kadar endişelenecek. O halde kendini güvende hissetmesi için elimden geleni yapmalıyım. Dinlenebilmesi için ara veriyoruz ve her seferinde dikkatini dağıtmak için onu yakınımnda tutup öpüyorum. Belki khuilerimizi cesaretlendirmek pek dinlendirici değil ama çiftleşmeyi düşünürse belki kabileye yeniden katılma konusunda bu kadar endişelenmez.

Bizi taş köyün bulunduğu vadiye indirecek makaraya yaklaşıırken, "Her şey yoluna girecek," diye onu rahatlatıyorum. Soğuk parmakları kemerimin derisine sıkıca sarılmıştı ve yüzü endişeli bir ifadeye bürünmüştü.

"Sadece ayrılmamızı istemiyorum," diyor Ell-ee bana. "Eğer geri dönmene izin vermezlerse, ben de geri dönmek istemiyorum. Seninle birlikte gitmek istiyorum. Neresi olduğu önemli değil."

Ayrılmayacağımıza dair ona güvence vermek istiyorum ama sessiz kalıyorum. Rezonans eşleri geçmişte birinin cezalandırılması gerektiğinde ayrılmışlardı. Raahosh'un kısa sürgününü ve Hassan'inkini de hatırlıyorum. Bunun olmasını istemiyorum. Ell-ee'min yanından bir an bile ayrılmak istemiyorum.

Arkadaşıma bakıyorum, yuvarlak yüzü kasvetli ve solgun, makaraya sanki en kötü kâbuslarıyla yüzleşiyormuş gibi bakıyor. "Her şey yoluna girecek," diye onu rahatlatıyorum. "Yine de her gece yıldızları izlemeye gideceğiz ve her sabah güneşin doğuşunu seyredeceğiz."

"Köyde bile mi?" Şüpheli görünüyor. "Fazla ışık almıyor. Tiffany güneş ışığını yakalamak için bütün gün ağaçlarını sürekli hareket ettirmek zorunda."

"Buraya gelebilir ve her sabah güneşin doğuşunu izlemek için makaraya binebiliriz" diyorum. Onun için bu kadar önemliyse biraz daha erken uyanmaktan mutluluk duyarım. "Ve ben de bir

Böylece her gece uyuyana kadar yıldızları izleyebilirsin."

Ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "İçinde bir delik varsa pek de iyi bir çatı sayılmaz."

Bir kolumu omuzlarına doladım ve zayıf bedenini kendime çektim. "Öyle ya da böyle onlara sahip olmanı sağlayacağım."

Sonra gülümsüyor ve yüzünü göğsüme bastırıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Ruhum sevgiyle kabarıyor. "Sen benim kalbimsin, Ell-ee."

Kızağı makaraya yüklemek ve sabitlemek zaman alıyor ve hem Ell-ee hem de ben onunla birlikte aşağı iniyoruz. Aşağıya indiğimizde, Ell-ee sabırla beklerken ben kayışları çözmeye başlıyorum.

"Ho! Karşımda gördüğüm kim?" diye sesleniyor tanıdık bir ses.

Doğruluyorum ve Ell-ee otomatik olarak arkamda durmak için hareket ediyor. Harrec. Arkadaşımı gördüğüme sevinerek selamlamak için ona elimi kaldırıyorum. "Kızakta bize yardım etmek için tam zamanında geldin."

"Öyle miyim?" Bana sırtıyor. "Bugün meşgul bir avcıyım, güneş batmadan önce gidip yedi diş balığı yakalamalıyım."

Garip bir şey gibi görünüyor. "Neden?"

Harrec omuz silkiyor. "Çünkü Kate yapamayacağımı düşünüyor ve ben de ona yanıldığını kanıtlamalıyım." Sırtıyor ve sonra kızağı platformdan çekmeme yardım etmek için ilerliyor. "Arkanda gördüğüm Ell-ee mi?"

Onu selamlamasını bekliyorum ama o sessiz, elleri yeleşimin arkasında düğümlenmiş. "Evet, öyle. Rokan yakında kötü bir fırtına çıkacağını söylüyor."

"Ah evet, onun büyük fırtınası." Harrec bana muzip bir bakış attı. "Bence bu, güzel eşiyle evde kalıp şişmiş ayaklarını ovabilmesi için bir bahane."

"Bah." Sanki Rokan yalan söylemiş gibi. Eşi ikinci kez yavruluyor ama o bir avcı olarak görevini biliyor. "Sözlerini duymamasına dikkat et yoksa yüzünü kara sürer."

Harrec sadece güler ve sonra kızağın yan tarafını tokatlar. "Hadi bakalım. Çek şunu tembel şey. Yanıldığını kanıtlamak istediğim güzel bir insan var."

"Kate'in kürklerini mi paylaşıyorsunuz? Zevk çiftleşmesi mi?" Kızağı ileri doğru çekerken soruyorum. Vadinin dibinde fazla kar yok ve bu da çekmeyi çok daha zorlaştırıyor.

"O mu? Kürklerini benimle paylaşmadan önce boğazımı keserdi." Ama bu düşünceden oldukça memnun görünüyor. "Yine de onu yıpratacağım. Bekle ve gör."

Harrec gerçekten de bir insanın sinirlerini yıpratabilir. Konuşmayı seviyor, dahası kendi konuşmasını dinlemeyi seviyor. "Biz yokken herhangi bir rezonans oldu mu?"

"Bir tane bile yok. Sanırım Taushen bir eş bulma konusunda umutsuzluğa kapıldı."

Homurdanıyorum, Harrec iterken kızağı ileri çekiyorum. Ell- ee'm sessizce kenara çekiliyor, uçurum duvarlarının gölgesinde, yoldan uzakta duruyor. Ona güven vermek ve bu işin uzun sürmeyeceğini bildirmek için başımı hafifçe sallıyorum. "Peki ya Warrek?"

"Şu çok sessiz, kim bilir ne düşünüyordur." Harrec omuz silkiyor.

"Belki de sorun onun sessiz olması değil, senin ağzının sürekli açık olmasıdır" dedim ve kızak hareket ettiğinde homurdandım.

sonunda yerdeki tanıdık çukurlara yerleşir. "İşte burada. Yardımlarınız için teşekkür ederim."

Harrec sadece sırtır ve hevesle ellerini ovuşturur. "Umarım bu gece dış-balık havasındasınızdır çünkü Kate'e beni hafife aldığıını kanıtlamak üzereyim."

"Sana bol şans," diyorum homurdanarak ve sonra Ell-ee'ne bakıyorum. Kızağın ön tarafına vuruyorum. "Gel otur, dostum. Seni içeri çekeceğim."

Ellerini koluma koyup kendini rahatlatmak için hızla ilerliyor. Alnına bir öpücük kondurmak için onu kendime çekiyorum.

"Farklı görünüyorsun, Ell-ee," diye sesleniyor Harrec makaranın üzerine çıkarken. "Rezonans seninle aynı fikirde." Bize attığı bakış sinsi ve alay dolu.

Ona homurdanıyorum, o da hızını artırıyor, makarayı hızla yukarı çekiyor ve gözden kaybolurken gülüyor. "O aptala aldırma," diyorum ona. "Sadece kendi böbürlenmesini duymak için konuşuyor."

Kızağın ön tarafına yerleşiyor ve sonra bana küçük bir gülümseme veriyor. "Bazı insanlar kendi seslerini duymayı sever."

Homurdanıyorum. Ell-ee ve benim mükemmel bir şekilde eşleşmemizin bir yolu da bu. İkimiz de sessizlikten memnunuz. Yola çıkmadan önce ona bir öpücük daha konduruyorum -bu sefer pembe, yumuşak ağzına-. Vadiye girdikten sonra köye doğru kısa bir yürüyüş yapıyorsunuz ve çok geçmeden köyde oynayan çocukların kahkahalarını duyabiliyorum ve rüzgarda duman kokusu yayılıyor. İçimi bir özlem dalgası kaplıyor. Bunlar benim insanlarım. Benim kabilem. Onları seviyorum. Beni geri kabul etmezlerse ya da eşimle birlikte olmama izin vermezlerse, gitmekten başka çarem kalmayacak. Ama onları özleyeceğim.

"İyi misin?" Ell-ee yumuşak bir sesle soruyor. Sanki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi. "Gergin

görünüyorsun."

Ona gülümsemek için dönüyorum. "Bugünün güzel bir gün olmasını diliyorum, hepsi bu."

"Öyle olacak," diyor kendinden emin bir şekilde. "Tabii ki seni geri isteyecekler. Sen bir baş belasısın."

Bunun ne olduğundan tam olarak emin değilim ama kulağa hoş geliyor. "Bu şefe bağlı, ama umarım haklısındır."

"Biliyorum, öyleyim."

Kanyonun köşesini döndüğümüzde önümüzde köyü görüyoruz. İnsanlar dışarıda, kulübelerinin önünde duruyor ya da ortadaki ateşlerden birinin yanında konuşuyor. Çocuklardan birkaçı köyün kenarında ayak topu oynuyor ve bizi karşılamak için dışarı fırlıyor. Pacy ve Kae kıkırdarak kızağın etrafında koşturuyor ve Raashel ile Talie de onlara katılıyor. "Bek! Nerelerdeydin?" Raashel annesi kadar otoriter bir tavırla soruyor. "Bizimle ayak topu oynamaya gelmedin."

"Avlanıyordum," diyorum ona ve kızağımı çekerek yanından geçerken yelesini okşuyorum. "Ailen burada mı?"

Başını sallıyor. "Babam ve annem şefle konuşuyorlar."

Demek köydeler. Bu iyi bir şey. Şefin endişeleneceği bir şey daha azaldı. "İşte oraya gidiyoruz." Kızağın önünde sekmeden önce ayak topunu kapmak için duraksıyorum ve fırlatıyorum. Onlar da kahkahalarla topun peşinden koşuyor. Gidişlerini izliyorum, kalbim gururla çarpıyor - bir gün benim takımım da orada olacak, onlarla oynayacak.

Ell-ee'ye dönüp bakıyorum ve bana utangaç bir gülümseme veriyor. Kararsız görünüyor.

Onu neyin memnun edeceğini biliyorum. "Hangi kulübeyi istersin, dostum?" Kızağı durduruyorum ve sıra sıra dizilmiş ıssız kulübeleri işaret ediyorum. Çatısı olmayan çok sayıda kulübe var.

Ŗu anda köyümüzde bulunan aile sayısının iki katına yetecek kadar.

Gözleri genişliyor, bakışlarında sessiz bir soru var.

Başımı salladım. " iftleştiğimiz için ailemizi b y tmek üzere kendi kulübemize sahip olacağız. Chail'in kulübesini paylaşacağı yeni birini bulması gerekecek." Gerçi Vaza'yı tanırıysam, Chail'in birazcık bile istekli olması koşuluyla çoktan taşınmıştır.

Arkadaşım sıra sıra kulübelere bakıyor ve sonra köyün uzak ucunda, eteklerinde bir tanesini işaret ediyor. Herkesten uzak olmak istiyor. Bir şekilde bunu biliyordum. Sırıtıyorum ve kızıağı o yöne doğru çekip önüne bırakıyorum. "Bu iyi bir seçim dostum ve bize yıldışları izlemek için bolca fırsat verecek."

Gülümsemesi genişler.

Kızıktan inmesine yardım ediyorum ve o da kayışları çözmeye başlıyor. Etrafıma bakıyorum ve başkalarının da bu yöne doğru gittiğini görüyorum ve yakında etrafımızın sarılacağını biliyorum. İnsanlar Ell-ee'yi selamlamak isteyecek ve hakkımızda dedikodu yapmak isteyecekler. Rezonansımız ve benim dışlanmam hakkında bilgi edinmek isteyecekler. Yine de her şeyden önce şefimle konuşmalı ve nerede durduğumuzu görmeliyiz. Ell-ee'nin elini tutup onu kızaktan uzaklaştırıyorum. "Gel. Her şeyden önce gidip Vektal'la konuşalım."

Başını sallıyor ve bana yakın durmak için hareket ediyor, diğer eli kemerime kayıyor.

Onu meraklı izleyicilerin arasından Vektal ve Shorshie'ye ait olan kulübeye doğru çekiyorum. Kulübeye doğru ilerlerken diğerlerinin de kulübenin önünde toplandığını görüyorum ve hepsinin Ell-ee'ne bakmak için burada olduğunu düşünerek kaşlarımı  atıyorum. Ama bir an

Daha sonra Dagesh şefin kulübesinden çıkar, yanında arkadaşı vardır ve her ikisi de gülümsemektedir.

"Bek! Bizimle kutlama yapmak için tam zamanında döndün, dostum. No-rah'ım ve ben bir kez daha rezonansa girdik!" Bir an sonra yüzündeki sevinç ifadesi kayboluyor ve bir elini ağzına kapatıyor. "Oh, bekle. Senden uzak durmalı mıyız?"

Ben cevap veremedim Vektal kulübenin kapısından çıkıyor, bakışları bana ve Ell-ee'ye odaklanıyor.

"Şefim," diyorum kalbim göğsümde çarpmasına rağmen. "Sizinle konuşmak istiyorum."

Önce Ell-ee'ye, sonra bana bakıyor ve kulübesini işaret ediyor. "İçeri gel."

Eşimin sırtına bir el koyup onu içeri götürdüm. Şefin kulübesi, şef olmasına rağmen diğerlerinden pek farklı değil. Ateş çukurunda bir ateş, kulübenin kenarlarını kaplayan kürkler ve bir tarafta kızlarının yakınlarda oynadığının kanıtı olan giysi ve oyuncaklar var. "Eşin nerede?" Ell-ee'm için ateşin yanına bir tabure çekerek ona soruyorum.

"Köyde olduğunuzu duyar duymaz Claire'i almaya gitti. Ben de sizi karşılamaya gidiyordum ki Dagesh ve No-rah haber vermek için yanıma geldiler." Gülümsemesi genişliyor. "Kabilemiz büyüyor."

Başımı salladım. "Onlar adına mutluyum." Dışlanmam konusunu açmak istiyorum ama bu garip bir konuşma değişikliği gibi görünüyor. Tereddüt ediyorum.

Ell-ee elini benimkinin içine sokup parmaklarımı sıkıyor. Bana güven veriyor. Böyle harika bir eşe sahip olmaya layık değilim. Khui'm yüksek sesle onaylıyor.

Vektal el ele tutuştuğumuzu görüyor ve kollarını göğsünde kavuşturup başını ne eğiyor. "Görüyorum ki iyi anlaşıyorsunuz. Rezonansınızı tamamladınız mı?"

"Henüz değil. İşleri ağırdan alıyoruz." Gözlerimi eşime dikiyorum ve o da sessiz kalmaktan memnun bir şekilde yanağını elimin üzerine koyuyor. "Ell-ee'nin zor bir geçmişi var ve onu aceleye getirmek istemiyorum."

Yanıt gelmeyince şefime baktım. Yüzünde saf bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Bek?" diyor şaşkınlıkla. "Bek birini bir şey yapmaya zorlamak istemiyor mu? Bek mi?"

Ona kaşlarını atıyorum. Ell-ee'nin parmakları sanki o da kaşlarını çatmış gibi elimi sıkıyor.

Vektal sadece başını sallar. "şaşırdım, hepsi bu. Bu iyi bir şey, güven bana. İstediğin kadar zaman ayırabilirsin. Sen mutlu olduğun sürece Ell-ee, ben de memnunum."

Ben cevap veremeden kapının üzerindeki kapak kenara itiliyor ve Shorshie ile Claire içeri giriyor. "Güzel," diyor Shorshie gülümseyerek. "Geldiniz demek."

Başımı salladım. "I-"

Claire öne doğru atılıyor ve beni kucaklıyor, kolları boynuma dolanıyor. Bu durum karşısında öyle irkildim ki, ne yapacağımı bilemeden kıpırdamadan öylece kalakaldım. Boştaki elimle Claire'in sırtını beceriksizce sıvazlarken bile Ell-ee'nin parmakları benimkileri sıkıca kavırıyor.

Claire boynuma yaslanarak "Teşekkür ederim," diyor ve sesi ağlamaklı çıkıyor. Bir an sonra beni bırakıyor ve gözlerini siliyor. "Küçük Erevair'imi kurtardiğin için teşekkür ederim. O gün neredeyse aklımı kaybediyordum-"

Oh. O zamandan beri Ell-ee'mle o kadar çok şey oldu ki bunu unutmuşum. "Oğlunuzun maceracı bir ruhu var," diyorum, onun gözyaşlarından rahatsız olarak. Her zaman gözyaşı döküyor. Claire iyi bir arkadaş ama ağladığında ne diyeceğimi hiç bilemedim... ki bu genellikle benim yanımdayken oluyor.

Yarı gülerek, yarı ağlayarak koluma bir yumruk indiriyor. "Seni pislik. Çünkü o da senin gibi olmak istiyor. Bir dahaki sefere onunla takıldığında, evde kalmanın erdemlerini övmeyi dene."

"Benim gibi mi olmak istiyor?" Gurur ve merakla doluyorum. "Çünkü..." Bir kelime bulmakta zorlandım, sonra Ell-ee'ninkini hatırladım. "Ben yarasa kış mıyım?"

Shorshie elinin arkasıyla kahkahasını bastırırken Claire bana tuhaf bir bakış atıyor. "Ne?"

Ell-ee'ye dönüyorum. "Yarasa soruyor mu? Yanlış mı söyledim?"

Bana yaklaşıyor. "Baş belası," diye fısıldıyor, yüzü ciddi. Ell-ee bana asla gülmezdi. Benimle, evet. Ama bana değil. Başkalarının önünde konuşmanın onun için zor olduğunu biliyorum ve bunu yapacak kadar cesur. Ona gülümsüyorum ve yanağına dokunuyorum.

"Belalı," diye onaylıyorum diğerlerini. "Ben buyum işte."

Claire kıkırdıyor. "Ve çok da mütevazısın."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Eğer öyle düşünüyorsan, evet."

Ellerini havaya kaldırıp başını salladıktan sonra bana tekrar sarılmak için öne doğru geliyor. "Sana teşekkür etmek istedim, seni koca adam. Oğlumu güvende tuttuğun için teşekkür ederim." Sıska kollarıyla beni sıkıyor ve sonra Ell-ee'ye dönüyor. "Adamınla uğraştığım için özür dilerim. Sadece ona minnettarım ve biliyorum ki senin kitlerine harika bir baba olacak. Sonunda bir baba bulunduğunu gördüğüme sevindim."

biri." Arkadaşıma gülümsüyor. "Ve umarım arkadaş olabiliriz."

Ell-ee uzun, çok uzun bir süre ona bakıyor. Sonra yavaşça, neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir baş selamı veriyor.

Bu Claire için yeterli. İkimize de gülümsüyor ve ellerini kavuşturuyor. "İşiniz bittiğinde beni burada bulun ve konuşalım. Erevair de merhaba demek istiyor." Ell-ee'ye tekrar gülümsüyor. "Ve eminim kulübeniz için bazı eşyalarım vardır, böylece siz de evinizi kurabilirsiniz." Hepimize bir kez daha gülümsüyor ve Shorshie'ye başıyla selam veriyor. "Tamam, ben gidiyorum."

Shorshie Vektal'in yanına gider ve kolunu onun koluna bağlar. "İkinizi de geri dönmüş gördüğümüze sevindik. Rokan fırtınadan bahsettiğinde biraz endişelendik. Çok soğuk bir fırtına olacağını söylemişti."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Vektal'e tedirgin bir bakış atıyorum. Ell-ee elimi tekrar sıkıyor, sonra diğer elini koluma sürterek beni sessizce cesaretlendiriyor. Nefesimi içime çekiyorum ve kelimeleri söylüyorum. "Hoş karşılanacağımdan emin değildim."

Shorshie Vektal'e bakar ve konuşmasını bekler.

Vektal kalbinin üzerine bir yumruk koyar. "Sana nasıl hissettiğimi söyledim. Sen Erevair'i kurtardın. Eğer geri dönmek istiyorsan bu benim için yeterli."

Başımı sallıyorum, çünkü bu yeterli değil. Yaptığım şeyi mazur göstermiyor. "Ell-ee ile birlikte olmak bana pek çok şey öğretti," diyorum onlara. "İlk başta yaptığım şeyin bu kadar korkunç olduğunu anlamamıştım. Kalbim iyi bir yerdeydi ama Ell-ee bana bir insanın köle olmasının nasıl bir şey olduğunu gösterdi. İyi niyetli olsam da yine de kötü bir şey yaptığımı anlamamı sağladı." Eşimin elini bırakıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Şefimin önünde. "Ve üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Sizden ve buraya kendi istekleri dışında getirdiğim insanlardan."

Oda sessiz.

Shorshie uzun bir süre sonra "Vay canına," dedi. "Bunu beklemiyordum."

Vektal elini omzuma koydu. "Ayağa kalk dostum." Ayağa kalktığımda diğer elini omzuma koyuyor ve bana gururlu bir bakış atıyor. "Tek istediğim senin gerçekten anlamandı. Başkalarını istediğin gibi davranmaya zorladığında yaptıklarının sonuçlarını fark etmendi." Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Ell-ee senin için iyi olmuş gibi görünüyor."

"Bek bana iyi geldi," diyor Ell-ee sessizce ve hepimizi şaşırtıyor. Dönüyorum ve o da yanıma geliyor, elleri koluma gidiyor. Yüzü solgun ama kararlı ve utangaçlığıyla mücadele ettiğini biliyorum. "Bana karşı nazik ve kibar olmaktan başka bir şey yapmadı. Başta ona karşı sert davrandığımı biliyorum ama burada mutluyum ve o olmasaydı hâlâ bir köle olurdum." Bana bakıyor, kalbi gözlerinde. "O iyi bir adam."

Yoğun bir gurur ve sevinç hissediyorum. Sadece şefimin ve eşinin özrümü kabul etmesinden değil, eşimin beni savunmasından, ona haksızlık etmiş olmama rağmen beni savunmasından da. Beni bu şekilde görmesi beni alçalttı.

Ve layık olmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.

ELLY

"Ah, kızım, bu insanlar bir bok söyleyemiyor," diye nefes alıyor Gail, garip davul ritmine ellerini çırparak. "Ne oluyor lan?"

Grubun kenarında, ateşin yanındaki yerimden sessizce kıkırdıyorum. O haklı. Yaşlıların söylediğini düşündüğüm bir şarkı var ve acı verici derecede kötü. Yine de son derece coşkulular. Bir yanda Vaza pek becerikli olmasa da coşkuyla davul çalıyor ve biri kokulu, mayalanmış bir içkinin derisini etrafa dağıtıyor.

Bu gece bir parti var. Sadece Nora ve Dagesh'in - o dillere destan ismin sahibi - ve ikinci yankılanmalarının değil, Bek'in köye dönüşünün de şerefine. Benimki de öyle, gerçi ben pek kutlayan biri değilim. Yanımda Gail ile bir köşede oturup herkesin iyi vakit geçirmesini izlemeyi tercih ederim.

Bek ateşin başında, bakışları sanki yanımda olamasa bile bana göz kulak olmak istiyormuş gibi bana dönüyor. Bir avcı ya da diğeri tarafından sürüklenip götürüldü ve ben dostumla gurur duyuyorum. Bu kabilenin o kadar ayrılmaz bir parçası olduğu için gurur duyuyorum ki, hepsi onu tekrar gördükleri ve geri döndüğü için açıkça mutlular. Kabilenin her yeni insan üyesini -Gail, Summer, Brooke ve Kate- yanına aldı ve onlardan sessizce özür diledi ve belki de sesindeki samimiyetten ya da köyün sıcaklığı ve samimiyetinden kaynaklanıyor, ama kimse kin tutmuyor gibi görünüyor.

O kadar çok kişi tarafından karşılandım ve alkışlandım ki ilgiden başım döndü. Bek bizi getirdiğinden beri diğerleriyle birlikte burada olmam önemli değil - temiz, iyi beslenmiş Elly görünüşe göre büyük bir olay. Bu beni biraz rahatsız etse de iyi hissettiriyor ve Bek herkesi uzaklaştırıp Gail'le sessiz bir köşede oturabildiğimde mutlu oluyorum.

Yanımda Gail yüksek sesle gülüyor ve ellerini tekrar çırpıyor. Bana doğru eğiliyor. "Şu aptala bak," diyor sevgiyle, başıyla Vaza'yı işaret ederek. Yeni 'erkek arkadaşı' -ya da bu insanların deyimiyle zevk arkadaşı- davulunu çalıyor

sadece 'seksi' cořku olarak tanımlanabilecek bir řeyle. En azından onun seksi olduėunu dűřündűğűnden eminim. Bana dűpedűz garip görűnűyor. "İyi bir kalbi olduėu için řanslı, çünkü hayatımda tanıdığım tüm erkeklerden daha çok çabalıyor." Bařını hafifçe sallıyor. "Bu gece davul çalarak sayı yapacaėını mı dűřűnűyor yoksa bařka bir flűrt biçiminin gelmesini mi beklemem gerekiyor emin deėilim."

"Daha fazla şarkı mı?" Utangaçça takılıyorum.

"Tanrım, hayır!" diye gűler ve ellerini havaya kaldırır. "Adam gelip bana serenat yaparsa Tanrı yardımcım olsun."

Kocaman gűlűmsűyorum, çünkü Gail'i seviyorum. Onun saçma olmayan řefkatini seviyorum. Vaza'nın ona gösterdiėi ilgiye bayıldıėı çok açık ve birlikte mutlu görűnűyorlar. Bazen Dűnya'yı özlediėini söylűyor, ama bu ona yeni bir bařlangıç gibi geliyor ve bunu kucaklamaya istekli.

Ben de öyle.

"Elly! Elly! Bak bende ne var!" Erevair tekrar bana doėru kořuyor ve kucaėıma dűřűyor. "Babam bana yeni bir top yaptı! Ne güzel deėil mi?" Sert deri topu burnuma doėru tutuyor, neredeyse yűzűme çarpıyordu.

Onu cesaretlendirmek için başımı salladım.

Görűnűşe göre bu, Erevair'in bana son topunun hikayesini ve onu kaybetmeden önce yařadıėı maceraları anlatması için bir iřaret. Erevair inanılmaz derecede konuřkan bir çocuk ve görűnűşe göre dinleyicisi olarak beni seçmiř. Ne zaman otursam, kucaėıma atlıyor ve kulaėımın dibinde konuřmaya bařlıyor. Sanırım bunun nedeni Bek'i çok sevmesi ve Bek'in çocuėu olduėum için beni de çok sevmesi. Bu çok řirin bir řey ve umurumda da deėil - eėer bir hikâye dinliyorsam, çok fazla katkıda bulunmam gerekmiyor. Yine de bu insanların yanında dilim tutuluyor. Çok mutlular.

Çok huzurlu. Ateşin etrafına, mutlu bir ilgi odağı olan Nora ve Dagesh'e bakıyorum. Eşinin hafif yuvarlak hamile karnını okşayan Rokan'a. Ateşin başında sanki bu gece onların yankı gecesiymiş gibi öpüşen Maddie ve Hassen'e. Sevvah ve Kemli'nin önünde oturmuş masal dinleyen çocuk kümesine. Arkadaşı bir arkadaşıyla sohbetে devam edebilsin diye uykulu bir bebeği kucağına alıp yanlarından geçen avcıya. Onlar sadece büyük bir aile. Ben tam olarak uyum sağlayamıyorum. Henüz değil, ama bir gün, belki.

Beklemekten memnunum. Kendi hızımda gitmeme izin verdikleri sürece mutluyum.

"Ve sonra top bir çalının altına girdi! Bu kadar büyük bir çalının." Erevair küçük kollarını açtı. "Ve ben onu aramaya gittim ve bulamadım. Baktım, baktım ve orada değildi! Ve-"

Bek'e bakarken bile dikkatimi vermiş gibi yaparak başımı sallıyorum. Stacy ile konuşuyor ve ben onu izlerken başıyla teşekkür ederek ondan küçük bir kâse alıyor ve yanıma geliyor. Çok yakışıklı, adımları akıcı ve güçlü, mavi teni ateş ışığıyla gölgelenmiş, boynuzları gururlu. Mutlu bir iç çekiyorum ve bitim oldukça yüksek sesle şarkı söylemeye başlıyor.

"Elly, beni dinliyor musun?" Erevair küçük elini yanağıma koyarak beni irkiltiyor. Bu dokunuş tenimi karıncalandırıyor ama bir an sonra bunun sadece bir çocuk olduğunu fark ediyorum ve tekrar sakinleşiyorum. Hayal kırıklığına uğramış küçük bir surat ifadesiyle bana bakıyor.

Onu rahatlatmak için başımla onaylıyorum.

İşe yarıyor. Topun hikayesi devam ediyor. "Sonra babamı almaya gittim çünkü topum gitmişti. Öylece gitmişti! Ve sonra-"

"Erevair," diyor Bek, yanımda diz çöküp Gail'i tenimize bastırarak. "Gidip Harrec'e topunu gösterebilir misin? Bahse girerim

henüz görmedi."

"Yapmadı mı?" Erevair kucağımdan iniyor, Bek'in koluna sarılıyor ve kalabalığın arasından geçerek Harrec'in oturduğu yere, hiç şüphesiz zavallı Kate'in yanına koşuyor. Bugün sekiz diş balığı yakaladı ve Kate'e bununla övünmekten vazgeçmedi. Bu gece ona doğru birçok göz devirmesi gördüm ama Kate'in onun ilgisinden nefret ettiğini söyleyemem. Belki de bana öyle geliyordur ama onu gülümserken yakaladığıma yemin edebilirim.

Bek yanıma yerleşiyor. "Erevair ele avuca sığmıyor," diye itiraf ettikten sonra bana Stacy'den aldığı patates olmayan kekleri gösteriyor. "Yemek," diyor ve bir kek alıyor, bir ısırık alıyor ve sonra bana uzatıyor. "Ye."

Ona gülümsüyorum ve pastayı alıyorum, o bir sonrakini tadarken ben de küçük, dikkatli ısırıklarla yiyorum. Çok düşünceli. Köye döndüğümüzde aramızdaki şeylerin değişeceğinden endişeleniyordum ama Bek her zamanki gibi

-Bana karşı dikkatli, özenli ve koruyucu. Başkaları gelip konuşmaya çalıştığında, kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor, cevap vermediğimde benim yerime cevap veriyor. Benim rahat olmamı istiyor.

Bunu seviyorum. Onu seviyorum.

Önüme uzattığı tüm kekleri yiyorum ve Gail, Vaza'nın müziğinin daha fazla 'tadını çıkarmak' için -ya da belki de ondan durmasını istemek için- kalkıyor. Başımı Bek'in omzuna koyup iç geçiriyorum.

"Yorgun musun?" diye soruyor.

Uzun bir gün olmuş gibi hissediyorum. Yine de pek yorgun değilim. Aynı anda hem yorgun hem de bitkin hissediyorum. Burada o kadar çok insan var ki uzaklaşmak istiyorum ama... Bek'le de daha fazla vakit geçirmek istiyorum.

Eğilip saçlarımı kulağımın arkasına doğru tarıyor ve

kulağıma fısıldıyor. "Yıldızlara bakmak ister misin? Tek başına?"

"Her Şeyden çok," diye fısıldıyorum.

Ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor, ben de tutuyorum. Ateşin yanında Kate ve Summer bir televizyon programı hakkında konuşuyorlar, sesleri heyecandan tizleŐiyor ve grup bir Şeye kahkahalarla gülüyor. Ben hiç aldırmıyorum. Elim Bek'in elinde ve yıldızlara bakmaya gidiyoruz.

ELLY

WYeni kulübemize battaniyeler serdik ve arkamıza yaslanıp yıldızları seyrettik. Henüz çatımız yok. Bek bana Yarın Hemalo ile birlikte çalışarak çok yakında takılmasını sağlayacağız. Kapımızın önünde bir mahremiyet perdesi asılı ve evimizin üstü açık olsa da yalnızız ve kimse bizi rahatsız etmeyecek. Gerçi bu gece hava açık, bu yüzden sadece biraz üşüyoruz. Battaniyenin altında Bek'e yaklaşıp sıcaklığını çalıyorum. Vadinin dibinden gökyüzü pek görünmüyor ama kayalıkların kenarında beni mutlu etmeye yetecek kadar yıldız gösteren bir şerit var. Orada olduklarını biliyorum ve bu yeterli.

Düşünceli bir şekilde birbirimize sarılırken Bek'in parmaklarıyla oynuyorum. Arkadaşım kabiledaki diğer erkekler kadar güler yüzlü ya da kahkaha dolu olmasa da, sevildiği çok açık. O iyi bir insan ve çalışkan biri. Gün boyunca ona gelip merhaba demek ya da oynamak isteyen tüm çocukları ve onlara herhangi bir yetişkin kadar önemliymiş gibi nasıl ilgi gösterdiğini düşünüyorum. Nedense çocuklar hakkında pek düşünmedim ama elbette çocuklar olacak. Rezonans bebekler demektir.

Bek ve ben de aynı fikirdeydik. Bu da demek oluyor ki bebeklerimiz olmalı. Ama řu ana kadar gerçek anlamda seks yapmadık. Buraya ilk geldiğimde bana Bek ile seks yapmak isteyip istemediğimi sorsaydınız, bu dűřünce karşısında dehşete dűřerdim. Geçmiřte seks her zaman seeneksizlik, partner izerinde hakimiyet, bir kızın zorlandığı bir řey anlamına gelirdi. Ama o zamandan bu zamana çok řey değişti. Bek'e gűveniyorum... ve bana dokunmasını seviyorum.

Beni acele ettirmek istemiyor ama ben de korkmuyorum. Zamanla kűye alıřabileceđimi dűřűnűyorum ve burada açık havada olmayı seviyorum.

Her şeyden çok Bek'le birlikte olmayı seviyorum.

Arkadařım saçlarımı okřuyor. "ok dűřűncelisin." "Sessiz olduđum için mi? Ben her zaman sessizim."

"űnkű normalde yıldızlara bakar ve mutlu kűűk i çekiřler yaparsın." Ađzını tekrar saçlarıma bastırıyor. "Bu gece sadece parmaklarımla oynuyorsun. Ne dűřűnűyorsun?"

Beni iyi tanıyor. "Kabile."

Vűcudu benimkine karřı biraz geriliyor. "Mutsuz musun?"

"Ben mutluyum." Gail'i ve ne kadar mutlu gűrűndűđűnű dűřűnűyorum. Vaza'yı seviyor ve onun kendisine gűsterdiđi ilgiden hořlanıyor ve çocukları seviyor. Kabilde bir sűrű ocuk var ve her zaman birilerinin fazladan yardıma ihtiyaı oluyor. Summer ve Kate iyi arkadař olmuřlar ve kabileye iyi uyum sađlamıř gűrűnűyorlar ve bűyűk toplantıda Brooke'un etrafı saçlarının őrűlmesini isteyen kabilenin kűűk kızları tarafından sarılmıřtı. Sa őrűmek gibi kűűk bir řey olsa bile herkes kendi yerini buluyor gibi gűrűnűyor. Buraya gelmeyi biz seçmemiř olsak da, burası bulunduđumuz yerden çok daha iyi bir yer. "Diđer kızların da

iyi uyum sağlıyor." Tek mutlu olan ben olsaydım ve diğerleri mutsuz olsaydı kendimi garip hissederdim.

Bek onaylarcasına homurdanıyor. "Yine de başka yankı yok."

"Belki doğum kontrol hapı kullanıyorlar. Belki Gail gibidirler ve daha fazla çocuk sahibi olamazlar." Göğsünü okşuyorum, elimin düz karnının kaslı hatlarında gezinmesine izin veriyorum. "Mutlu oldukları sürece bunun bir önemi yok."

"Mm. Yine de başkalarının da rezonansa girme şansı olmasını isterim. Benim istediğim her şeye sahip olup onların beklemesi bana doğru gelmiyor."

"Her şeyi kontrol edemezsin," diyorum ona, bu düşünceyle eğlenerek. Bek'im kendisi için istediği kadar arkadaşları için de aile istiyor. Bu çok hoş. "Yine de istediğin her şeye sahip olduğunu duymak hoşuma gidiyor."

Bana daha sıkı sarılıyor ve khui mırıltısını duyabiliyorum. "Belli değil mi?"

Doğrulup ona bakıyorum. "Yine de çocuk istiyorsun, değil mi? Yani henüz her şeye sahip değilsin."

Bek bir elini kolumda gezdiriyor, yüzünde memnun bir ifade var. "Elbette kit istiyorum. Ama sen rezonansı gerçekleştirmeye hazır olana kadar beklemekten memnunum."

"Peki bu ne kadar sürecektir? Daha ne kadar gidebiliriz?" Şimdiden bitimin her geçen gün daha yüksek sesle ve daha ısrarcı olduğunu hissediyorum. Şu anda bile, onunkinin gümbürtüsünü o kadar ısrarla duyabiliyorum ki, şarkısının gücüyle tüm vücudunu sarsmadığını merak ediyorum.

Düşünceli görünüyor. "Jo-see ve Haeden ayın bir turunu atlatmayı başardılar... ama bunun büyük bir kısmında ayrı kaldılar."

Bütün bir ay mı? Düşüncesi bile korkunç. Zaten haftalar oldu ve kendimi muhtaç ve huzursuz hissediyorum ve dokunmak daha az etkili olmaya başlıyor. Tekrar ona doğru kayıyorum, elim göğsünde, kalbinin üzerinde. "Ya bunu bu gece gerçekleştirirsek?"

Kıpırdamadan duruyor. "Buna hazır mısın?"

"Öyle miyim değil miyim bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Ama sana güveniyorum, seni seviyorum ve en az senin kadar acı çekiyorum." Elim aşağıya iniyor, göğsü boyunca uzanan ve göbek deliğinin etrafında kaybolan plakaları okşuyor. "Ve bana dokunmana bayılıyorum. Bu yüzden rezonansın kötü bir şey olmayacağını düşünüyorum."

"Kitler olacak," diyor ve elini karnıma koyuyor. "Bu konuda ne hissettiğini hiç söylemedin."

"Bu hiç düşündüğüm bir şey değil." Elimi onun elinin üzerine koydum. "Uzun süre boyunca bir köleydim ve ertesi günden sonrasını düşünemiyordum, yoksa delirirdim. Hayatta kalmakla ilgiliydi, daha fazlası değil." Ona gülümsüyorum, cesur ve güçlü yüzünü seviyorum. "Ama ileriye düşünmeye başlıyorum. Yavaş yavaş. Ve bence sen iyi bir baba olursun."

Yüzünde bana haklı olduğumu söyleyen saf bir neşe ifadesi var. O harika bir baba olacak ve ben de onu çocuğumuzla birlikte izlediğim her anı çok seveceğim.

Kolları belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "O zaman bunu yapmak istiyorsun?"

Geri çekilip onu inceliyorum, düşünüyormuş gibi yapıyorum. Sanki bitim dakikada bir mil ötmüyormuş ve ihtiyaçtan yanmıyormuşum gibi davranıyorum. Son birkaç saattir deri peştamalını parçalamak istemiyormuşum gibi davranıyorum. Gerçek şu ki, sonuna kadar gitme konusunda biraz endişeliyim, ama bana dokunmasını isteyeceğim başka kimse yok, asla. Ve ben seviyorum

Bek. Onun okşamalarını, öpücüklerini ve ağzını en hassas noktalarıma koymasını seviyorum. Sadece bunu düşünmek bile meme uçlarımı sertleştiriyor. Parmaklarımın omuzlarında, göğsünün ortasında ve daha sonra göbek deliğinde gezinmesine izin veriyorum. Parmaklarım aşağıya inip peştamalının bağlarını çekiştirirken nefes alış verişinin hızlandığını görebiliyorum. "Seni istiyorum," diyorum ona. "Seni istiyorum ve bunu istiyorum. Aramızda olacak hiçbir şeyden korkmak istemiyorum."

Bek bir elini kolumdan yukarı kaydırıyor ve sonra oturuyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. "Birlikte sahip olduğumuz hiçbir şeyden asla korkma, dostum. Seni asla incitmem."

Bunu biliyorum. Ondan korkmuyorum. Daha çok... bilinmeyenden korkuyorum, tıpkı kendime dokunurken olduğu gibi.

Tabii ki, bu harika oldu.

Korkmayı bırakmanın zamanı geldi. Bu yüzden onu yelesinden tutup yüzünü kendime çekiyorum ve haftalardır bastırdığım tutkuyla onu öpüyorum.

Tereddüt ediyor, ama sadece bir anlığına. Sonra beni tutuyor ve altına çekiyor, kürklerin içinde öpüşmeye ve yuvarlanmaya devam ederken ağırlığı üzerime baskı yapıyor. İçimde korku yok, sadece heves ve heyecan var. Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Dili benimkini okşarken öpücükler arasında nefes nefese kalıyorum, her kaygan harekette söz veriyorum. Dili boyunca uzanan o çıkıntılar lezzetli bir şekilde sürtünüyor ve onları benim üzerimde kullandığında nasıl olduğunu hatırlıyorum... daha aşağıda. Boğazımdan küçük bir inilti kaçıyor.

"Dostum," diye inliyor Bek, önce çeneme sonra da boğazıma sıcak öpücükler konduruyor. "Bunu ne kadar uzun zamandır istediğimi bilemezsin." Daha aşağıları öpmeye başlıyor, ağzı köprücük kemiklerime doğru ilerliyor.

Cesur olmak ve bundan zevk almak istesem de gerilmeye başlıyorum. Köle kafeslerinde gördüğüm tüm korkunç şeyleri, gençken ya da çok kirliyen bile bana şehvetle bakan gözleri ve yaşadığım korkuyu hatırlıyorum. Bu beni biraz sertleştiriyor, hevesimi biraz azaltıyor. Bunları düşünmek istemiyorum. İstemiyorum. Ama elimde değil.

Bek ruh halimin değiştiğini hissediyor ve bana endişeli bir bakış atarak doğruluyor. "Ell-ee?"

"Özür dilerim," diyorum çabucak. "Ben iyiyim." Ve kollarımı boynuna doladım.

Yüz ifadesi kızgınlaşıyor ve eli çeneme gidiyor. Beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Özür diliyoruz, öyle mi?"

Öyleyim. Ugh. "Seni istiyorum. İstiyorum. Beynim sadece... kötü yerlere gidiyor." Bu düşünce beni hayal kırıklığına uğrattı ve mutsuz etti. Bundan zevk almak istiyorum. Bek'i seviyorum. Geçmişte pek çok kez öpüştük ve kucaklaştık. Neden beynim bana eşlik etmiyor?

"Bana bak," diye mırıldanıyor, sesi sıcak, sakın ve bir şekilde yatıştırıcı. Onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi zor gelse de ona bakıyorum. Ama bakışları sabit ve kararlı, çenemdeki eli de inatçı. "Güvende miyim?"

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Güvenli," diye fısıldıyorum, aynı fikirdeyim. Ve sözcük ağzımdan çıktığı anda kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Sadece yüksek sesle söylemek bile bunu doğruluyor. Bu Bek. Güvende.

"Sana zevk vereceğim konusunda bana güveniyor musun?"

Elimde değil ama biraz kıpırdandım. Yüzündeki yoğun ifade hem sinirden hem de beklentiden nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Evet."

Elimi avucunun içine alıyor ve avucumu öpüyor, dudakları yumuşak tenimin üzerinde hafifçe geziniyor. "O zaman kendini bana teslim et."

Seni memnun edeceğim konusunda bana güven." Başımı sallayınca elimi tutup başımın üstüne, yastığımın üzerine koydu. "Sakin onu oradan kaldırma."

Elimi başımın üstünde mi tutayım? Ne kadar tuhaf görüldüğüne biraz kaşlarımı çatıyorum. Ama boştaki elimi alıp diğerinin yanına koyduğunda ne yaptığını anlıyorum. Bana tutunacak bir şey veriyor ve aynı zamanda kontrolü ellerimden alıyor. Eğer yastığımı tutuyorsam, arkama yaslanıyorum ve onun beni tatmin etmesine izin veriyorum.

Bu düşünce hem erotik hem de biraz korkutucu.

"Sana dokunabilir miyim?" Fısıldıyorum. Teninin tenime değmesini seviyorum.

"Bir dahaki sefere," diyor ve tuniğimin bağcıklarını çözmeye başlıyor. "Gelecekte birçok kez olacak, benim tatlı dostum. Ama bu sefer, her şeyi ben yapacağım ve sen sadece zevk alacaksın."

Yastığıma tutunarak kıvranıyorum. "Kıyafetlerimi çıkarmana yardım edebilir miyim?"

"Hayır. Bu bana zevk veriyor." Sesi o kadar sert ve otoriter ki, kendimi sıcak ve nefessiz hissetmeme neden oluyor. İri parmaklarının bağcıklardan aşağı inip, tuniğimin yakası tamamen açılana kadar onları gevşetmesini izliyorum. Bağcıkları çekip çıkarıyor, sonra bir kenara atıyor ve yavaşça tuniğimin kenarlarını ayırıyor. En son üzerime indiğinde, kıvrımlarımı nazikçe ve çok dikkatli bir şekilde araladıktan sonra beni yalamak için içeri girdiği zamanı hatırlıyorum. Belki de bunu hayal ettiğim içindir, ama eğilip önce bir göğsümün, sonra da diğerinin ucunu hafifçe öptüğünde nefes nefese kalıyorum.

Ve tanrım, meme uçlarım daha fazlası için ağrıyor.

"Benim tatlı, tatlı dostum," diyor bana tekrar, sesi kısık, boğuk bir törpü gibi. "Şu mükemmel küçük memelerine bak. Güzel, yumuşak tenine. Her santimini yalamak istiyorum."

Sözleri karşısında titriyorum, çünkü her yerimi yaladı, ama yine de bunu tekrar yapma düşüncesine bayılıyorum.

Başparmağıyla meme ucumu okşuyor, zaten sert olan tepe noktası o kadar sıkılaşıp ağrıyana kadar ileri geri sürtüyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Tenim farkındalıkla karıncalanıyor ve eli diğer göğsüme gittiğinde, onu neredeyse avucunun içine itiyorum. Ağzını bir göğsüme indirip eliyle diğerini okşarken parmaklarım başımın altındaki yastığa gömülüyor. Benden kaçan ses boğuk, nefessiz bir soluk ve taşaklarım yanıyormuş gibi hissediyor, çok güçlü titreşiyor. Sanki göğsümde bir deprem var ve bunun sürekli titremesi, sıkı meme uçlarımda hissettiğim uyarılmayı daha da artırıyor.

Dilinin bir ucun üzerinde dolaşmasını ve sonra dişleriyle hafifçe ısırmasını nefes nefese izliyorum.

Boğazımda yükselen iniltiyi bastıramıyorum ve boynuzlarının gururlu kemerini kavramak için yastığı bırakıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor beni ıslatan o sert sesiyle ve ellerimi yastığa geri götürüyor. "Bunlar orada kalacak. Güven bana."

"Güvenli," diye fısıldıyorum, kabul ediyorum. Kendimi ona teslim ediyorum ve bu beni savunmasız ve açık hissettiriyor. Bir köleyken bile, sessizliğimin ardında hep kilitli tuttuğum bir parçam vardı. Bek'le birlikte artık saklayacak hiçbir şeyim yok.

Göğüslerimi kucaklıyor, ben titreyip küçük çığlıklar atana kadar biraz daha alay ediyor. Onları avuçluyor

tekrar uçlarını okşuyor ve sonra karnımın alt kısmını öpmeye başlıyor. "Yıldızlara bak, dostum," diyor bana lezzetli bir sesle. "Ben sana zevk verirken onları izle."

Tekrar inliyorum ve kendimi başımı arkaya eğmeye, onun yerine onları izlemeye zorluyorum. Kulübenin dört taş duvarının üzerinde vadinin duvarları yükseliyor. Onların ötesinde, vadiyi çevreleyen tepeler. Ve daha yukarıda, yıldızlar. Yükseklerde bir gece dilimi, uzak yıldız sistemlerinin yeşilleri ve kırmızılılarıyla bezeli, yüz bin yıldızın elmas ışıklarıyla serpilmiş bir gece yarısı. Çok güzel, çok özgürleştirici.

Çok dikkat dağıtıcı. Çünkü şimdi tozluklarımın bağcıklarını çözüyor ve kalçalarımın aşağı çekiyor ve ben izlemek istiyorum, dilinin kıvrımlarımı yalamak için aşağı indiğini görmek istiyorum, yüzünü sıcaklığıma gömdüğünü ve çığlık atana kadar beni yaladığını görmek istiyorum.

Onun yerine yıldızlara bakıyorum.

"Ne kadar yumuşak bir tenin var," diye mırıldanıyor dostum kalçamı ısıırken. "Ama hâlâ çok zayıfsın, dostum. Dolgun, pembe ve yuvarlak olana kadar seni yiyeceklerle dolduracağım."

Bu görüntü karşısında kıkırdıyorum. "Beni bir fıçı gibi yuvarlak mı istiyorsun bilmiyorum."

Bacaklarımdaki derileri çekiştiriyor ve sonra belden aşağım çıplak kalıyor. "Seni yuvarlak ya da ince istiyorum. Seni kirli ya da temiz istiyorum. Seni akla gelebilecek her şekilde istiyorum, Ell-
Ee. Benim gözümde, şimdiye kadar gördüğüm en çekici şeysin."

Bek'in sözleri nefesimi kesiyor, tıpkı baldırımın iç kısmına kondurduğu nazik öpücük gibi. Daha yukarıları öpmeye başladığında ve baldırımını bir omzunun üzerine koyduğunda, büyük bir eli kalçamı desteklediğinde inliyorum ve yastığıma tutunuyorum. Sırada ne olduğunu biliyorum. Ve Tanrım, bundan çok ama çok hoşlanıyorum.

Uyluklarımın tepesine doğru öpmeye devam ederken heyecandan inliyorum. Kıvrımlarımı birbirinden ayırdığında, bastırılmış beklentiyle o kadar doluyum ki nefesini üzerimde hissettiğimde neredeyse patlayacağım. Ama ağzı sadece geziniyor. "Benim için ıslandın mı?" diye soruyor ve her kelimeyi hassas tenimde hissedebiliyorum. "Yoksa amın o kadar sulanıncaya kadar seni yalamam mı gerekiyor, sana sürttüğümde sikimi kaplayacak mı?"

Yastığı daha sıkı ısıyorum, şu anda tutarlı kelimeler üretebileceğime güvenmiyorum.

Kıkırdıyor. "Sanırım bunu kendim öğreneceğim." Ve bununla birlikte, bana ilk yalamayı veriyor. Tanrım, dili, o çıkıntılar, sıcaklığı... Kendimi kaybettim. Yastığı yüzüme doğru çekip ısırarak çığlıklarımı bastırıyorum ve o da dilini tam istediğim gibi, yavaş ve sabit bir şekilde üzerimde gezdirmeye başlıyor. Birbirimize dokunmaya başladığımızdan beri bunu birkaç kez yaptık, ama asla eskimiyor. Asla, asla. Aslında, her seferinde daha da iyi olabilir, çünkü dili klitorisimin üzerinde gezindiğinde ya da parmağını içime soktuğunda ne bekleyeceğimi biliyorum. Beklenti sadece zevki artırıyor ve birkaç dakika içinde nefes nefese kalıyorum ve daha fazlası için çaresizce zorlanıyorum.

Bek inliyor ve sonra beni tekrar yalıyor. "Daha önce hiç bu kadar iyi bir şey tatmamıştım. Senin amına bağımlıyım, Ell-ee. Bu pembe kıvrımlara ve benim için yaptığın tatlılığa. Çok ıslaksın." Parmağı içime girip çıkıyor, pompalıyor ve ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyorum. Ve bu beni utandırmak yerine daha da tahrik ediyor. "Sikim senin içinde olmak, seni doldurmak için can atıyor."

İnledim. "Bunu da istiyorum."

"Benim için gel," diye emrediyor bana. "Sonra seni alıp benim yapacağım."

Ben de istiyorum. Beni tekrar yalarken yastığı sıkıca tutuyorum, dili klitorisimde daireler çiziyor. Bitimin daha önce gürültülü olduğunu mu sanıyordum? Şu anda çıkardığı seslerle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil - ya da belki de bu benim. Bu noktada söylemek zor. Tek bildiğim kaybolmuş olduğum ve Bek'in dilinin akıl sağlığım için tek dayanağım olduğu... ve beni deliliğe sürükleyen şeyin ta kendisi.

Sonra, lastik bir bandın kopması gibi, boşalıyorum. Vücudumdaki her şey geriliyor ve nefesim kesiliyor, içimde derinlerde tuttuğu parmağın etrafında kenetlendiğimi hissediyorum. Zevk vücudumda yayılıyor ve bu en harika, en lezzetli şey. Düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum, ama Bek beni yakalayacak. Üzerimde yuvarlanan şehvetli dalgalara biniyorum ve sonunda kendime geldiğimde nefessiz, kemiksiz ve çok memnunum.

Bek'im üzerimde hareket ediyor ve sonra beni çok tatlı bir şekilde öpüyor, dili dudaklarımda kayıyor ve onda kendimin tadını alabiliyorum. Bu içimde küçük bir heyecan yaratıyor ve paramparça ettiğim yastığı bırakıp onu kendime yakın tutuyorum. Eli kalçalarımın gidiyor ve sonra ağırlığını üstüme gelene kadar kaydırıyor, siki kalçalarımın tepesine dayanıyor.

"Dostum," diye fısıldıyor, sonra burnunu benimkine sürtüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel," diyorum utangaçça. İçimdeki tüm korku gitmiş, sihirli dili tarafından tamamen yalanıp yok edilmişti. Ona bir öpücük daha veriyorum ve sonra sikini eline alıp kıvrımlarıma sürttüğünde inliyorum. Sonra kendini göbeğimin girişine yerleştiriyor ve beni tekrar öpmek için eğiliyor. Kendini yavaşça içime ittiğinde daha fazlası için açgözlülükle ona yapışıyorum.

Ağızına karşı nefes alıyorum, çünkü her şey farklı hissettiriyor. Aynı anda hem sıkı, hem garip, hem de harika.

Bana karşı inanılmaz büyük hissediyor -içimde- ama Bek'e güveniyorum.

"Canın acırsa söyle," diyor bana, sesi gerginlikten çatallaşmış. "Elimden geldiğince yavaş gidiyorum."

"Ben iyiyim." Ve iyiyim. Sıkı ve biraz rahatsız hissettiriyor ama yüzüne gelen yoğun ifadeyi, gözlerinde gördüğüm sahiplenmeyi seviyorum. Onun tarafından ele geçirilmek hoşuma gidiyor. Bu yüzden elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum ve yumuşak, cesaretlendirici sesler çıkarıyorum. Boşalmak için buna ihtiyacı varsa, bunu ona vermek istiyorum. Ben zaten zevkimi aldım.

Sonuna kadar itiyor ve ben hafif bir rahatsızlık iniltisine karşı koyamıyorum. Üzerimde donup kalıyor, sonra yanağımı okşuyor.

"Dostum. Özür dilerim." Bek'in sesi üzgün geliyor.

"Nedir bu, özür dilemek mi?" Ona takılıyorum, sesim biraz gergin. Sanki... şey, istila ediliyormuşum gibi hissediyorum ve bundan hoşlandığımdan tam olarak emin değilim. Ama bitim hoşlanıyor, tam gaz devam ediyor.

"Rahatla," diyor bana, hâlâ yanağımı okşuyor ve bana bakıyor. "Sen hazır olana kadar hareket etmeyeceğiz."

Başımı sallayıp koluna dokunuyorum ve kuyruğunun ileri geri hareket ettiğini hissediyorum. İçime o kadar derin bastırıyor ki, bu his istilacı olmaktan çıkıp büyüleyici gelmeye başlıyor. Normalde tahrik olduğumda hissettiğim içi boş ağrıyan ihtiyaç yok oldu ve onun büyük bedeninin üzerimdeki ağırlığını seviyorum. Kendimi küçük ve korunaklı hissettiriyor ve onun sıcaklığı ve kokusuyla sarmalanıyorum. Bir an sonra mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Bu hoşuma gidiyor.

"Daha iyi mi?"

Gülümsemem üzerine eğilip beni tekrar öpüyor ve kalçalarını bana doğru sallayarak kaydırıyor. İlginç hissettiriyor.

"Bacaklarını etrafıma dola," diye mırıldanıyor ağızma karşı.

Başımı sallayıp öyle yapıyorum ve o da bir elini kıcımın altından geçirip beni kendisine doğru yatırıyor. Geri çekiliyor ve sonra içime giriyor. Nefesimi bastırıyorum, çünkü bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Ve sanırım bunu tekrar hissetmek istiyorum.

"Kaşlarını çatıyorsun," diyor Bek, hareketsiz bir şekilde üzerime gelerek. "Acıyor mu?"

"Sadece anlamaya çalışıyorum."

"O zaman durmamı isteyip istemediğini söyle," diye mırıldanıyor ve tekrar itiyor. Kalçalarım vücudunun gücüyle hareket ediyor ve içime tekrar pompalıyor ve sonra yavaş, sabit bir ritme başlıyor. Ve bu, oh, bu farklı. Sanki daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde beni itiyor ve bana karşı hareket ediyor. Vücudunu tekrar kaydırıyor ve kalçalarımı hareket ettiriyor, bir sonraki itişle onları biraz daha eğiyor-

Ve sonra her şeyi hissediyorum.

Bir nefes çekiyorum, içimin derinliklerinde dalgalanan zevk sarmalı karşısında şok oluyorum.

"Böyle mi?" Sarsıntılı bir şekilde başımı salladığımda sırtlıyor ve tekrar hareket etmeye başlıyor. Şimdi bundan hoşlanıyorum. Kalçalarımı onunkilerle birlikte kaldırıyorum, sikiinin içimde süzuluşüne kendimi kaptırıyorum. İçeri, dışarı, içeri, dışarı ve içime her girdiğinde bir öncekinden daha iyi hissettiriyor.

Omuzlarını pençeliyorum, her hareketimde aciliyetim artıyor. "Bek-I need-"

Sert bir öpücükle ağızımı alıyor ve zevkim bir kademe daha artıyor. Evet. Buna ihtiyacım var. Bütün bunlara ihtiyacım

var.

Ağızlarımız kilitlendiğinde, kendimi kontrol edemeyinceye kadar daha sert ve daha derin bir şekilde içime giriyor. Vücuduma her itişinde, kalçalarımızın her sallanışında, sikiğin içime her lezzetli çarpışında küçük sesler çıkarıyorum. İhtiyaçla o kadar doluyum ki, kendi derimden çıkmak üzereymişim gibi hissediyorum ve yine de oraya ulaşmak için zirveye tam olarak ulaşamıyorum. Adını tekrar tekrar haykırıyorum ve o da üzerimde daha hızlı hareket ediyor, khuilerimiz o kadar yüksek sesle şarkı söylüyor ki kulaklarımda sonsuz bir vızıltıdan başka bir şey değil.

"Ell-ee'm," diye homurdanıyor Bek, bir eli yüzümün yan tarafını kavıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor, hamleleri sertleşiyor, daha az kontrollü hale geliyor. "Benim eşim."

Göz göze geldiğimizde tekrar boşalıyorum. Duvarlarımın kasıldığını ve onu sıkıca kavradığını hissedebiliyorum, vücudum onun etrafında kilitleniyor ve adını haykırıyorum. Alnını benimkine bastırıyor, kalçaları benimkine karşı sarsılırken boğazından alçak bir hırıltı geliyor ve sanırım o da boşalıyor. Sonra zevk beni ele geçiriyor ve artık düşünmek yok, sadece hissetmek var. Bu şimdiye kadarki en inanılmaz şey.

Ben Bek'inim, o da benim.

Daha sonra, birbirimizden uzaklaştığımızda, yanağımı göğsüne yaslıyorum ve yıldızları seyrediyorum. Daha önce göründükleri gibi görünüyorlar, bu bana komik geliyor, çünkü dünyam yine değişmiş gibi hissediyorum. Bu sefer daha iyiye doğru elbette, ama yine de bir değişim. Bitim hâlâ mırıldanıyor ama sesi biraz kısılmış ve bir elimi göğsüme bastırıyorum. "Seks yaptığımızda bunun sona ereceğini sanıyordum?"

Bek beni bir oyuncak bebekmişim gibi kendine çekiyor ve bedenimi ona yaslıyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve tenimi öpmeye başlıyor, bu da bitimin -ve geri kalan her şeyimin- yeniden uyanmasını sağlıyor. "Birkaç kez gerekiyor. Kitimi taşıdığın zaman duracak."

"Ah." Bir elimi saçlarında gezdirip düşünüyorum. "Seks hâlâ eskisi kadar iyi olacak mı?"

Kıkırdıyor. "Her zaman."

"O zaman bana uyar." Göğüslerimi öpmeye başladığında yıldızlara gülümsüyorum. Sanırım her şeyde iyiyim.

EPILOG

BEK

“**D**Bu ikisi hiç durmayacak mı?" Yanımdaki Ell-ee burnunu kırıstırıyor, eli mızrağının üzerinde. Kenar boyunca yürüyoruz

Vadideki derin karlardan kaçınarak yüksek kayalıklardan birine tırmanıyoruz. Yakınlarda, Ell-ee ve insanların buzul dediğı bir buz tabakası var ve yolculuğumuz sırasında etrafından dikkatle dolaşıyoruz.

"Asla," diyorum arkamızdan gelen Kate ve Harrec'in didişme seslerine sinirlenerek. Başımı sallıyorum. "İkisinin de susturulması gerekiyor."

Kıkırdıyor, sesi hafif ve bu beni ilk duyduğumda olduğu gibi şimdi de neşeyle dolduruyor. Benim Ell-ee'm sessiz biridir ama benim yanımda konuşur. Benim yanımda gülümser. Ve benim yanımda güler. Neşesi başkalarının yanında yavaşça ortaya çıkıyor ama bana güveniyor.

Bu çok değerli bir hediye ve bunu hafife almıyorum.

Elini benimkinin içine sokuyor, parmaklar birbirine kenetleniyor. Elimi tutabilmek için eldivenini çıkardı ve bu konuda onu azarlayacağım ama sonra. Şimdilik, benim ona dokunmaktan hoşlandığım kadar onun da bana dokunmak istemesinden hoşlanıyorum.

Rezonansı gerçekleştirdiğimizden beri ayın tam dönüşü oldu. Çoğunlukla khui'm sakinleşti ama hâlâ eşim yakınımıdayken sevinçle şarkı söylüyor. Rezonansımızı tamamlamamız uzun sürmedi; o ilk gece birkaç kez çiftleştik ve sabah olduğunda Ell-ee'nin yavrularımı taşıdığını biliyordum. Bu düşünce beni aynı anda hem zevk hem de dehşetle dolduruyor ve yürürken onun elini biraz daha sıkı tutuyorum. Tıpkı Rokan'ın öngördüğü gibi büyük soğuk kar fırtınası geldi ve neredeyse iki gün boyunca dünya acı verici, alışılmadık derecede soğuktu. Ell-ee ve ben yeni kulübemizin çatısı altında kürklere sarınarak birbirimizi öğreniyor ve birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyorduk.

Hava yeniden açtığına göre, karada uzun bir yürüyüş yaparak Yaşlılar Mağarası'nın bulunduğu yere gidiyoruz. Gemi bir kez daha karnı üzerinde duruyor ve Har-loh ile Mardok tüm acı mevsim boyunca orada her şeyin eskisi gibi çalışmasını sağlamak için çalışıyorlar. Yeni insanlara orada eşlik ediyoruz, böylece sa-khui dili com-pew-tor tarafından zihinlerine yerleştirilebilecek. Narin Ell-ee'mi bu kadar uzun bir yürüyüşe çıkarma fikri hoşuma gitmedi ama dünyanın büyük bir kısmını görme ihtimali onu heyecanlandırdı.

Ve onu hiçbir şeyden mahrum edemem.

Şimdi görüyorum ki korkularım boşunaymış. Ell-ee'm vahşi bir ruha sahip ve bitmek bilmeyen yürüyüşün üstesinden diğer insanlardan daha iyi geliyor. Önümüzde Vaza, Chail'i bir çocuk gibi sırtında taşıyor. Taushen ve Warrek, geveze iki insan olan Brooke ve Suh-mer'le birlikte sırayla kızıağı çekiyorlar. Sessah küçük grubumuz için önden gözcülük yapıyor, Harrec ve Kate de ben ve Ell-ee'nin arkasından geliyor.

Ve didişirler. Ve

didişirler.

Ve didişirler.

Harrec'in dişie neden bu kadar ihtiyaç duyduğunu bilmiyorum. Ateşin yanında bana ondan hoşlandığını itiraf etti, diş bu sevgiye karşılık vermese bile. "Onu yıpratacağım," dedi bana dün gece sırtarak. "Eninde sonunda benden hoşlanacak. Sadece onun için doğru avcı olduğumu anlaması gerekiyor. Eğer grubun gerisinde kaldığımızı görürsen, bizi aramaya gelme zahmetine girme. Arkamda bir çizme bırakacağım, böylece bunun kasıtlı olduğunu anlayacaksın ve sonra Kate'i kürklerimin içine çekeceğim. Kalbi benim olduğunda onu geri getireceğim."

Bunun üzerine gözlerimi devirdim ve görmezden geldim. Bence bunu başaramaz. Kate onun çenesine bir yumruk indirir ve attığı her adımda onunla savaşırdı; üstelik Kate bir sa-khui dişisine yakın boyutlardaki tek insan dişisi. Harrec, dişilerden hiçbirleriyle uyuşmamasını umursamıyor gibi görünüyor ve güçlü iradeli Kate'i sevmese bile ona kur yapmaya karar veriyor. Diğer erkekleri anlamak daha az kolay. Bir zamanlar neşeli ve iyimser olan Taushen daha karamsar ve içine kapanık hale geldi. Warrek, Warrek'tir, her zaman sakın ve sessizdir, düşüncelerini kendine saklar.

Rezonans onlar için bir noktada karar verecektir, umarım. Değilse, Ell-ee'min dediği gibi. Onlar için bunu yapamam.

Cebimden seyahat keklerinden birini çıkarıp eksik bir ısırık aldıktan sonra arkadaşşıma uzatıyorum. "Yoruldu mu?"

Yemeği elimden aldı ve yemeye başladı. "Hiç de değil. Güneş hâlâ gökyüzünde. Yolculuk için daha çok saat var."

"Mm. Peki ya miden?" Onun hastalanmasını bekliyorum. No-rah yeni kitiyle şimdiden midesini bulandırdı ve zavallı Dagesh'i her fırsatta daha fazla mide yatıştırıcı çay yaprağı bulmaya gönderdi. Benim Ell-ee'm

Böyle bir hastalık belirtisi göstermedi, ama her ihtimale karşı onu yakından izliyorum.

"Tamam." Pastayı bitiriyor ve parmaklarını yalıyor. Arkamızda, Kate ve Harrec arasındaki tartışma hararetli bir şekilde büyüyor. Görünüşe göre Kate itiraz ettikçe Harrec ona gülüyor, bu da Kate'i daha da sinirlendiriyor.

Saçmalıkları karşısında başımı sallıyorum. Harrec bir dişiyi böyle tavlayacağını sanıyorsa, derse ihtiyacı var demektir.

Bir süre daha yürümeye devam ediyoruz ve ben düşünceler içinde kayboluyorum. Bir kek daha tadıyorum ve Ell-ee'ye veriyorum. Eşimi -ve yavrumu- iyi beslemek istiyorum. "Uzay gemisine varmamıza daha kaç gün var?" diye soruyor. Ell-ee'nin gözleri coşkuyla parlıyor.

"Bir el gün daha. Hızlanmalısın." Bir elimi hafif çantasına koyuyorum -çünkü daha fazlasını taşımasına izin vermeyeceğim- ve onu dürtüyorum. "Bunu taşıyabilirim."

Bana gözlerini deviriyor, ateş dolu. "Yarın taşıyabilirsin. Belki." Başını eğiyor ve bana alaycı bir bakış atıyor. "Bu gece ne kadar yorgun olduğuma bağlı."

Bu sözlerde bir vaat var ve ateşin yanında, diğerlerinin dikkatini çekmemek için kürklerin altında sinsice dokunarak başka bir gece hayal ediyorum. Yaptığımız şeyi saklamakta iyi olduğumuzu sanmıyorum. Ayrıca Ell-ee'min umurunda olduğunu da sanmıyorum, kalçalarının arasına dokunduğumda değil. O doyumsuzdur, eşim. Ona sırtıyorum. "Seni çok yoracağım."

"O zaman yarın," diye söz veriyor ve ileriye bakarken kaşları küçük bir kırııklıkla birbirine yaklaşıyor.

Bakıyorum, sırt boyunca yürüyen diğerleri duraklamış. Warrek sırık gibi, zarif hareketlerle bize doğru ilerliyor, uzun yelesi rüzgârda dalgalanıyor.

"Ne oldu?" O yaklaşırken soruyorum.

Bize başıyla selam veriyor ve Ell-ee sessizliğe gömülüyor. Diğerlerinin yanında hâlâ sessiz, ancak şimdi ara sıra Chail veya Claire ile konuşuyor. Zamanla belki diğerleriyle daha fazla konuşacaktır. Belki de konuşmayacak. Sessizliğinden memnun olduğu sürece, sözlerinin tek alıcısı ben olsam da umurumda değil.

"Gittiler," diyor Warrek ve eliyle arkamızı işaret ediyor.

Geriye doğru bakıyorum. Kate ve Harrec gerçekten de gitmişler, arkamızdan yolumuza çıktıklarına dair hiçbir iz yok. Onların bitmek bilmeyen çığlıklarını duymazdan gelmeyi nasıl başardım bilmiyorum ama öyle görünüyor ki başarmışım. "Aptallar."

"Onları aramalı mıyız?" Warrek yüzünde endişeyle soruyor. "Yaralanmış olabilirler mi?"

Harrec'in bana yaptığı övgüleri düşünüyorum. Kate'i bir yere g t rd yse, gitmek istediği içindir. Kimse o kadını gitmek istemediği bir yere götüremez. Ve ona kur yapacağını söyledi. Belki de Raahosh ve Leezh gibi çekişmeleri  iftleşmelerine yol açar. "Harrec, izlerini bırakırlarsa onları takip etmememizi söyledi."

"Mm." Warrek kollarını göğsünde kavuşturur, endişelidir. "Bundan hoşlanmadım. Belki de onları aramalıyız."

"Ya da bir bot için," diyorum, Harrec'in d n geceki sözlerini hatırlayarak.

Küçük grubumuz dağılıyor ve geri dönüyor. Bir  izme bulmamız uzun sürmedi. Ell-ee, kaşları endişeyle kırışmış bir şekilde onu tutuyor. Ben sadece başımı sallıyorum. Görünüşe göre kabilemizdeki tüm erkekler eşlerini zor yoldan elde etmek istiyor.  nce Leezh'i çalan Raahosh, sonra iki kız kardeşini de çalan Hassen. Ell-ee ve arkadaşlarını buraya gelmeye zorladığımda ben. Hiç kimse öğrenmeyecek mi?

Ama eşimi kendime çekip alnına bir öpücük kondurduğumda ne kazandığımı düşünüyorum. Benim değerli, güzel Ell-ee'm.

Sanırım asla öğrenemeyecekler. Ödüller bu kadar muhteşemken ve bu kadar mutluluk getirirken olmaz. "Büyüklerin Mağarası'na doğru yola çıkalım. Harrec ve Kate bize yetişecek."

YAZARIN NOTU

Bek'in asla bir kitabı olmaması gerektiğini biliyorsunuz, değil mi? ;)

Elbette, işler yolunda gitmediği sürece ilk birkaç yazıyı yazmayı hiç planlamamıştım. Tanrım, çok iyi gittiler. Birdenbire kabile üyelerim tükeniyor ve herkes yankı uyandırıyor ve hikayeler alıyor ve... Bek bunca zamandır bekliyordu. En büyük hayran kulübüne sahip ve kitabını yazmam için beni sürekli teşvik eden Facebook hayranlarıma ne kadar teşekkür etsem az. Sizler onu mutlu görmek istediniz ve ben de bu kitabı yazmayı çok sevdim. SEVDİM.

Pek çok insanın Bek'in bir top kırıcıyla oynamasını istediğini biliyorum ama bence Elly onun için mkemmek bir seçim. Bazen en güçlü olanlar en sessiz, kırılmamış olanlardır.

Elbette bu, birkaç kitap daha hazırladığımız anlamına geliyor! Kabilde yeni kadınlarımız, henüz birkaç bekar bekarımız ve oynayacak bir sürü ailemiz var. Birçok kişi bana barbarlarla işimizin bitip bitmediğini soruyor.

Bitmedi. Siz onları almayı bırakmadıkça bitmez. :)

Eğer satışlar düşerse, bu bana devam etme zamanının geldiğini gösterir. O zamana kadar, onları yazmaktan her zamanki gibi mutluyum! Kabile insanlarımız bittiğinde, satışlar hala güçlüyse, belki mevcut bazı çiftleri yeniden ziyaret edeceğiz (Rukh/Harlow veya Josie/Haeden için çok fazla sevgi duyuyorum) veya bir sonraki nesli takip edeceğiz.

Her zaman olduğu gibi, harika hayranlarıma teşekkür etmek istiyorum. Kötü günlerde beni ayakta tutan sizin coşkunuz ve bu kabileye olan ortak sevgimiz beni HER gün motive ediyor.

Bu kitaba dahil etmeye çalıştığım harika bir kabile soyağacı çizelgesi hazırlayan Gabriella'ya özel olarak teşekkür ederim, ancak o kadar küçüktü ki okunamıyordu. Henüz indirmediyse Facebook sayfamdan indirebilirsiniz!

Okuyucular Becky S. ve Julie R.'ye son zamanlarda ortaya çıkan küçük bir sorunda bana destek oldukları için ikinci bir özel teşekkür. Tüm kalpler size doğru yöneliyor. <3 <3 <3

Ve her kapağıyla beni şaşırtmaya devam eden Kati Wilde'a bir selam daha. Bunu çok seviyorum.

Sıradaki kitap (tabii ki) Kate ve Harrec. Kabilenin şapşalı sevgilisini kazanabilecek mi? Onun saçmalıklarına katlanacak mı? Harrec yine kendi kanını görünce bayılacak mı? Sanırım onların kitabı eğlenceli olacak!

Çok sevgiler ve okuduğunuz için teşekkürler. <3 Ruby

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI - KABİLE

Barbarın Kefareti'nin sonu itibariyle (insan gelişinden 8 yıl sonra)

Çiftleşmiş Çiftler ve yavruları

Vektal (Vehk-tall) - Sa-khui'lerin şefi. Georgie ile çiftleşti.

Georgie - İnsan kadın (ve insan dişilerin gayri resmi lideri).
Eşiyle birlikte çifte liderlik rolü üstlenmiştir.

Talie (Tah-lee) - İlk kızları.

Vekka (Veh-kah) - İkinci kızları.

Maylak (May-lack) - Kabile şifacısı. Kashrem ile çiftleşti.

Kashrem (Cash-rehm) - Eşi, aynı zamanda bir deri işçisi.

Esha (Esh-uh) - Genç kızları. Makash (Muh-cash) - Küçük oğulları.

Sevvah (Sev-uh) - Kabile büyüğü, Aehako, Rokan ve Sessah'ın annesi

Oshen (Aw-shen) - Kabile büyüğü, eşi

Sessah (Ses-uh) - En küçük oğulları

Ereven (Air-uh-ven) Avcı, Claire ile çiftleşti

Claire - Ereven ile çiftleşti

Erevair (Air-uh-vair) - İlk çocukları, bir oğul

Relvi (Rell-vee) - İkinci çocukları, bir kız çocuğu

Liz - Raahosh'un eşi ve avcısı.

Raahosh (Rah-hosh) - Eşi. Bir avcı ve Rukh'un kardeşi.

Raashel (Rah-shel) - Kızları.

Aayla (Ay-lah) - İkinci kızları

Stacy - Pashov ile çiftleşti. Kabilenin gayri resmi aşçısı.

Pashov (Pah-showv) - Kemli ve Borran'ın oğlu, Farli, Zennek ve Salukh'un kardeşi. Stacy'nin eşi.

Pacy (Pay-see) - İlk oğulları.

Tash (Tash) - İkinci oğulları.

Nora - Dagesh'in eşi. İkinci bir rezonanstan sonra şu anda hamile.

Dagesh (Dah-zhesh) (g sesi yutulur) - Eşi. Bir avcı.

Anna & Elsa - İkiz kızları.

Harlow - Rukh'un eşi. Bir zamanlar Yaşlılar Mağarası'nın 'tamircisi'. Şu anda ikinci bir rezonanstan sonra hamile.

Rukh (Rookh) - Eski sürgün ve yalnız. Orijinal adı Maarukh. (Mah-rookh). Raahosh'un kardeşi. Harlow'un eşi. Rukhar'ın babası.

Rukhar (Roo-car) - Onların oğlu.

Megan - Cashol'un eşi. Holvek'in annesi.

Cashol (Cash-awl) - Megan'ın eşi. Avcı. Yeni doğan Holvek' i n babası.

Holvek (Haul-vehk) - oğulları.

Marlene (Mar-lenn) - Zennek'in insan eşi. Fransızca.

Zennek (Zehn-eck) - Marlene'in eşi. Zalene'nin babası.
Pashov, Salukh ve Farli'nin kardeşi.

Zalene (Zah-lenn) - Marlene ve Zennek'in kızı.

Ariana - İnsan Kadın. Eşi için Zolaya. şu anda
hamile. Kabile kitleri için temel okul 'öğretmeni'.

Zolaya (Zoh-lay-uh) - Avcı ve Ariana'nın eşi. Analay'ın
babası.

Analay (Ah-nuh-lay) - Onların oğlu.

Tiffany - Dişi insan. Salukh ile çiftleşi. Kabile botanikçisi.

Salukh (Sah-luke) - Avcı. Kemli ve Borran'ın oğlu, Farli,
Zennek ve Pashov'un kardeşi.

Lukti (Lookh-tee) - Onların oğlu.

Aehako (Eye-ha-koh) - Kira'nın eşi, Kae'nin babası. Sevvah
ve Oshen'in oğlu, Rokan ve Sessah'ın kardeşi.

Kira - İnsan kadın, Aehako'nun eşi, Kae'nin annesi. Uzaylılar tarafından kaçırılan ilk kişiydi ve uzun bir süre kulak çevirmeni taktı.

Kae (Ki - 'sinek' ile kafiye) - Onların kızı.

Kemli (Kemm-lee) - Kadın yaşlı, Salukh, Pashov, Zennek ve Farli'nin annesi. Kabilenin bitki uzmanı.

Borran (Bore-awn) - Eşi, yaşlı. Kabile biracısı.

Josie - İnsan kadın. Haeden ile çiftleşti. Şu anda üçüncü kez hamile.

Haeden (Hi-den) - Avcı. Daha önce Zalah ile eşleşti ancak eşleşme tamamlanamadan khui hastalığında (khui ile birlikte) öldü. Şimdi Josie ile çiftleşti.

Joden (Joe-den) - İlk çocukları, bir oğul.

Joha (Joe-hah) - İkinci çocukları, bir kız.

Rokan (Row-can) - Sevvah ve Oshen'in en büyük oğlu. Aehako ve Sessah'ın kardeşi. Yetişkin erkek avcı. Şimdi Lila ile çiftleşti. 'Altıncı' hissi var.

Lila - Maddie'nin kız kardeşi. Bir zamanlar işitme engelliydi, yakın zamanda Tranquil Lady'de revir aracılığıyla yeniden edinildi. Rokan'a rezonansa girdi. Şu anda ikinci kez hamile.

Rollan (Row-lun) - İlk çocukları, bir oğul.

Hassen (Hass-en) - Avcı. Daha önce sürgün edilmiş. Maddie ile çiftleşti.

Maddie - Lila'nın kız kardeşi. İkinci kazada bulundu. Hassen ile çiftleşti.

Masan (Mah-senn) - Onların oğlu.

Asha (Ah-shuh) - Hemalo'nun eşi. Hashala (merhum) ve Shema'nın annesi.

Hemalo (Hee-muh-low) - Asha'nın eşi. Hashala (merhum) ve Shema'nın babası.

Shema (Shee-muh) - Onların kızı.

Farli - (Far-lee) Kemli ve Borran'ın yetişkin kızı. Erkek kardeşleri Salukh, Zennek ve Pashov'dur. Chompy (Chahm-pee) adında evcil bir dvisti vardır. Mardok ile çiftleşmiştir.

Mardok (Marr-dock) - Bron Mardok Vendasi, Ubeduc VII gezegeninden. Tranquil Lady'ye geldi. Mekanikçi ve eski asker. Farli'ye tepki gösterdi ve kabile ile birlikte geride kalmayı seçti.

Bek - (Behk) - Avcı. Maylak'ın kardeşi. Elly ile çiftleşti.

Elly - Eski insan köle. Çok küçük yaşta kaçırılmış ve hayatının büyük bir kısmını kafeste ya da köleleştirilmiş olarak geçirmiş. Not-Hoth'a getirilen eski köleler arasında ilk yankılanan. Bek ile çiftleşti.

Evlenmemiş Yaşlılar

Drayan (Dry-ann) - Yaşlı.

Drenol (Dree-nowl) - Yaşlı.

Vadren (Vaw-dren) - Yaşlı.

Vaza (Vaw-zhuh) - Dul ve yaşlı. Kadınları süzmeyi sever. Şu anda Gail ile flört ediyor.

Eşleşmemiş Avcılar

Harrec (Hair-ek) - Avcı.

Taushen (Tow - inek ile kafiye - shen) - Avcı.

Warrek (War-ehk) - Kabile avcısı ve öğretmen. Eklan'ın oğlu (şimdi vefat etti).

Eski İnsan Köleler

Gail - Boşanmış yaşlı insan kadın. Dünya'da bir oğlu varmış (ölmüş). Yaklaşık elli yaşlarında. Vaza'nın onu süzmesine izin veriyor (ilgiden hoşlanıyor).

Kate - İnsan dişi. Son derece uzun boylu, beyaz-sarı kıvrıkcık saçlı. Harrec ile tartışmayı sever.

Brooke - Pembe saçlı insan dişi. Eski kuaför.

Yaz - Dişi insan. Gergin olduğunda konuşurken saçmalama eğilimi gösterir.

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI OKUMA LİSTESİ

Hepiniz Buz Gezegeni Barbarları'na yetiştiniz mi? Bir tazelemeye mi ihtiyacınız var? Ödünç almak veya satın almak için tıklayın!

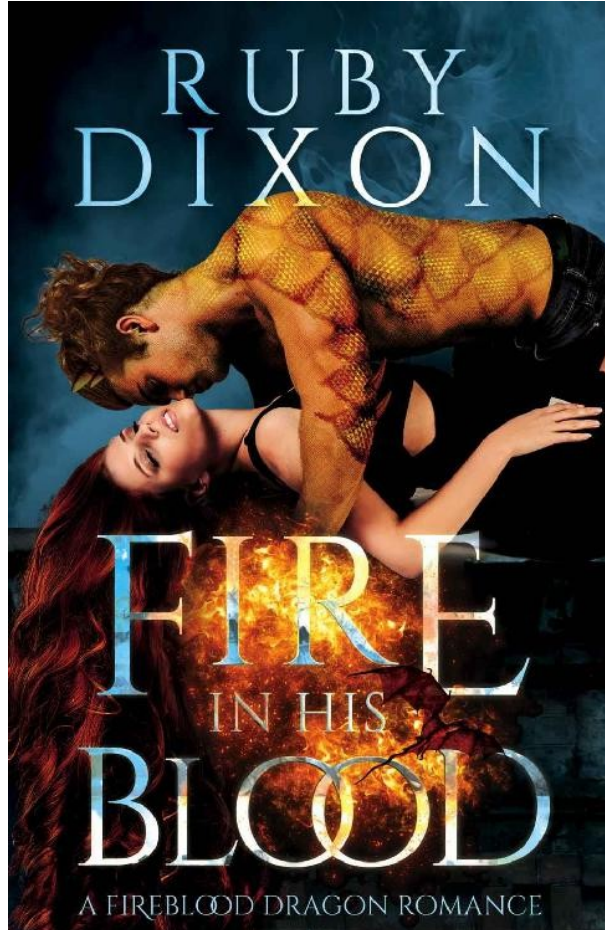
[Buz Gezegeni Barbarları - Georgie'nin Hikayesi](#)
[Barbar Uzaylı - Liz'in Hikayesi](#)
[Barbar Aşık - Kira'nın Hikayesi](#)
[Barbar Madeni - Harlow'un Hikayesi](#)
[Buz Gezegeni Tatili - Claire'in Öyküsü](#)
(novella) [Barbarın Ödülü - Tiffany'nin Öyküsü](#)
[Barbarın Eşi - Josie'nin Öyküsü](#)
[Barbarın Bebeğine Sahip Olmak - Megan'ın Öyküsü](#) (kısa öykü)
[Buz Bebekler - Nora'nın Öyküsü](#) (kısa öykü)
[Barbarın Dokunuşu - Lila'nın Hikayesi](#)
[Sakinlik - Maylak'ın Hikayesi](#)
[Barbarın Evcilleştirilmesi - Maddie'nin Hikayesi](#)
[Artçı Sarsıntılar](#) (kısa hikaye) [Barbarın Kalbi - Stacy'nin Hikayesi](#)
[Barbarın Umudu - Asha'nın Hikayesi](#)
[Barbarın Seçimi - Farli'nin Hikayesi](#)
[Barbarın Kefareti - Bu kitap!](#)

Sıradaki.

Barbarın Kadını (Kate'in Hikayesi)

KANINDA ATEŞ

Ruby ejderha yapıyor! Henüz denemediniz mi? Ödünç almak için kapağa tıklayın!

YILLAR ÖNCE, GÖKYÜZÜ YARILDI VE DÜNYA ATEŞ VE KÜL İÇİNDE YOK OLDU. BİR ZAMANLARIN EFSANE YARATIKLARI OLAN EJDERHALAR ARTIK DÜŞMAN. HAIN VE ÖNGÖRÜLEMEZ OLAN EJDERHALAR, HARABEYE DÖNMÜŞ ŞEHİRLERİN GÖKYÜZÜNE HÜKMEDEREK İNSANLIĞI GÜVENLİK İÇİN BARIKATLARIN ARKASINDA TOPLANMAYA ZORLUYOR.

CLAUDIA HAYATTA KALANLARDAN. ZOR VE TEHLİKELİ BİR DÜNYADA ELİNDEN GELENİN EN İYİSİNİ YAPMAYA ÇALIŞIYOR. KANUNLA TERS DÜŞTÜĞÜNDE, EJDERHA BÖLGESİNDE YEM OLARAK BIRAKILIR. HAYATTA KALMAK İÇİN TEK BİR ŞANSI VARDIR. HAYATTA KALMAK - BİR ŞEKİLDE BİR EJDERHAYI 'EVCİLLEŞTİRMEK' VE ONA İTAAT ETMESİNİ SAĞLAMAK.

ONU BULAN EJDERHANIN DİĞERLERİ KADAR VAHŞİ VE ACIMASIZ OLMASI DIŞINDA... VE İTAAT ETMEKLE İLGİLENMİYOR.

ONUN İLGİLENDİĞİ ŞEY BİR EŞ.

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Buz Gezegeni Barbarları, Ateş Kanı Ejderhaları veya Ruby Dixon'ın diğer kitapları hakkında daha fazla bilgi almak için beni [Facebook'ta](#) beğenebilir veya [yeni çıkan bültenime](#) [abone olabilirsiniz](#). Devam eden kitapların parçacıklarını ve hayran sanatını paylaşmayı seviyorum! Gelin eğlenceye katılın.

Her zaman olduğu gibi - okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby

SIKICI TELIF HAKLARI

Telif Hakkı © 2016 Ruby Dixon tarafından

Bu kitap bir kurgu eseri. Biliyorum, biliyorum. Büyük mavi uzaylılar hakkında bir kitabın kurgu olduğunu düşünün, ama öyle. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve oldukça şık olacaktır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz.